Hz. İsâ'ya Duyduğum Büyük Sevgi Beni İslam'a Yöneltti

حبي العظيم للمسيح قادني إلى الإسلام

Risaalat Ar-Rahmah (The Message of Mercy) Corporation
Mercy@myloveforjesus.com
00966552200985
The official publisher and distributor of My Great Love for Jesus Led Me to Islam in all its translations and its sole legal translator into all languages

TÜRKÇE تركي

Simon Alfredo Caraballo

A. María .A

Hz. İsâ'ya Duyduğum Büyük Sevgi Beni İslam'a Yöneltti

Simon Alfredo CARABALLO

A . Meryem .A

Çeviri

Yalçın ATALIK

طبعة مختصرة

Çalışmanın özeti

استفد من قراءة هذه الطبعة وترقب صدور الطبعة اللاحقة الأحدث

Bu matbu çalışmadan faydalanınız ve akabinde yeni çıkacak çalışmaları bekleyiniz..

احصل على كميات من أحدث طبعات هذا الكتاب مباشرة من مصدره الشرعي وبأقل سعر، وذلك بالتواصل على الرقم:

Bu matbu çalışmanın yeni basılmış nüshalarından ne kadar isterseniz ilk kaynağından en uygun fiyatlara elde edebilirsiniz..

00966552200985

L.D.No. 1435 / 1719
ISBN: 978 - 603 - 01 - 4237 - 5

Risaalat Ar-Rahmah (Message of Mercy)

Read and benefit from this edition and look forward to the most recent forthcoming edition.

sam.tu@myloveforjesus.com

mylovefor jesus@hotmail.com

www.myloveforjesus.com

Get large quantities of the latest edition of this book from its legitimate source and at the lowest price by calling:

00966552200985

I. Önsöz

Bir Katolik olarak büyüdüm. Yetişme tarzım beni, Katolikliğin tartışmasız biricik hak din olduğuna, Yahudiliğin ancak Hıristiyanlığa bir hazırlık olduğuna ve diğer bütün dinlerin de sahte dinler olmaktan öte bir değer taşımadıklarına inanmaya itti. İslam’a gelince, bu din hakkında ilk olarak 1978 yılında bir şeyler işittim. O zaman, Müslümanların Yahudilik ve Hıristiyanlıktan her birinin semâvî kaynaklı olduğuna inandıklarını, Kur’ân-ı Kerîm’in bildirdiğine göre Yüce Allah’ın bütün peygamberlerini bütün uluslara halklarını hak yola, kurtuluş yoluna çağırmak üzere gönderdiğini öğrendim.

Katolik Kilisesi Hıristiyan öğretisinin ruhun derinliklerinde kökleştirilebilmesi yolunda bir proje uygulamaya karar vermişti. Söz konusu proje çocukluk çağından başlayarak uygulandığında, bu öğretinin ruhlarda kök salmasını sağlamayı ve kişilerin davranışları üzerinde hayatları boyunca sürecek büyük bir etki bırakmayı garanti ediyordu. Bu projede ana karakter, öne sürüldüğü üzere Aralık ayındaki doğumundan başlayarak Fısıh Bayramındaki sözüm ona çarmıha gerilmesine kadar her yönüyle Hz. Îsâ (a.s)’nın kişiliğiydi. Üstelik Hz. Mesih (a.s)’in yaşamıyla ilgili bütün bu anlatılanlar daha önce bilinmezken, dünyadan çekilmesinin üzerinden nice asırlar geçtikten sonra bilinir olmuştu. aslında bunlar, insanlar tarafından uydurulmuş, hakkında Allah tarafından bir yetki ve belge indirmemiş olaylardı.

Venezüella'daki geleneklere uygun olarak ben de Aralık ayının yirmi dördüncü gecesi gece yarısı vakti Mesih (a.s)'in, yıllık dilekler mektubuna ellerimle yazmış olduğum hediyeleri de yanına alarak gelmesini beklemekteydim. Çünkü fakir bir ailenin çocuğuydum. Hatırı sayılır miktarda kız ve erkek kardeşlerim vardı. Çocuk Îsâ'nın bütün istediklerimi getirmesi zor görünüyordu. Çoğunlukla Îsâ'nın (a.s)' bana üç tekerlekli bir bisikleti bile getirmekten nasıl aciz olduğunu düşündükçe hayrete düşüyordum. Oysa o, rahip ve rahibelerin dile getirdikleri birçok mucize gerçekleştirmişti. Benimki ölüleri diriltmekten daha kolay değil miydi? İşte böyle "Çocuk Îsâ" yıllar yılı beni hayal kırıklıklarımla baş başa bıraktı. Aynı zamanda Fısıh bayramı yaklaştığında Hz. Îsâ'nın (a.s) maruz bırakıldığı ve öldürülmek üzere çarmıha gerilmesine kadar vardırılan işkence ve kötü muameleleri anlatan hikâyeleri televizyonlardan izliyordum. Çoğu zaman televizyonun içine atlayıp ona yardım etme duygusu benliğime egemen oluyordu. "Allah'ım ona yardım elini uzat!" diyerek nice dualar ediyor, "oğlunu" bu şekilde çarmıha germelerine müsaade etmemesi için uzun uzun yalvarıyordum. Ama sonunda her zaman kendimi bu filmleri izlemeyi yarıda bırakmış ve kimsenin göremeyeceği bir köşeye çekilmiş ağlar halde buluyordum. Saklanıyordum, çünkü "erkekler ağlamaz" diye biliyordum. Mesih (a.s) gibi iyi, tertemiz bir insana karşı girişilen bu vahşetin arkasındaki neden, anlayış sınırlarımın ötesinde kalıyordu. Allah'ın elçilerinden bu yüce peygambere karşı kalbimde beslediğim büyük sevginin nedeni işte bu olaydı. Diğer çocuklara gelince, belki bu oyun ve dilek mektuplarındaki isteklerine karşılık olarak aldıkları hediyelerdi onlara Mesih (a.s)'i sevdiren şey.

Kilise, Mesih (a.s)'e yönelik saygı ve kutsallık duygularını insanın gönlüne yerleştirmeyi amaçladıysa, bu konuda benim üzerimde başarılı olduğu kesindir. Çünkü ben, Îsâ Mesih (a.s)'i annem ve babamdan daha çok sevmeyi öğrendim. Bununla birlikte daha küçücük bir çocukken Allah'ın kudreti hakkında sorular soruyordum. Zihnimdeki Allah kavramı, onun dilediğini yapma gücüne sahip bir varlık olduğu düşüncesinde beliriyordu. O'ydu evreni, yeryüzünü, güneşi, ayı, yıldızları ve insanı yaratan. Bu nedenle hayretler içerisinde soruyordum: "Rabb niçin İsâ Mesih (a.s)'i çarmıhta ölmekten kurtaramadı?"

Bu çelişkiye bir çözüm bulma girişimlerimin birinde evin arka tarafındaki küçük bir duvara tırmandım ve şu sözlerle Allah'a dua ettim: "Sen gerçekten güçlüysen, her dilediğini yapabilirsin. Öyleyse bu duvardan kendimi bıraktığımda beni uçur. Eğer yapmazsan asla senin güçlü olduğuna inanmayacağım. Zaten İsâ Mesih (a.s)'i de çarmıhtan kurtaramadın. Bereket ki duvar yüksek değilmiş. Atlamamla yere çakılmam bir oldu doğal olarak. Her bir uçuş denemem Rabb'in her şeye gücü yeten biri olmadığına beni biraz daha inandırdı. İşte bir çocuk saflığıyla olup bitenleri böyle anlamlandırıyordum.

Liseye başladığımda babam ve annem yaşlı bir fotoğrafçının yanında çalışmama izin verdiler. Birçok yere onunla birlikte gidiyordum. Bu dost fotoğrafçı aynı zamanda ünlü falcılardan biriydi. Nereye gitsek gelecekte

başlarına neler geleceğini soran kızlar etrafını sarardı. Fal bakarken kahverengi bir tütünden sarılmış sigarasını tüttürür, tütün tutuşup bir süre yandıktan sonra külleri yere düşer ve o, müşterilerine ait “sırları keşfetme” işine koyulurdu. Bu arada onun, yaşamlarına ilişkin sırları öğrenebilmek için müşterilerini nasıl hipnoz yoluyla uyuttuğunun da farkına vardım. Bütün bu tecrübeler çocukluğumdan itibaren bende bir birikim oluşturdu. Bunlar annem ve babamın parapsikolojide uzmanlaşmış bir merkeze gidiş gelişleriyle aynı zamanlara rastlıyordu. Orada ne olup bittiğine tanık olmak için onlarla birlikte birçok kez o merkeze gittim. Bu sayede derin düşünme, ruhlar, şeytanlarla içli dışlı olma adlarıyla anılan kavramları; ölülerin dirilerle konuşması sandığım şeyi[1] ve daha böyle birçok kavramı tanıma fırsatı buldum.

---

[1] Gerçekte ölüler dirilerle konuşmazlar; aslında burada olup biten, şeytanların ölülerin seslerini taklit etmeleri ve diriler aracılığıyla konuşmalarından ibarettir. Biz biliyoruz ki yalnızca Allah’a dua etmek, Kur’ân-ı okumak, peygamberimizin öğrettiği zikirleri okumak, şeytanların kovulmasında ve bir şekilde onlara bulaşmış olanların şifa bulmalarında gerçekten etkilidir. Bu mucizevi bir özellik olup, her Müslüman’ın bunu yapabilmesi netliğini artırmaktadır. Yani bu iş kimsenin tekelinde değildir. Ancak Allah’tan başkasına dua ederek veya Kutsal Kitap vasıtasıyla şeytanları bulaştıkları insandan uzaklaştıracağını iddia edenlere gelince, bunların işi insanın içine giren şeytanlarla işbirliği yapmaktan veya onları kovmak için başka şeytanlardan yardım istemekten ibarettir.

Orada, babamın büyük bir özenle tamamen kendinden geçerek yaptığı küçük kurban sunağında günde iki kez dua etmem gerektiğini de öğrendim. Babamın çoğu zaman elinden düşürmeden okuduğu "*Kendi anlatımından Mesih (a.s)'in yaşam öyküsü*" başlığını taşıyan bir kitabı vardı. Oradaki oturumlardan birinde oturum başkanı olan zat bana bir tılsım hazırladı ve onun beni koruyacağını söyledi. Ben de nereye gitsem onu yanıma alır oldum.

Bu arada Mesih'in (a.s) çarmıha gerilişini düşünmeye devam ediyordum. Bir keresinde babam bana –okuduğu kitaba bakılırsa- Mesih'in Kudüs'den uzak başka yerlere gitmiş olduğunu söyledi. Bu bilgi bende, çarmıha gerilme sorunuyla ilgili olarak bir nebze iyimserlik oluşturdu.

Lise öğrenimimi tamamlayınca bir öğrenim bursu çerçevesinde Amerika Birleşik Devletlerinde mühendislik alanında lisans diploması sahibi olma olanağı doğdu. Hemen büyük bir sevinçle bursu kabul ettim.

1977'deki Amerika yolculuğum öncesinde, Hıristiyanlık hakkındaki inançlarıma ilişkin olarak ruhumda olumsuz etkiler bırakan bir deneyim yaşadım. İki Hıristiyan adam yolda sara nöbeti geçirmekte olan bir kişiye yardım ediyorlardı. Ona yardım ettikten sonra cüzdanını arayıp buldular ve paralarından bir bölümünü aldılar. Bu tarz kişisel davranışların bir dinin doğruluğu veya yanlışlığı konusunda bir kriter olarak değerlendirilmesinin olanaksızlığına karşın yine de bu olay ruhumda derin bir iz bıraktı. Belki de birçoklarına göre bu olay hiçbir önem taşımaz. Ama ben, günün birinde yolda bulduğu çeyrek dolar civarındaki bir parayla eve gelen ve nereden bulduğuyla ilgili inandırıcı bir açıklama getiremeyen kardeşimi babamın nasıl şiddetle cezalandırdığını gözlerimle görmüştüm.

II. Amerika Birleşik Devletleri Deneyimim

1977 yılında Üniversite öğrenimim için Amerika Birleşik Devletlerine gittim. İlk iş olarak İngilizce öğrenmek üzere bir dil okuluna girdim. Orada dünyanın değişik ülkelerinden gelmiş birçok insanla karşılaştım. Bunlar aynı zamanda farklı dinlere inanan kişilerdi. Washington Seattle'daki bu İngilizce okulunda oda arkadaşım Yüksek Lisans diploması almak için öğrenim görmekte olan Suudi Arabistan uyruklu bir genç idi. Sanırım adı Fuâd idi. Bir gün Fuâd bana namazını odada kılmasının benim açımdan bir mahzur oluşturup oluşturmayacağını sordu. Benim için hiçbir sorun oluşturmayacağını söyledim. Sonuçta olup biten beni hayretler içinde bıraktı, zira ilk kez namaz kılan bir Müslüman görmekteydim. Fuâd namaza başlamadan önce odada bulunan küçük lavaboda ellerini yıkadı, ağzını çalkaladı, yüzünü ve kollarını yıkadı[1].

---

[1] İslam temizliğe çok büyük bir önem vermiştir. Bunun bir yansıması olarak yer, giysi ve beden temizliğini ve abdesti namazların geçerliliği için şart koşmuştur. Kur'ân-ı Kerîm okumadan önce ve uyumadan önce Abdest almaya dini hükümler arasında yer vermiştir. İnsanın cenabetlik durumunda (gerçekten veya hükmî olarak cinsel ilişkide bulunmuş olma durumunda) yıkanmasını emretmiştir. Cuma günleri guslü/banyo etmeyi ve daha başka temizlikleri teşvik etmiştir. Ağzın yıkanmasını ve dişlerin fırçalanmasını, tırnakların kesilmesini, etek ve koltuk altlarındaki istenmeyen kılların giderilmesini, bıyıkların kısaltılmasını, emretmiş; güzel koku kullanmayı özendirmiştir. Avluların temiz tutulması, yoldaki engellerin kaldırılması istenmiştir. Sular, yollar ve gölgelikler gibi genel ve özel mekânların kirletilmesini yasaklamıştır. Pis şeylerin ve pis şeylerle beslenen hayvanların etlerinin yenmesini yasaklamıştır. Bütün bunları da yapıldığında insanı Allah'a yaklaştıran ibadetler olarak değerlendirmiştir. Yeryüzünde beden ve ruh temizliğine çağrıda İslamla yarışabilecek veya ona yaklaşabilecek başka bir din yoktur.

Üstelik hayatımda ilk kez, ellerin yıkanması için kullanılan bir lavaboda ayakların da yıkandığını görüyordum. Bu işler bittikten sonra namaz kılarken art arda yerine getirdiği ritüelleri ve hareketleri izlemeye koyuldum: Önce ayakta durdu, sonra eğildi, ardından yere kapandı. O anda bizim de kilisede sadece yere diz çökerek eğildiğimizi ve öylece duamızı yaptığımızı anımsadım. Ama Fuâd'ın yaptıkları bizimkinden farklıydı. Çok geçmeden Fuâd başka bir yere taşındı ve namaz kılan başka bir Müslüman görmeden aylar geçti.

Okuldaki teneffüs aralarında değişik ülkelerden öğrenciler birçok konuda sohbet etmek için bir araya gelirlerdi. Bu oturumlarının birinde birçok ülkeden bazı öğrencilerle dinlerin ve ibadetin aslı üzerine konuştuğumuzu hatırlıyorum. Bir seferinde onlara "sizin ibadet etme biçiminiz atalarınızdan miras olarak size aktarılan ibadet biçimidir" dedim. Ve şu sözlerle konuşmamı sürdürdüm: "Atalarınız güneşe ve yıldızlara tapıyorlardı. Oradan başlayan bu gelenek kuşaktan kuşağa aktarılarak günümüze ulaştı." Aslında ben Allah'a imanın temeli hakkında kuşkulanmaya başlamıştım. Ancak Katolik inancının ruhumun derinliklerine kök salmış olması beni bir tanrıtanımaz olmaktan alıkoydu.

Günün birinde bir camiyi gezerken birçok insanın aynen daha önce Fuâd'ın kıldığı gibi namaz kıldıklarına tanık oldum. Döşemenin soğuk olmasına karşın camideki herkes yerde oturuyordu. Bu durum beni imamın dediği her şeyi dikkatlice dinlemeye teşvik etti.

İmam Cemil Abdürrezzâk adında bir Iraklıydı; İngilizce konuşuyor ve dedikodudan bahsediyordu. Gür ve coşkulu sesi hala kulaklarımda çınlıyor. Bir ara sanki cemaatten biri bir başkasının dedikodusunu yapmış gibi orada bulunanlara baktı. Bununla birlikte bakışları onlardan birisini gösterir tarzda değildi. Amacı, dedikoduya bulaşan her bir ferdin yaptığının günah olduğunun bilincine varmasını sağlamak olmalıydı.

Aynı gün, içinde tanıtıcı ve bilgilendirici bazı kitapların bulunduğu bir zarf elime geçti. Bir bölümü İslam ve Hıristiyanlığı karşılaştırmalı olarak inceleyen çalışmalardan oluşuyordu. Bu kitapları okumam uzunca bir zamanımı aldı; çünkü henüz sadece Oklahoma Eyalet Üniversitesi'nde yeni bir öğrenciydim. Bu kitaplardan İslam'ın ve İsâ Mesih'in (a.s) mesajının her ikisinin de Allah tarafından vahyedildiğini öğrendim. Zaten Mesih'ten gelen bir rivayette o, getirdiği mesajın kendi ürünü olmayıp Allah katından geldiğini belirtir. Konuyla ilgili olarak Yuhanna İncilinde şu ifadeler yer almaktadır: "Çünkü ben kendiliğimden konuşmadım. Beni gönderen Baba'nın kendisi ne söylemem ve ne konuşmam gerektiğini bana buyurdu" (Yuhanna 12:49). Benzer şekilde kuşkusuz Hz. Muhammed (a.s)'in aldığı ve bütün insanlığa aktardığı mesaj da Allah katından bir vahiydir ve peygamber onu Cebrail (a.s) aracılığıyla almıştır. Bu konunun Yüce Allah'ın şu ayetinde açıkça yer aldığını görüyoruz: "**Muhakkak ki o (Kur'an) âlemlerin Rabbinin indirmesidir. (Resûlüm!) Onu Rûhu'l-emîn (Cebrail) indirdi. Senin kalbine; uyarıcılardan olman için**" (Şuarâ 192-194).

O halde, her dinin hakikati, özü ve semavî kaynağı büyük ölçüde, Allah katından insanlığa indirilmiş olan orijinal vahyin doğru bir şekilde korunmuş ve diğer insanlara aktarılmış olmasına bağlıdır. Dinin aslından sapmanın ve dinin özü hakkındaki kuşkunun derecesi Allah'ın, peygamberlerine vahyettiği her bir kelimenin diğer insanlara ulaşmasındaki hassasiyete göre değişir. Eğer bu vahiy aynen indirildiği gibi muhataplarına ulaştırılmamışsa ya da bir bozma ve değiştirmeye uğramışsa bu durumda ağır basan olasılık orijinal mesajın sonsuza kadar özünü yitirmiş olmasıdır. Bundan dolayı, tarafsız ve adil bir değerlendirme yapmak istediğimizde Kur'ân-ı Kerîm ve Kutsal Kitap'ın değiştirme, ekleme ve eksiltme eylemlerinden ne kadar uzak kaldıklarını belirlememiz gerekir. Bu noktadan hareketle Yüce Allah'ın, bu kitapla hakkı ve hakikati arayan herkesin yolunu aydınlatmasını diliyorum.

III. İnciller

Bilinen dört İncil, Markos, Matta, Luka ve Yuhanna İncillerinin Kutsal Kitap'ın Yeni Ahit kısmında yer aldıklarını görüyoruz. Öyleyse bunlar miladi 70 ilâ 115 yılları arasında yani Mesih'in (a.s) dünyadan ayrılmasından onlarca yıl sonra kaleme alındılar ve tümüyle kaybolmuş belgelere dayanmaktadırlar. İncillerin ilk yazılanı *Markos'un telifine göre İncil* idi. Bu İncilin yazılışı Mesih (a.s)'in dünyadan ayrılmasından yaklaşık olarak 40 yıl sonra Roma devrinde gerçekleşmiştir. *Matta'nın telifine göre İncil* ise Yunanca olarak miladi 90 yılı civarında yazılmıştır. *Luka'nın telifine göre İncil'*e gelince bu Yunanca olup miladi 80 tarihlerinde yazılmıştır. Bu üç İncil "sinoptik İnciller" adıyla tanınmışlardır; çünkü hepsinin kaynağı söz konusu kayıp belgelerdir. *Yuhanna'nın*[1] *telifine göre İncil* ise bu üç İncil'den büyük ölçüde farklıdır; çünkü Mesih (a.s)'in kendisi asla böyle bir söz söylemediği halde bu İncil onun tanrılığını ve öncesiz olduğunu ilan eden ifadeler içermektedir. Bu İncil miladi 110, 115 yılları arasına tarihlenmektedir.

---

[1] Bu Yuhanna havarî olan Yuhanna değildir. Beş yüz Hıristiyan bilgininin katılımlarıyla yazılan *Encyclopedia Britannica*'nın verdiği bilgi bu yönde olup şöyle demektedir: "*Yuhanna İncili'*ne gelince, kuşkusuz ve kesin olarak bu İncil bozulmuş/uydurma bir kitaptır.

İncillerin kaleme alınması, Mesih (a.s)'e bağlı olanların birçok fraksiyonlara ayrılmalarından sonra gerçekleşmiştir. Onların toplumun pratik gereksinimleri konseptini yansıtmak için yazılmış oldukları kabul edilebilir. Bu İncillerin yazılışında geleneksel kaynaklara dayanılmış olmasına rağmen, kendi değişik amaçlarının hizmetkârı olan yazarlar, ekleme, eksiltme ve diğer bozma biçimlerinden uzak bir şekilde özgün içeriğe bağlı kalmayı çoğu zaman önemsememişlerdir. Bu, bizzat Hıristiyan bilginlerinden birçoklarının açıkça belirttikleri, Kur'ân-ı Kerîm'in de 14 asırdan fazla bir zaman once bütün çıplaklığıyla ortaya koyduğu bir konudur[1].

Belirtmek gerekir ki Mesih (a.s)'in dünyadan çekilişini izleyen asırlarda yazılmış olan İnciller bu dört

---

[1] *Encyclopedia Britannica*'da şu ifadeler yer almaktadır: "… Bazı bölümlerin tümüyle katılması veya eklenmesi gibi büyük değişiklikler bilinçli olarak yapılmıştır." *Encyclopedia Britannica* c.2, s.519-521. "bu konudaki itiraflardan biri Katoliklik için Kutsal Kitap'ın girişinde sayfa 13'de yer alan şu ifadelerdir: "Nüshaları kopyalayarak çoğaltanların yaptıkları değişikliklerin asırlar boyunca üst üste biriktiği açıktır. Sonunda matbaa baskıları devrinde elimize ulaşan metin, birçok farklı okuyuşta ortaya çıkmış olan çeşitli değişikliklerle iyice ağırlaşmış bir durumdadır." 50 farklı danışman heyet tarafından desteklenen 32 Hıristiyan bilim adamının, Kral James nüshasından yeniden ürettikleri "*Gözden Geçirilmiş Standart nüsha*"nın (RSV) girişinde aynen şu ifade yer almaktadır: " Kral James nüshası çok ciddi hatalar içermektedir… bu hataların son derece çok ve önemli hatalar olduğu açıkça ortaya çıkmıştır."

İncil ile sınırlı değildir. Bunların yanında *Tezkire İncili, Yakup İncili, Petrus İncili, Thomas İncili, Filip İncili ve Barnaba İncili* gibi başka birçok İnciller vardı. Örneğin *İbrânîler’e göre İncil’*e baktığımızda, bunun Hz Mesih (a.s)’in (a.s) konuştuğu dilin aynısıyla yazılmış bir belge olduğunu görürüz. Bu aynı zamanda Hz. Mesih (a.s)’in tanrılığını kabul etmeyen ve onu başka bir şey olarak değil, sadece Allah’ın peygamberlerinden büyük bir peygamber olarak gören Nâsıra kenti halkının kullandıkları nüshadır. Dördüncü asra gelindiğinde Markos, Matta, Luka ve Yuhanna’ya bağlanan bu İnciller Kutsal Kitap’ın ana metnine katılmış ve kilise bunların dışında kalan diğer belgelerin heretik, yani inanca aykırı belgeler olduğunu ilan etmiştir. Bununla birlikte “Rabb’in sözü” ilan edilmiş olmalarına rağmen adı geçen İncillerin metinleri üzerinde, bozma ve değiştirme etkinlikleri sürdürülmüştür. Öyle ki, birkaç yıllık her zaman diliminde aynı İnciller önceden bilinen metinleriyle farklılaşmış metinler içererek ortaya çıkıyordu. İşte bu durum dejenere edici ellerin onlara iliştiğinin en açık kanıtlarındandır.

Dört kanonik/sahih İncilin ve onlara bağlı mektupların doğruluk derecelerini çözümlemede dikkate alınması gereken etkenlerden bir bölümünü şu şekilde sıralayabiliriz:

1. Yüce Allah'ın İsâ Mesih (a.s)'e vahyetmiş olduğu İncil bugün elimizde mevcut değildir. Bu İncil, Kur'ân-ı Kerîm'de[1] hatta günümüzde var olan İncillerde[2] anılan İncil'dir.
2. Mesih (a.s)'in sözlerini içeren ilk kayıtlar onun semaya yükselişinden kısa bir süre sonra kaleme alınmışlardır.
3. İnciller miladi 70-115 yılları arasında, yani Mesih (a.s)'in dünyadan alınışından onlarca yıl sonra yazılmış olup kaynak olarak kayıp belgelere dayanmaktadır. Bunun bir sonucu olarak içerikle ciddi bir oynama olmuştur.
4. İncil yazarları arasında Mesih (a.s)'i gören veya konuştuğunu kulağıyla işiten kimse yoktur. Onlardan hiçbiri onu gözleriyle görüp ona tanıklık etmemiştir.

---

[1] Yüce Allah Hz. Îsâ (a.s) hakkında der ki: "Kendinden önce gelen Tevrat'ı doğrulayıcı olarak peygamberlerin izleri üzerine, Meryem oğlu İsa'yı arkalarından gönderdik. Ve ona, içinde doğruya rehberlik ve nûr bulunmak, önündeki Tevrat'ı tasdik etmek, sakınanlara bir hidayet ve öğüt olmak üzere İncil'i verdik." (Mâide 46).

[2] "Size doğrusunu söyleyeyim, bu müjde dünyanın neresinde duyurulursa, bu kadının yaptığı da onun anılması için anlatılacak" (Markos 14:9); (Matta 26:13). Bu durumda, her kim Mesîh'in (a.s) gerçek İncilinin öğretilerini bilmek isterse tek yapacağı Kur'ân-ı Kerîm'i okumaktır.

5. İnciller Yunanca yazılmıştır; oysa Mesih’(a.s)in konuştuğu dil Âramca’dır.

6. Kuşkusuz elimizde bulunan İncil ve mektupların büyük bölümü ancak miladi dördüncü asırda İznik Konsili’nin sayıca azınlıkta kalan üyelerinin kabulüyle 325 yılında seçilmiş ve onaylanmıştır. Bu tarihten önce bu belgelerin herhangi bir dinsel yasal bağlayıcılıkları olmamış, dahası değişik cemaat ve gruplardan yazıcılar, özel arzu ve gereksinimleriyle uyumlu hale getirmek için söz konusu metinlerde değişikliklere gitmişlerdir.

7. Yeni Ahit’in büyük çoğunluğu Pavlus ve öğrencilerinin kaleminden çıkmıştır. Hâlbuki Mesih (a.s)’i hiç görmemiş, onu konuşurken hiç işitmemiş olan bu Pavlus Mesih’in çağrısının en katı düşmanlarından biriydi. Nitekim o, Elçilerin İşleri 8:3; 9:1-2’de belirtildiği üzere Mesih (a.s)’in bağlılarını öldürmüş, hapse atmış; daha sonra da anlatıldığı gibi onları, Hz. Mesih (a.s) hakkındaki yalanları kabul ve itiraf etmeye zorlamıştır (Elçilerin İşleri 26:11). Hıristiyanlığı kabul ettiğini açıklayınca “Havarilere katılmaya çalıştı. Ama hepsi ondan korkuyor, İsa'nın bir öğrencisi olduğuna inanamıyorlardı. O zaman Barnaba onu alıp elçilere götürdü” (Elçilerin İşleri 9:26-27).Bu olay Pavlus’un, savının doğruluğunu kanıtlayacak hiçbir delile

dayanmaksızın sadece kendi kendine tanıklık ederek[1] Mesih (a.s)'in Şam'a giderken yolda kendisine göründüğünü iddia etmesinden[2] sonra meydana geldi (Elçilerin İşleri 9:3-8). O kendisini birden bire Hz.

---

[1] Pavlus'un iddiasını kanıtlayacak bir görgü şahidi yoktur, sadece Pavlus kendisi için tanıklık etmektedir. Oysa Kutsal Kitap'a göre kişinin kendi lehine şahitliği kabul edilmez. "Eğer kendim için tanıklık edersem, tanıklığım geçerli olmaz." (Yuhanna 5:31). Bunun yanında kıssanın aktarım varyantlarının bir çok çelişki içerdiğini de bilmek gerekir. Örneğin, Elçilerin İşleri 9:7'de Pavlus'la birlikte yolculuk edenler sesi duymuşlardır. Oysa Elçilerin İşleri 22:9'a göre bu sesi duymamışlardır. Pavlus güç yoluyla ulaşamadığı amacına bu iddiasıyla ulaşmayı başarmıştır.

[2] Hz. Mesih'in (a.s) şöyle dediği rivayet edilir: "«Kutsal Yasa'yı ya da peygamberlerin sözlerini geçersiz kılmak için geldiğimi sanmayın. Ben geçersiz kılmaya değil, tamamlamaya geldim. Size doğrusunu söyleyeyim, gök ve yer ortadan kalkmadan, her şey gerçekleşmeden, Kutsal Yasa'dan ufacık bir harf ya da bir nokta bile eksilmeyecek." (Matta 5:17-18). Pavlus mümkün olan en yüksek sayıda insanı yanına çekebilmek için başkalarının isteklerini yerine getiriyordu. Hatta bunu Hz. Mesih'in tertemiz öğretilerinin aleyhine olsa, ya da Mesih'in gerçeğe karşı yağcılığı asla hoş karşılamama tarzındaki davet stratejisine karşı bile olsa yapıyordu. Bunu Pavlus'un kendisi de belirtir ve der ki: "Ben özgürüm, kimsenin kölesi değilim. Ama daha çok kişi kazanayım diye herkesin kölesi oldum. Yahudileri kazanmak için Yahudilere Yahudi gibi davrandım. Kendim Kutsal Yasa'nın denetimi altında olmadığım halde, Yasa altında olanları kazanmak için onlara Yasa altındaymışım gibi davrandım. Tanrı'nın Yasasına sahip olmayan biri değilim, Mesih'in Yasası altındayım. Buna karşın, Yasa'ya sahip olmayanları kazanmak için Yasa'ya sahip değilmişim gibi davrandım. Güçsüzleri kazanmak için onlarla güçsüz oldum. Neyapıp yapıp bazılarını kurtarmak için herkesle her şey oldum. Bunların hepsini, Müjde'de payım olsun diye Müjde'nin uğruna yapıyorum. (Korintliler 9:19-23)

8. Îsâ’nın baş sözcüsü hatta tek sözcüsü yapar, daha da ileri giderek kendisinden önceki havarileri, yani “onun havari olduğuna inanmayan” havarileri dinden çıkmakla suçlar (Timoteyus’a Birinci Mektup 6:20-21). Ona iyilik eden ve başlangıçta destek veren Barnaba’nın bile “havarilerin ikiyüzlülüğüne kapıldı”ğını ileri sürer (Galatyalılara Mektup 2:13). Elçilerin İşleri 21:20 ve Romalılara Mektup 7:6 pasajlarında belirtildiği üzere Pavlus kendisini, Hz. Mesih (a.s)’in, nâmûsu[1] (şeriati/kutsal yasayı) bozmamaya çağıran öğretilerine karşıt öğretilerin propagandasını yapma ve Hz. Îsâ’nın uygulamaya geldiği bu yasaya karşı durma yetkisiyle donatır. Bu nedenle görüyoruz ki: “Pavlus halkın arasına girmek istediyse de, öğrenciler onu bırakmadılar” (Elçilerin işleri 19:30). İşte bundan dolayı onun şu durumuna şaşırmamalı: “Figelus ve Ermogenis dahil, Asya ilinde olanların hepsinin beni terk ettiğini biliyorsun.” (Timoteyus’a İkinci Mektup 1:15); “İlk savunmamda benden yana çıkan olmadı, hepsi beni terk etti. Bunun hesabı onlardan sorulmasın.”(Timoteyus’a İkinci Mektup 4:16)

---

[1] Yuhanna’nın Birinci Mektubu’nda der ki: “Sevgili kardeşlerim, her ruha inanmayın. Tanrı'dan olup olmadıklarını anlamak için ruhları sınayın. Çünkü birçok sahte peygamber dünyanın her tarafına yayılmıştır (Yuhanna’nın Birinci Mektubu 4:1). Pavlus kendi çağrısında yalanı kullandığını itiraf ederek der ki: “Ama benim yalanımla Tanrı'nın gerçeği O'nun yüceliği için daha açık şekilde ortaya çıkmışsa, ben niçin yine bir günahkâr olarak yargılanıyorum?” (Romalılara Metup 3:7).

9. Kuşkusuz günümüze ulaşan el yazması İncillerin en eskileri *Sînâ Yazması, Vatikan Yazması ve İskenderiye Yazması* olup bunların tümü miladi dördüncü ve beşinci asırlara tarihlenir. Kimse de bunlardan önceki İnciller üzerinde yapılan değişikliklerin boyutlarını bilemez, bütün bunların yanında bu el yazmalarının Hz. İsâ (a.s)’nın konuştuğu dil olan Âram diliyle değil, Yunanca yazıldıklarını da hesaba katmak gerekir.

10. Dördüncü ve beşinci asırlardan bu yana var olan değişik el yazması İnciller arasında birçok yerde farklılıklar vardır.[1]

11. Dört İncil ve beraberindeki mektuplar yazarlarına kadar ulaşan sağlam bir rivayet zincirine dayanmadığı gibi birçok yanlışlar ve çelişkiler de içermektedir[2]

---

[1] Bazı Hıristiyan din adamları Kutsal Kitap’ın binlerce el yazması nüshası olduğunu söylerler. Ancak bu binlercesi arasında birbirini tutan iki el yazması olmadıktan sonra bunların ne değeri kaldı ki?! Yeni Ahit’in Ekümenik çevirisinde şöyle bir ifade vardır: “…Elimize ulaşmış olan Yeni Ahit nüshalarının tamamı bir biriyle uyuşmamaktadır.”

[2] "*The Authenticity of the Holy Bible*" (Kutsal Kitap’ın orijinalliği) adlı kitabının 20. Sayfasının birinci dipnotunda Dr. Robert Kehl Zeller derki: “kesinlikle Kutsal Kitap kadar değişikliğe ve tahrife uğramış başka bir kitap daha yoktur.” Bir bu söze bir de William Muir’in *The Life of Mohamed*" (Muhammed’in Yaşamı) adlı eserinde yer alan Kuran hakkındaki şu sözlerine bakın da siz karar verin: “On iki asırlık bir zaman boyunca metni bu kadar saf ve duru kalabilmiş başka bir kitap büyük bir olasılıkla yeryüzünde yoktur.”

Burada belirtilen gerçekler sadece Allah'ın Hz. İsâ (a.s)'ya vahyetmiş olduğu İncil'in bize orijinal şekliyle ulaşmadığını kanıtlamak amacına yöneliktir. Bu durumda, günümüzde Kutsal Kitab'ın iki kapağı arasında bulunan dört İncil'i ve beraberindeki mektupları Allah tarafından Hz. Îsâ'ya vahyedilmiş olan İncil'e herhangi bir biçimde benzer veya denk saymanın olanaksız olduğunun altını çizebiliriz. Vurgulayarak belirttiğimiz bu konunun doğruluğunu kanıtlamaya yönelik olarak şu bilgileri de dikkatlerinize sunuyoruz:

Modern Hıristiyan inancı Yeni Ahit'te yer alan ilkeleri merkeze alır. Bu ise öze ilişkin birçok değiştirme ve düzenlemeler geçirmiş bir ahittir. O kadar ki neredeyse her bir yeni baskı kendisini öncekilerden farklı kılacak değişiklikler içermekten kurtulamamıştır. Üstüne üstlük bu değişikliklerden bir kısmı, Hıristiyan akidesini kökünden sökecek derecede önemli müdahalelerdir. Örneğin, Markos ve Luka İncillerinde yer alan, sadece iki yerde bulunan ve Mesih (a.s)'in göğe kaldırıldığına işaret eden kısımlar bu İncillerden çıkarılmıştır. Oysa bu iki parça göğe kaldırılma konusunu kanıtlamakta başvurulan bir delil içermekteydi. Markos 16:19'da şöyle bir cümle görüyoruz: "Rab Îsâ onlara bu sözleri söyledikten sonra göğe alındı ve Tanrı'nın sağında oturdu". Luka 24:51'de ise şu ibareler yer alır: "Ve onları kutsarken yanlarından ayrıldı, göğe alındı".

Yukarıda geçen ve Markos İncilinde bulunan metin, kendisini önceleyen ve izleyen diğer metinlerle birlikte tamamen çıkarılmıştır.

Luka 24:51’in metnine gelince sonraları şu şekilde yazılır olmuştur: “Ve onları kutsarken yanlarından ayrıldı.” “göğe alındı” ifadesi ise tümüyle çıkarılıp atılmıştır.[1]

Yanlışlardan biri de Hz Mesih (a.s)’ten rivayet edilen Matta 16:27-28’dir: “İnsanoğlu, Babasının görkemi içinde melekleriyle gelecek ve herkese, yaptıklarının karşılığını verecektir. Size doğrusunu söyleyeyim, burada bulunanlar arasında, İnsanoğlu’nun kendi egemenliği içinde geldiğini görmeden ölümü tatmayacak olanlar var”. Bu kehanetin belirtilen zamanda gerçekleşmemiş olması, kuşkuya yer bırakmayacak bir biçimde bu metnin bozulmuş/muharref olduğunu ve Mesih (a.s)’in bunu söylemediğini kanıtlamaktadır. Çünkü Mesih (a.s) ileriye dönük öngörüleri yanlış çıkmayan bir peygamberdir. Yine Mesih (a.s)’in Petrus hakkındaki görüşünden söz ederken Matta’nın, aynı sayfada kendisiyle çeliştiğini görüyoruz. Orada Hz. Mesih (a.s)’in Petrus’a şöyle dediğini naklediyor: “ Îsâ ona, ‘Ne mutlu sana, Yunus oğlu Simon!’ dedi. Bu sırrı sana açan insan değil…’ sen Petrus'sun… Göklerin Egemenliğinin anahtarlarını sana vereceğim. Yeryüzünde bağlayacağın her şey göklerde de

---

[1] [Yazarın burada çıkarıldığını belirttiği ibare, bizim yararlandığımız Kutsal Kitap’ın Türkçe nüshasında mevcuttur.] Çev.

bağlanmış olacak" (Matta 16:17,19). Ancak birkaç satır sonrasında ona söylediği şu sözler öncekilerle çelişki oluşturuyor: "Çekil önümden, Şeytan! Sen yolumda engelsin. Senin düşüncelerin Tanrı'nın değil, insanın düşünceleridir" (Matta 16:23).

Mesih (a.s)'in sözüm ona çarmıha gerilmesi olaylarının da başından sonuna kadar İncillerde farklı olduğunu görüyoruz. Örneğin Matta 27:44 şöyledir: "Îsâ'yla birlikte çarmıha gerilmiş olan haydutlar da O'na aynı şekilde hakaret ettiler "Yani her ikisi de. Luka 23:39'da ise hırsızlardan biri onu savunurken diğeri onu ayıplar. İşte böyle bir kitapta bunun gibi daha sayısız örneğe rastlıyoruz.

Yanlış, değiştirme, kendince yeniden kurma ve çelişki gibi özelliklerin varlığı sadece Yeni Ahit'le sınırlı olmayıp Eski Ahit'te de bu tahrif türleri çok sayıda bulunmaktadır[1]. Örneğin, İkinci Krallar 8:26'da "Ahazya yirmi iki yaşında kral oldu…" denirken, İkinci Tarihler 22:2'de "Ahazya kral olduğu zaman kırk iki yaşında

---

[1] Eski Ahit'te yanlışların bulunduğu konusundaki itiraflar çoktur. Bunlardan biri 1962-1965 Vatikan Konsili'dir. Burada şöyle bir ifade geçmektedir: "Kuşkusuz Eski Ahit kitapları, Allah'ın adalet ve rahmeti ile insanlara nasıl muamele ettiğinin yanında Allah'ın kim olduğu ve insanın kim olduğunu herkesin anlamasına izin vermektedir. Bu kitaplar taşıdığı eksiklik ve yetersizliklere karşın yine de gerçek tanrısal eğitimin kanıtlarındandır." Demek ki burada eksiklik var, yetersizlik var; çünkü itiraf en güçlü delildir.

idi…”[1] ifadesini okuyoruz. İkinci Krallar 24:8’de “Yehoyakin on sekiz yaşında kral oldu ve Yeruşalim'de üç ay krallık yaptı…” ifadeleri yer alırken, İkinci Tarihler 36:9’da ise “Yehovakin kral olduğu zaman sekiz yaşında idi; ve Yeruşalim’de üç ay on gün krallık etti…” denilmektedir. İkinci Samuel 6:23’te “Saul'un kızı Mikal'ın ölene dek çocuğu olmadı.” denilirken, İkinci Samuel 21:8’de “Onun yerine, Aya kızı Rispa'nın Saul'dan doğurduğu Armoni ve Mefiboşet adındaki iki oğlunu ve Saul kızı Merav'ın Meholalı Barzillay oğlu Adriel'den doğurduğu beş oğlunu aldı.” ibaresine rastlıyoruz. Buradaki birinci metinde Mikail’in ölene kadar hiç çocuğu olmamış iken ikinci metinde beş çocuğu vardır. Üstelik İkinci Samuel 21:8’de ki Mikail ismi hem *Kral James Nüshası* hem de Yehova Şahitleri’nin kullandıkları *Yeni Evrensel Kutsal Kitap Tercümesi*’nde varlığını korumakta iken bu çelişkinin açığa çıkmasını önlemek amacıyla 1973’te yayınlanan *Yeni Standart Amerikan Versiyonu* nüshasında “Mirab” olarak değiştirilmiştir.

İki ahit arasında görülen çelişkilerden bazıları da şunlardır: Allah’ın görülmesi sorununa ilişkin olarak Yuhanna 1:18’de “Tanrı'yı hiçbir zaman hiç kimse görmemiştir…”; Yuhanna’nın 1. Mektubu 4:12’de ise “Hiç kimse hiçbir zaman Tanrı'yı görmüş değildir…”

---

[1] *Kitâbı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit,* (“Tevrat” ve “İncil” , İbrani Keldani ve Yunani Dillerinden Son Tashih Edilmiş Tercümedir. Kitabı Mukaddes Şirketi, İstanbul 1958.

denilmektedir. Bu ifadeler, “Tanrı'yla yüzyüze görüştüm” şeklinde Tekvin 32:30’da yer alan ve Allah’ın elçisi Yakub’un Allah’ı yüz yüze gördüğünü belirten ifadeyle tamamen çelişmektedir. Ayrıca bu, Çıkış 33:11’de Rabb’in Musa’yla kişinin arkadaşıyla konuştuğu gibi yüz yüze konuştuğunu belirten ayetle ve Çıkış 24:9-11’deki “Sonra Musa, Harun, … dağa çıkarak… Tanrı'yı gördüler, sonra yiyip içtiler. ” ayetiyle çelişmektedir.

Diğer yandan Yuhanna 3:13’te “Gökten inmiş olan İnsanoğlu'ndan başka hiç kimse göğe çıkmamıştır.” şeklinde bir ifade yer almaktadır ki bu, Tekvin 5:23-24’teki “Hanok toplam üç yüz altmış beş yıl yaşadı. Tanrı yolunda yürüdü, sonra ortadan kayboldu, çünkü Tanrı onu yanına almıştı” ve İkinci Krallar 2:1’deki “RAB İlyas'ı kasırgayla göklere çıkarmadan önce, İlyas ile Elişa Gilgal'dan ayrılıp yola çıkmışlardı.” ifadeleri ile çelişiktir. Acaba göğe çıkan tek başında Mesih (a.s) midir yoksa İdris (a.s) ve İlyas (a.s) da göğe çıkmışlar mıdır?

Bunların yanında İbranice Nüsha, Yunanca Nüsha (Yetmiş nüshası), Sâmirî Nüshası gibi kendi aralarında birbiriyle uyuşmayan birçok Eski Ahit nüshasının varlığını belirtmeye bile gerek kalmıyor. Kutsal Kitap’ın bölümlerinin müelliflerinden birçoklarının bilinmemesini de hesaba katmak gerekir. Kutsal Kitap’ın Fransız versiyonunun giriş bölümünde “Kutsal Kitap’ı Okumak” başlığı altında deniliyor ki: “Kutsal Kitap’ın bölümleri, toplumları arasında, Allah’ın temsilcileri olarak tanınmış müellif ve yazarların çalışmalarıdır; onlardan birçokları hâlâ meçhuldür.”

İslam Dini’nin Kutsal Kitap konusundaki yaklaşımı ise, adalet ve insaf ölçütlerine bağlı bir yaklaşımdır. Buna göre Kutsal Kitap, içinde hakkın da bâtılın da yer aldığı bir kitaptır. Ölçüt Kur’an ve Sünnet’tir. Bu ölçütlere uyan içerik kabul edilir onaylanır; aykırı olan içerik reddedilir. Eğer Kutsal Kitap’ta yer alan bazı konularda Kur’an ve Sünnet suskun ise bu konuda da susulur; yani bu tür konular ne kabul edilir, ne de yalanlanır. Yüce Allah’ın peygamberlerinden -Allah’ın salât ve selâmı hepsinin üzerine olsun- İbrahim, Musa, Davut, Îsâ ve diğerlerine indirmiş olduğu orijinal kutsal kitaplara gelince onlara kesin bir şekilde iman etmek İslam’ın inanç ilkelerinden bir ilkedir, insan onlara iman etmedikçe Müslüman olamaz.

IV. Kur'ân-ı Kerîm'in Orijinalliği

Yüce Allah'ın indirdiği son kitap Kur'ân-ı Kerîm on dört yüzyılı aşkın bir süreçte, insanoğlu eliyle hiçbir değiştirilme ve bozulmaya uğramamıştır[1]. Bu son mesajını Yüce Allah peygamberi Muhammed (a.s)'e yirmi üç yıla yaklaşan bir süreçte vahyetmiştir. Allah onu her seferinde değişik sayı ve uzunluktaki ayetler halinde parça parça indirmiştir. Allah'ın elçisi Hz. Muhammet (a.s) değişik sayılardaki ayetlerden bir bölümünü alır almaz ezberlemeleri ve yazmaları için hemen sahabeye okuyordu. Bunun yanında peygamber (a.s), her ayetin, bir bütün olarak Kur'an sûreleri içerisindeki doğru yerine konulmasını sağlamak üzere ayetlerin nerelere konulacağına ilişkin olarak ashâbını bilgilendiriyordu. İşte Kur'an'ın tamamı bu yöntemle yazılmış ve daha Peygamber hayattayken yüzlerce sahâbî tarafından ezberlenmiştir. Allah elçisinin vefatından sonra ilk halîfe Hz. Ebûbekir (r.a), Zeyd b. Sabit (r.a)'i Kur'an'ın kitap şeklinde bir araya getirilmesi işiyle görevlendirmiş ve böylece Kur'ân-ı Kerîm iki kapak arasına alınmıştır. Üçüncü halife Hz. Osman b. Affân'ın emriyle Mushaf-ı Şerîf el yazısıyla kopyalanarak çoğaltılmış ve yedi nüsha, İslam dünyasının değişik bölgelerindeki merkezlere gönderilmiştir.

---

[1] Gayr-ı Müslim eleştirmen William Muir, "*The Life of Mohamed*" (Muhammed'in Yaşamı) adlı eserinde der ki: "On iki asırlık bir zaman boyunca metni bu kadar saf ve duru kalabilmiş başka bir kitap büyük bir olasılıkla yeryüzünde yoktur."

Kur'ân-ı Kerîm'in orijinal metni ve yaşayan Arapça ile varlığını koruyor olması; dünyanın her yerinde milyonlarca hafızının bulunması; bütün el yazmaları ve nüshaları arasındaki eksiksiz uygunluk,…İşte bunların tümü, Allah'ın bütün insanlık için indirmiş olduğu bu son kitabın doğruluğuna tanıklık etmektedir.

Kur'an'daki her şey, bir tek harf çıkarılmamış ve ilave edilmemiş olduğu halde söz ve anlam olarak harfi harfine Allah'ın konuşmasıdır. Yüce Allah "**De ki: Allah birdir**." Buyurduğunda Hz. Muhammed (a.s)'in "**De ki: Allah birdir**." demekten başka bir seçeneği yoktur. Aynı zamanda İslam Dininin ikinci ana kaynağı sayılan peygamberin hadisleri de Yüce Allah tarafından lafızlarıyla değil, anlamlarıyla vahyedilmiştir. Bunlar da hadis kitaplarında bağımsız olarak vardır, korunmaktadır. Kutsal Kitap ise Allah'a bağlanan kelamın, peygamberlere bağlanan sözlerin ve diğer insanlara ait olduğu belirtilen sözlerin bir karışımından ibarettir. Okuyan herkes açıkça görür ki, Kur'an bütünüyle yüce ve güçlü olan Allah'ın birliğine odaklanır. Kimileri Kur'an'ın, Hz. Muhammed (a.s)'in kişisel kahramanlıkları ve başarılarını anlatan bir kitap olduğunu sanabilirler. Ancak onu okuyan bu büyük kitabın amacının Allah'ın birliğini kabule, onu yüceltmeye, onun emirlerine uymaya ve yasaklarından kaçınmaya çağrı olduğunu çok net bir biçimde anlar. Kur'an'ı okuyan şu ayetle karşılaşır:"**Muhammed, ancak bir peygamberdir.**

Ondan önce de peygamberler gelip geçmiştir. Şimdi o ölür ya da öldürülürse, gerisin geriye (eski dininize) mi döneceksiniz? Kim (böyle) geri dönerse, Allah'a hiçbir şekilde zarar vermiş olmayacaktır. Allah, şükredenleri mükâfatlandıracaktır" (Âl-i İmrân 144).

Yine Kur'an okuyan, Hz. Muhammed'in Allah'ın dilemesi olmaksızın hiç kimseye hatta kendisine bile fayda sağlama gücüne sahip olamadığını anlar: "**De ki: 'ben, Allah'ın dilediğinden başka kendime herhangi bir fayda veya zarar verecek güce sahip değilim. Eğer ben gaybı bilseydim elbette daha çok hayır yapmak isterdim ve bana hiçbir fenalık dokunmazdı. Ben sadece inanan bir kavim için bir uyarıcı ve müjdeleyiciyim.**" (Araf 188).

Sadece bu değil, bunun ötesinde herhangi bir eyleminden dolayı Peygamberin hafifçe kınandığı ayetler de vardır. Örneğin Hz. Peygamber Mekke'nin ileri gelenleriyle konuşup onları İslam'a davet ederken yanına gelen ve onunla konuşmak isteyen görme özürlü birisi ile ilgili olarak inen ayet böyledir. Adam, Allah'ın peygambere öğrettiği şeylerden peygamberin de kendisine öğretmesini istemiş ve bunun için araya girerek sözünü kesmişti. Bunun üzerine peygamber onun zaten mümin olduğundan emin olduğu ve diğerlerinin İslam'la şereflenmelerini çok istediği için sadece suratını asmış ve diğer tarafa yönelmişti. Sonuçta Yüce ve kudreti sonsuz Allah onu bu nedenle değerli kitabında kınamıştır. (Abese 1-4).

Kur'an'ı okuyan, Peygamberi şiddetle tehdit eden ve eğer Yüce Allah'ın demediğini dedi diye uydurursa ölümle cezalandırılacağını belirten ayetlerle karşılaşır. Yüce Allah şöyle buyurur: "**Eğer (Peygamber) bize atfen bazı sözler uydurmuş olsaydı, Elbette onu kıskıvrak yakalardık. Sonra onun can damarını koparırdık (onu yaşatmazdık). Hiçbiriniz buna mâni de olamazdınız**" (Hâkka 44-47).

Kâfirler Muhammed (a.s)'i Kur'an'ı uydurmakla suçladılar. Bunun üzerine Yüce Allah onlara, benzer bir kitap getirmeleri için meydan okuduğu ayetler indirdi ve buyurdu ki: "**De ki: Andolsun, bu Kur'an'ın bir benzerini ortaya koymak üzere insanlar ve cinler bir araya gelseler, birbirlerine destek de olsalar, onun benzerini ortaya getiremezler**" (İsra 88). Ve yine şöyle buyurdu: "**Yahut 'Onu kendisi uydurdu!' mu diyorlar? Hayır, onlar iman etmezler. Eğer doğru iseler onun benzeri bir söz getirsinler**" (Tûr 33-34). Fakat onlar bu konuda başarısız oldular. Sonra Yüce Allah benzer on sure getirmeleri konusunda meydan okudu: "**Yoksa, 'Onu (Kur'an'ı) kendisi uydurdu' mu diyorlar? De ki: 'Eğer doğru iseniz Allah'tan başka çağırabildiklerinizi (yardıma) çağırın da siz de onun gibi uydurulmuş on sûre getirin**" (Hud 13). Yine aciz kaldıklarında, hiç olmazsa benzer bir tek sure getirmeleri için Kur'an onlara meydan okudu: "**Eğer kulumuza indirdiklerimizden herhangi bir şüpheye düşüyorsanız, haydi onun benzeri bir sûre getirin, eğer iddianızda doğru iseniz Allah'tan gayrı**

şahitlerinizi (yardımcılarınızı) da çağırın. Bunu yapamazsanız -ki elbette yapamayacaksınız- yakıtı, insan ve taş olan cehennem ateşinden sakının. Çünkü o ateş kâfirler için hazırlanmıştır” (Bakara 23-24). Şu ayet de benzer bir ifade içeriyor: “**Yoksa onu (Muhammed) uydurdu mu diyorlar? De ki: Eğer sizler doğru iseniz Allah'tan başka, gücünüzün yettiklerini çağırın da (hep beraber) onun benzeri bir sûre getirin**” (Yunus: 38). Bunu da yapamadılar. İslam düşmanları, söz sanatları ve retorikte zirveye ulaşmış olmalarına rağmen Kur’an’a karşı çıkamadılar; bir tek sure de olsa, bir benzerini getiremediler. Oysa bu onlara İslam’la savaşmakta harcayacakları daha çok enerji ve zaman kazandıracaktı.

Kur’an okuyan onda asla bir yanlış, çelişki veya akıl ve bilimle çatışma bulamaz. Oysa bunlar Kutsal Kitap’ta vardır. Yüce Allah buyuruyor ki: “**Hâlâ Kur'an üzerinde gereği gibi düşünmeyecekler mi? Eğer o, Allah'tan başkası tarafından gelmiş olsaydı onda birçok tutarsızlık bulurlardı**” (Nisâ 82). Tam tersine Kur’an’ı okuyanlar, on dört yüzyılı aşkın bir zaman önce Allah’ın okuma yazma bilmeyen peygamberine indirmiş olduğu bu kitabın, bilim insanlarının karmaşık ve gelişmiş cihazlar kullanarak, ileri düzey bilimsel araştırmalar gerçekleştirerek ancak modern çağdan sonra kanıtlayabildikleri ya da keşfedebildikleri gerçekleri belirttiğini görürler.

Örneğin güçlü ve yüce Allah bizlere insan embriyosunun gelişim evrelerini bütün açıklığıyla anlatarak der ki: "**Andolsun biz insanı, çamurdan (süzülüp çıkarılmış) bir özden yarattık. Sonra onu sağlam bir karargâhta nutfe haline getirdik. Sonra nutfeyi alaka (aşılanmış yumurta) yaptık. Peşinden, alakayı, bir parçacık et haline soktuk; bu bir parçacık eti kemiklere (iskelete) çevirdik; bu kemikleri etle kapladık. Sonra onu başka bir yaratışla insan haline getirdik. Yapıp-yaratanların en güzeli olan Allah pek yücedir**.". (Müminûn 12-14). Yine görüyoruz ki Kur'an, evrenin oluşumunun büyük bir patlamanın sonucunda gerçekleştiğini belirtmekte ve şöyle demektedir: "**İnkâr edenler, göklerle yer bitişik bir halde iken bizim, onları birbirinden kopardığımızı ve her canlı şeyi sudan yarattığımızı görüp düşünmediler mi? Yine de inanmazlar mı?**" (Enbiyâ 30). Biliyoruz ki, bu ayetin içerdiği konu 1973 yılında Nobel ödülünü kazanmıştır. Benzer şekilde çağdaş bilim, canlı hücrenin yüzde seksenini oluşturan sitoplâzmanın temel olarak sudan oluştuğunu kanıtlamıştır. Bu kadar ince ve derin bilgilerin on dört yüzyıldan fazla bir zaman önce yaşamış, okuma yazması olmayan[1] bir adama ulaşmış olması Kur'an'ın, Allah'ın kitabı olduğunu ve Hz. Muhammed (a.s)'in de onun peygamberlerinden bir peygamber olduğunu kanıtlamaktadır.

---

[1] Yüce Allah şöyle buyurmuştur: "Sen bundan önce ne bir yazı okur, ne de elinle onu yazardın. Öyle olsaydı, bâtıla uyanlar kuşku duyarlardı." (Ankebût 48)

V. Hz. Mesih (a.s)'in Yaşamı ve Peygamberliği

Hz Mesih (a.s)'in yaşamının ilk yılları konusunda elimizde çok az bir bilgi vardır. Bakire Meryem validemiz onu Filistin'de dünyaya getirmiştir. Bütün Müslümanlar onun peygamber olduğuna inanırlar. Kur'ân-ı Kerîm'de Allah'ın en büyük peygamberlerinden biri olarak anılmasından dolayı içlerinde ona karşı büyük bir saygı beslerler. Öğretilerinin özü, eşi benzeri olmayan Allah'a iman ile insan sevgisi üzerine odaklanır. Mesih (a.s)'in birçok büyük mucizeleri vardır; ancak o, bunların hiçbirini kendisine bağlamaz, Allah'a bağlar[1]. Çünkü o şöyle der: "Ben kendiliğimden hiçbir şey yapamam. İşittiğim gibi yargılarım ve benim yargım adildir. Çünkü amacım kendi istediğimi değil, beni gönderenin istediğini

[1] Durum böyleyken Hıristiyan davetçilerinin bu mucizeleri Hz. Îsâ (a.s)'yı ilahlaştırmalarının nedenlerinden biri kılarak onun öğretilerine karşı durmakta ısrar ettiklerini görüyoruz. Bundan dolayı haklı olarak birisi çıkıp onlara şu soruyu yöneltebilir: "Önünde denizin yarılmış olduğu (Çıkış 14:16-29), asâsı bitkiler ve cansızlar evreninden canlılar evrenine geçirilen (Çıkış 4:2-5) Hz. Mûsâ'yı niçin ilah saymadınız o halde? Peki neden güneşin ve ayın durmalarını emreden ve Allah'ın izniyle durduran (Yeşu 10:13) Yeşû (a.s)'u ilahlaştırmadınız? Ölüyü dirilttiği halde İlyas (a.s)'ı neden ilahlaştırmadınız? (1. Krallar 17:20-22). Aynı şekilde el-Yesa'(a.s) da Allah'ın izniyle ölüyü diriltmiş (2. Krallar 4:32-35) hatta el-Yesa''ın ölümünden sonra kemikleri bile ölüyü Allah'ın izniyle diriltmiştir (2. Krallar 13:20-21). Hezakiel ise sayısı binlerle ifade edilen büyük bir orduyu Allah'ın izniyle diriltmiştir. (Hezakiel 37:7-10).

yapmaktır." (Yuhanna 5:30). Ayrıca der ki: "Ama ben cinleri Tanrı'nın eliyle kovuyorsam, Tanrı'nın Egemenliği üzerinize gelmiş demektir." (Luka 11:20). O mucizeleri gerçekleştirmesi için göklerin ve yerin yaratıcısı Yüce Allah'a dua eder ve Lazarus'u diriltme mucizesi konusunda şöyle bir yol izler: "Bunun üzerine taşı kaldırdılar. Îsâ gözlerini gökyüzüne dikerek şöyle dedi: «Baba, beni işittiğin için sana şükrediyorum. Beni her zaman işittiğini biliyordum. Ama bunu, çevrede duran halk için, beni senin gönderdiğine iman etsinler diye söyledim" (Yuhanna 11:41-42). Bakınız Havarî'lerin ileri geleni Simon (Petrus)ne diyor: "Ey İsrailliler, şu sözleri dinleyin: bildiğiniz gibi Nasıralı Îsâ, Tanrı'nın, kendisi aracılığıyla aranızda yaptığı mucizeler, harikalar ve belirtilerle kimliği kanıtlanmış bir kişidir." (Elçilerin İşleri 2:22). Dahası bu mucizelere tanık olan insanlar da onların Allah katından olduğunu ve onun bir peygamber olduğunu bilmektedirler. Örneğin, dul kadının oğlunu diriltmesi mucizesi gerçekleştiğinde orada bulunanlar ayağa kalkarak şu sözlerle Allah'ı yüceltmişlerdir: "Herkesi bir korku almıştı. «Aramızda büyük bir peygamber ortaya çıktı!» ve «Tanrı, halkının yardımına geldi!» diyerek Tanrı'yı yüceltmeye başladılar.". (Luka 7:16).

Kur'ân-ı Kerîm bu büyük peygamberi Meryem'in oğlu Îsâ Mesih (a.s) adıyla anar. Kur'an'da Hz. Muhammed (a.s)'in kendi adı beş kereden fazla geçmezken Mesih (a.s)'in adı açık bir şekilde 25 kez anılır. Yüce Allah bu konuda şöyle buyurmaktadır:

“Hani melekler demişlerdi: Ey Meryem[1]! Allah seni seçti; seni tertemiz yarattı ve seni bütün dünya kadınlarına tercih etti. Ey Meryem! Rabbine ibadet et; secdeye kapan, (O'nun huzurunda) eğilenlerle beraber sen de eğil. (Resûlüm!) Bunlar, bizim sana vahiy yoluyla bildirmekte olduğumuz gayb haberlerindendir. İçlerinden hangisi Meryem'i himayesine alacak diye kur'a çekmek üzere kalemlerini atarlarken sen onların yanında değildin; onlar (bu yüzden) çekişirken de yanlarında değildin. Melekler demişlerdi ki: Ey Meryem! Allah sana kendisinden bir Kelime'yi müjdeliyor. Adı Meryem oğlu Îsâ'dır. Mesih'tir; dünyada da, ahirette de itibarlı ve Allah'ın kendisine yakın kıldıklarındandır. Sâlihlerden olarak beşikte iken ve yetişkinlik halinde insanlara (peygamber sözleri ile) konuşacak. Meryem: Rabbim! dedi, bana bir erkek eli değmediği halde nasıl çocuğum olur? Allah şöyle buyurdu: İşte böyledir, Allah dilediğini yaratır. Bir işe hükmedince ona sadece "Ol!" der; o da oluverir. (Melekler,

---

[1] Allah’ın selâmı üzerine olsun Meryem validemiz Kur’ân-ı Kerîm’de adı açık bir biçimde anılan tek kadındır ve adı orada 34 kez geçer. Bununla birlikte onun adıyla Kutsal Kitap’ta bir tek bölüm yoktur. Oysa Kur’ân-ı Kerîm’de Hz. Muhammed’in annesinin, kızlarının ve eşlerinin adları bile geçmezken Hz. Meryem adına tam bir sûre vardır. Hz. Meryem’in İslam Dinindeki bu önemli konumundan ve Müslümanların ona duydukları büyük sevgiden dolayı kızlarına çoğu kez “Meryem” adını koyduklarını görüyoruz.

Meryem'e hitaben Îsâ hakkında sözlerine devam ettiler:) Allah ona yazmayı, hikmeti, Tevrat'ı, İncil'i öğretecek. İsrailoğullarına bir elçi olacak (ve onlara şöyle diyecek:) Size Rabbinizden bir mucize getirdim: Size çamurdan bir kuş sureti yapar, ona üflerim ve Allah'ın izni ile o kuş oluverir[1]. Yine Allah'ın izni ile körü ve alacalıyı iyileştirir, ölüleri diriltirim. Ayrıca evlerinizde ne yiyip ne biriktirdiğinizi size haber veririm. Eğer inanan kimseler iseniz, bunda sizin için bir ibret vardır. Benden önce gelen Tevrat'ı doğrulayıcı olarak ve size haram kılınan bazı şeyleri de helâl kılmam için gönderildim. Size Rabbinizden bir mucize getirdim. O halde Allah'tan korkun, bana da itaat edin. Allah, benim de Rabbim, sizin de Rabbinizdir. Öyle ise O'na kulluk edin. İşte bu doğru yoldur.

Îsâ, onlardaki inkârcılığı sezince: Allah yolunda bana yardımcı olacaklar kimlerdir? dedi. Havârîler: Biz, Allah yolunun yardımcılarıyız; Allah'a inandık, şahit ol ki bizler Müslümanlarız, cevabını verdiler. (Havârîler:) Rabbimiz! İndirdiğine inandık ve Peygamber'e uyduk. Şimdi bizi (birliğini ve peygamberlerini tasdik eden) şahitlerden yaz, dediler. (Yahudiler) tuzak kurdular; Allah da onların tuzaklarını bozdu. Allah, tuzak kuranların

---

[1] Hz. Mesîh’in bu büyük mucizesi, sofra mucizesi (Mâide 114) ve daha başkaları İnciller’de geçmemektedir. Bu mucizeleri sadece Kur’ân bizlere bildirmiştir.

hayırlısıdır. Allah buyurmuştu ki: Ey Îsâ! Seni vefat ettireceğim, seni nezdime yükselteceğim[1], seni inkâr edenlerden arındıracağım ve sana uyanları kıyamete kadar kâfirlerden üstün kılacağım. Sonra dönüşünüz bana olacak. İşte o zaman ayrılığa düştüğünüz şeyler hakkında aranızda ben hükmedeceğim. İnkâr edenler var ya, onları dünya ve ahirette şiddetli bir azaba çarptıracağım; onların hiç yardımcıları da olmayacak. İman edip iyi davranışlarda bulunanlara gelince, Allah onların mükâfatlarını eksiksiz verecektir. Allah zalimleri sevmez. (Resûlüm!) Bu söylenenleri biz sana âyetlerden ve hikmet dolu Kur'an'dan okuyoruz. Allah nezdinde Îsâ'nın durumu, Âdem'in durumu gibidir. Allah onu topraktan yarattı. Sonra ona "Ol!" dedi ve oluverdi. Gerçek, Rabbinden gelendir. Öyle ise şüphecilerden olma. Sana bu ilim geldikten sonra seninle bu konuda çekişenlere de ki: Geliniz, sizler ve bizler de dâhil olmak üzere, siz kendi çocuklarınızı biz de kendi çocuklarımızı, siz kendi kadınlarınızı, biz de kendi kadınlarımızı çağıralım, sonra da dua edelim de Allah'tan yalancılar üzerine lânet dileyelim. Şüphesiz bu (Îsâ hakkında söylenenler), doğru haberlerdir. Allah'tan başka ilâh yoktur. Muhakkak ki Allah, evet O, mutlak güç ve hikmet sahibidir.". (Âl-i İmrân 42-

---

[1] Yüce kudret ve güç sahibi Allah Hz. Mesih'i kurtarmış ve ona herhangi bir zarar ilişmeden, bedeni ve ruhuyla diri olarak göğe yükseltmiştir.

62). Başka bir yerde Yüce Allah buyurur ki: “**(Resûlüm!) Kitap'ta Meryem'i de an. Hani o, ailesinden ayrılarak doğu tarafında bir yere çekilmişti. Meryem, onlarla kendi arasına bir perde çekmişti. Derken, biz ona ruhumuzu gönderdik de o, kendisine tastamam bir insan şeklinde göründü. Meryem dedi ki: Senden, çok esirgeyici olan Allah'a sığınırım! Eğer Allah'tan sakınan bir kimse isen (bana dokunma). Melek: Ben, yalnızca, sana tertemiz bir erkek çocuk bağışlamam için Rabbinin bir elçisiyim, dedi. Meryem: Bana bir insan eli değmediği, iffetsiz de olmadığım halde benim nasıl çocuğum olabilir? Dedi Melek: Öyledir, dedi; (zira) Rabbin buyurdu ki: Bu bana kolaydır. Çünkü biz, onu insanlara bir delil ve kendimizden bir rahmet kılacağız. Bu, hüküm ve karara bağlanmış (ezelde olup bitmiş) bir iş idi. Meryem ona hamile kaldı. Bunun üzerine onunla (karnındaki çocukla) uzak bir yere çekildi. Doğum sancısı onu bir hurma ağacına (dayanmaya) sevketti. "Keşke, dedi, bundan önce ölseydim de unutulup gitseydim!" Aşağısından (Îsâ yahut melek) ona şöyle seslendi: "Tasalanma! Rabbin senin alt yanında bir su arkı vücuda getirmiştir." "Hurma dalını kendine doğru silkele ki, üzerine taze, olgun hurma dökülsün." "Ye, iç. Gözün aydın olsun! Eğer insanlardan birini görürsen de ki: Ben, çok merhametli olan Allah'a oruç adadım; artık bugün hiçbir insanla konuşmayacağım." Nihayet onu (kucağında) taşıyarak kavmine getirdi. Dediler ki: Ey Meryem! Hakikaten sen iğrenç bir şey yaptın! Ey**

Harun'un kız kardeşi! Senin baban kötü bir insan değildi; annen de iffetsiz değildi. Bunun üzerine Meryem çocuğu gösterdi. "Biz, dediler, beşikteki bir sabi ile nasıl konuşuruz?" Çocuk şöyle dedi: "Ben Allah'ın kuluyum. O, bana Kitab'ı verdi ve beni peygamber yaptı." "Nerede olursam olayım, O beni mübarek kıldı yaşadığım sürece bana namazı ve zekâtı emretti." "Beni anneme saygılı kıldı beni bedbaht bir zorba yapmadı." "Doğduğum gün, öleceğim gün ve diri olarak kabirden kaldırılacağım gün esenlik banadır." İşte, hakkında şüphe ettikleri Meryem oğlu Îsâ -hak söz olarak- budur. Allah'ın bir evlat edinmesi, olur şey değildir. O, bundan münezzehtir. Bir işe hükmettiği zaman, ona sadece "Ol!" der ve hemen olur. (Îsâ şunu da söyledi:) Muhakkak ki Allah, benim de Rabbim, sizin de Rabbinizdir. Öyle ise O'na kulluk ediniz. İşte doğru yol budur.” (Meryem 16-36).

Hadislerde de Îsâ (a.s)’dan çokça bahsedilir, örneğin: “Rivayete göre Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: “**Ben, Meryem oğlu Îsâ`ya dünyâ ve âhirette insanların en yakınıyım. Esasen Peygamberler baba bir kardeştirler, anaları ayrıdır, dinleri birdir. (Tevhîd dînidir)**” (Buhari Enbiyâ, 1403). Başka bir hadiste der ki: “**Âdemoğlundan doğduğu vakit, şeytanın dürtüp de ağlatmadığı kimse yoktur. Bundan sadece Meryem oğlu Îsâ hariçtir**” (Buhari, Fezâil 4343). Buradan İmrân’ın karısı olan ninesinin duasının kabul edildiği anlaşılmaktadır. Zira yüce Allah,

İmrân’ın karısının ağzından şöyle buyurmuştur: “**Onu doğurunca, Allah, ne doğurduğunu bilip dururken: Rabbim! Ben onu kız doğurdum. Oysa erkek, kız gibi değildir. Ona Meryem adını verdim. Kovulmuş şeytana karşı onu ve soyunu senin korumanı diliyorum, dedi**.” (Âl-i İmrân 36)[1].

Kur’an aynen Muhammed Peygamber (a.s)in kişiliğini nitelediği gibi Îsâ Mesih (a.s)’in de kişiliğini “tertemiz” diye niteler. Ve her ikisinin de güçlü ve yüce Allah tarafından görevlendirilmiş elçiler olmaları nedeniyle onurlu ve değerli olduklarını belirtir.

---

[1] Hem Kur’ân hem de Peygamberin sünneti, Allah’ın Hz. Mesîh’i şeytandan muhafaza ettiğini bildirerek ona üstün bir değer vermişlerdir. Burada Kutsal Kitap’ın Luka 2:4’te belirttiği biçimiyle ona yöneltmiş olduğu ve şeytanın onu sınadığını, onunla oynadığını belirten ithama karşı bir savunma vardır.

VI. Allah’ın Elçisi Hz. Muhammed (a.s)

Mesih (a.s) Yahudilere Rabb’in krallığının ellerinden alınacağını ve daha layık bir toplumun nasibi olacağını haber vermiştir. (Matta:21-43). Bu sözüyle o, Yahudilerce pek değer verilmeyen İsmâil (a.s) soyunu kastetmiştir[1].

Kur’an’ı Kerîm’de yer alan ayetlerden biri şöyledir: “**Hatırla ki, Meryem oğlu Îsâ: Ey İsrailoğulları! Ben size Allah'ın elçisiyim, benden önce gelen Tevrat'ı doğrulayıcı ve benden sonra gelecek Ahmed adında bir peygamberi de müjdeleyici olarak geldim, demişti. Fakat o, kendilerine açık deliller getirince: Bu apaçık bir büyüdür, dediler.**” (Saff 6).

---

[1] Yahudiler’in Araplara değer vermemelerine ve İslam Peygamberini kabul etmemelerine karşın Kur’ân onlara karşı insaflı olmuştur. Nitekim Kur’ân-ı Kerîm’de Yüce ve Kudretli Allah’ın bir zaman dilimi süresince İsrâiloğullarını üstün kılmış olduğu belirtilir: “Ey İsrailoğulları! Size verdiğim nimetimi ve sizi (bir zamanlar) cümle âleme üstün kıldığımı hatırlayın.” (Bakara 47). Kuran kıssalarından/anlatılarından çoğu onlardan ve peygamberlerinden özellikle de Kuran’da adı 136 kez geçen Hz. Mûsâ (a.s)’dan bahseder. İş sadece bununla da kalmamaktadır. İslam Peygamberi her yılın Muharrem ayının onuncu gününün, bir önceki veya sonraki günle birlikte oruçlu geçirilmesini Müslümanlara tavsiye etmiştir. Çünkü o gün Allah’ın Hz. Mûsâ’yı ve kavmini denizin yarılması mucizesi ile Mısır Firavun’undan kurtardığı günün yıldönümüdür. Müslümanlar 14 Yüzyıldan beri bu günün anısını oruç tutarak yaşatmışlar ve yaşatmaya da devam etmektedirler. İsrâiloğullarının peygamberlerine duydukları çok büyük sevgiden dolayı Müslümanların, çoğu zaman oğullarını İsrâiloğullarının peygamberlerinin adlarıyla adlandırdıklarına tanık oluyoruz.

Yuhanna İncilinde ise Mesih (a.s), şu sözleriyle Hz. Muhammed (a.s)'le ilgili olarak önceden şu haberleri vermektedir: "Size gerçeği söylüyorum, benim gidişim sizin yararınızadır. Gitmezsem, Yardımcı size gelmez. Ama gidersem, O'nu size gönderirim. O gelince dünyanın günah, doğruluk ve gelecek yargı konusundaki suçluluğunu dünyaya gösterecektir. Günah konusunda - çünkü bana iman etmezler. Doğruluk konusunda - çünkü Baba'ya gidiyorum, artık beni görmeyeceksiniz. Yargı konusunda - çünkü bu dünyanın egemeni yargılanmış bulunuyor. Size daha çok söyleyeceklerim var, ama şimdi bunlara dayanamazsınız. Ne var ki O, yani Gerçeğin Ruhu gelince, sizi her gerçeğe yöneltecek. O kendiliğinden konuşmayacak, yalnız işittiklerini söyleyecek ve gelecekte olacakları size bildirecek. O beni yüceltecek. Çünkü benim olandan alacak ve size bildirecek." (Yuhanna 16:7-14) Burada Hz. Mesih (a.s)'in hakkıyla yücelttiği kişi Muhammed (a.s)'den başkası olabilir mi?

Apokrif (uydurma) İncillerden biri olan Barnaba İncili'nde Mesih (a.s) şunları belirtir: "*Îsâ cevap verdi: İnan bana Barnabas, her günahı, ne kadar küçük de olsa, Allah'a karşı günahla suç işlendiğinden, Allah büyük ceza ile cezalandırır. Bu nedenle, annem ve benimle birlikte olan imanlı şakirtlerin beni birazcık da dünya sevgisiyle sevdiklerinden, adaletli olan Allah, cehennem alevleriyle cezalanmaması için bu sevgiyi şu andaki üzüntüyle cezalandırdı ve her ne kadar ben dünyada suçsuz idiysem de, insanlar bana "Allah" ve "Allah'ın*

oğlu” dediklerinden, hüküm gününde şeytanların alayına uğramayayım diye, Allah, herkesi benim çarmıhta oldüğüme inandırarak, bu dünyada Yahuda’nın ölümüyle[1] *insanların alayına uğramamamı diledi. Ve bu alay, geldiği zaman bu aldanmayı Allah’ın kanununa inananlara açıklayacak olan Allah’ın elçisi Muhammed (a.s)’in gelişine kadar sürecektir.*” (Barnabas 220). Peygamber Muhammed (a.s) Eski Ahit’in birçok yerinde de anılmıştır. Uğradığı onca bozma ve değiştirmeye rağmen onun anıldığı bu kısımlar günümüzde halen varlığını sürdürmektedir. Örneğin Tesniye 18:18’de şu

---

[1] İnciller’in aktardığına göre Mesih’in öğrencisi (sandık emîni) 30 gümüş parça karşılığında ona ihanet etmiştir!! İbn Kesîr’in Kuran tefsîrine ve daha başka tefsirlere başvurduğumuzda görüyoruz ki rivayetlerden birinde olay şöyle anlatılıyor: Öğrenci Hz. Îsâ’ya ihanet etmemiş aksine Mesîh’in tehlike gününde “Bana benzerlik hanginize giydirilirse o cennette arkadaşımdır.” dediğini duyduktan sonra özellikle kendisini fedâ etmek istemiş ve onun bu dileğinin sonucu olarak Hz. Mesîh’e benzerlik ona giydirilmiştir. Hz. Mesîh’in öğrencilerinden –hepsi için Allah’ın hoşnutluğunu dileriz- beklenen ve umulan davranış da ancak böyle bir davranış olabilir. (İbn Kesîr Tefsîri, Nisâ Sûresi 157). Ayrıca Yahuza’nın Hz. Îsâ’ya ihanet ettiği sözünün şu örnekteki gibi diğer bazı metinlerle de çatışmakta olduğu dikkate alınmalıdır: “İsa onlara, ‘Size doğrusunu söyleyeyim’ dedi, ‘her şey yenilendiğinde, İnsanoğlu görkemli tahtına oturduğunda, siz, evet ardımdan gelmiş olan sizler, on iki tahta oturup İsrail'in on iki oymağını yargılayacaksınız.” (Matta 19:28) Yahuza hain olsaydı “on bir sandalyeye, (Yahuza olmaksızın) oturacaksınız” derdi.

ifadeler yer almaktadır: "'Onlara kardeşleri arasından senin gibi bir peygamber çıkaracağım. Sözlerimi onun ağzından işiteceksiniz. Kendisine buyurduklarımın tümünü onlara bildirecek."

Dahası Hz. Muhammed (a.s)'in peygamberlikle görevlendirildiği yer olan Mekke kenti de (Mezmurlar 84:5-6)'da şu anlamdaki sözlerle geçer. "Ne mutlu gücünü senden alan insana! Aklı hep (sırf Allah'a kulluğa özgü dinselin toplandığı)[1] Siyon'u ziyaret etmekte. Baka Vadisi'nden[2] geçerken, Pınar başına çevirirler orayı, güz

---

[1] İngilizce metinde geçen "Sion" kelimesinin anlamı budur. Anlamı *Webster's Seventh New Concordance of the Bible* adlı sözlükte şöyle verilmiştir: İbrânîce olan "Sion" kelimesinin aslına indiğimizde bu kelimenin "kupkuru yer/toprak" anlamında olduğunu görürüz. Bu konu için bkz: *İbranice Sözlüğü*, s. 99, bölüm 6723, "m" maddesinde konunun sonu. Ayrıca bkz: *The New Strong Exhaustive concordance of the Bible* ve *Good News Bible* s. 585.

[2] Arapça nüshanın çevirmenleri buradaki "Baka Vadisi" ifadesini "ağlama vadisi" şeklinde çevirerek bozmuşlardır. Oysa "Baka" adı İngilizce metinde Büyük harfle başlamaktadır. Bu da onun bir özel isim olduğu ve çevirilmeye elverişli olmadığı anlamına gelir. Aynı şekilde İngilizce metinde yer alan "hacılar" sözcüğünü de metinden çıkartmışlardır.

Çevirmenin Notu: [Kutsal Kitap'ın Türkçe çevirilerinde de "hacılar" sözcüğüne rastlayamadık. Ancak "Baka" sözcüğünün kimi nüshalarda "ağlama vadisi" biçiminde açıklandığını kimilerinde ise olduğu gibi verildiğini gördük. Örneğin bizim ana kaynağımız olan ve Kitâb-ı Mukaddes Şirketi'nin yeniyasam.com

yağmurları orayı berekete boğar.” Yüce Allah bir ayette buyuruyor ki: “Şüphesiz, âlemlere bereket ve hidayet kaynağı olarak insanlar için kurulan ilk ev (mâbet), Mekke'deki (Kâbe) dir.”. (Âl-i İmrân 96). Başka bir ayette Yüce Allah söz konusu vadinin kurak oluşunu belirterek Kâbe’nin kurucusu Hz İbrahim (a.s) hakkında şöyle der: “**Ey Rabbimiz! Ey sahibimiz! Namazı dosdoğru kılmaları için ben, neslimden bir kısmını senin Beyt-i Harem'inin (Kâbe'nin) yanında, ziraat yapılmayan bir vâdiye yerleştirdim. Artık sen de insanlardan bir kısmının gönüllerini onlara meyledici kıl ve meyvelerden bunlara rızık ver! Umulur ki bu nimetlere şükrederler**.”. (İbrahim 37). Diğer taraftan İşaya 21’de Arabistan tarafından çıkacak bir vahiyden söz edilmektedir. Onun ümmî, okuma bilmez oluşuyla ilgili olarak da İşaya 29:12’de şu ifadelere rastlıyoruz: “Kitabı okuma bilmeyen birine verip, "Rica etsek şunu okur musun?"diye sorduklarında ise, ‘Okuma bilmem’ yanıtını alırlar.”

When they give the book to one who cannot read, seaying, ‘Read this’ he says, ‘I cannot read.” (ESV)[1]

---

sitesindeki Türkçe nüshada “hacılar” yok ama “Baka Vadisi” bir özel isim olarak yer almış.]

[1] Burada metnin İngilizcesini aynen bırakmak bir gereklilik oldu. Çünkü Kutsal kitabı Arapça’ya çevirenler metni şu anlama gelecek şekilde bozdular: “veya kitap yazmayı bilmeyen birine sevkedilir ve ona ‘oku bunu’ denir. O da ‘ben okuma bilmem’

Buhârî’de şöyle bir hadis vardır: “**Melek beni aldı ve dayanabileceğim son noktaya kadar sıktı. Daha sonra beni bırakıp: «Oku!» dedi. Ben «okuma bilmemi» dedim, beni tekrar aldı ve sıktı ve tekrar takatimin son noktasında bırakıp, tekrar «Oku!» dedi, ben yine «Okuma bilmem» dedim. Beni üçüncü defa aynen sıktı ve bıraktığında şöyle dedi: Yaratan Rabbinin adıyla oku. O, İnsanı bir kan pıhtısından yarattı. Oku, senin Rabbİn en büyük kerem sahibidir.**” (Buhârî, K. Tefsîri’l-Kur’an, Sûre: 96, bab: 1). Yüce Allah şu sözleriyle elbette gerçeği dile getirmiştir: “**Yanlarındaki Tevrat ve İncil'de yazılı buldukları o elçiye, o ümmî Peygamber'e uyanlar (var ya), işte o Peygamber onlara iyiliği emreder**.”. (Araf 157).

Hz. Îsâ Mesih (a.s)’in ve ondan önceki peygamberlerin öngörüleri miladî 571 yılında Arap Yarımadası’nda gerçekleşti ve Teselli edici o zamanlar putperest ve Müşrik olan İsmail oğullarından[1] doğdu. Muhammed (a.s) tertemiz karakteri, hak/gerçek sevgisi, fakir ve zayıflara merhameti ile seçkin bir kişilikti. Daha

---

der” (İşaya 29:12). Görüldüğü gibi “okuma” sözcüğünü “yazma” olarak değiştirmiş ve bozmuşlardır.

Çevirmenin Notu: [Yararlandığımız Türkçe çeviride metinde de görüldüğü gibi böyle bir bozma söz konusu değildir.]

[1] Hz. İsmâîl (a.s) Hz. İbrâhim aleyhisselâm’ın büyük oğlu olmakla birlikte [bkz: (Tekvin 16:16; 5:21)]. Kutsal Kitap Tekvîn 22:2’de şöyle demekle, kendi içinde çelişkiye düşmektedir: “Tanrı, ‘İshak'ı, sevdiğin biricik oğlunu al,.. dedi."

peygamberlikle görevlendirilmeden önce İçinde yaşadığı toplumu onu "el-Emîn" doğru ve güvenilir adıyla anıyordu. Kırk yaşındayken Yüce Allah onu bütün insanlık için peygamberleri ve elçilerinin en sonuncusu olsun diye seçti. O da herkesi tek başına ortağı olmaksızın ibadet edilmeye layık olan, bir tek yaratıcıya, kimseye muhtaç olmayan tek Allah'ın birliğine iman etmeye davet etti. Yüce Allah peygamberlik iddiasında doğru olduğunu kanıtlamak üzere onu, ayın ikiye bölünmesi (Kamer 1), Medine'ye yönelen kapsamlı bir saldırının Allah tarafından gönderilen bir rüzgârla önlenmesi (Ahzab 9) ve daha bunun gibi birçok duyusal mucizelerle destekledi. Bu mucizeler, gerçekleştikten sonra Kur'an satırlarında yer aldı. Kur'an'da en küçük bir yanlış bulmaya çalışan müşrikler bunlarla gerçekler arasında tam bir uygunluk olduğunu anladılar ve birçokları İslâm'a girdiler. Böylece her şeylerini İslam yoluna feda etmiş olan Müslümanların imanı güçlendi. Bunlara parmaklarının arasından su fışkırması, azıcık bir yemeği çoğaltması, Allah'ın kendisini haberdar ettiği bazı gaybî konuları haber vermesi ve daha başkaları gibi Peygamber (a.s)'in sünnetinde yer alan mucizeleri de eklemek gerekir. Daha önemlisi Kur'an mucizesidir. Bu mucize barındırdığı dilsel, bilimsel, hukukî ve daha başka mucizeleriyle kıyamete kadar sürecek kalıcı bir mucizedir. Hz. Muhammed (a.s) arkadaşları, ailesi ve eşleri arasında yaşadı. Hayatı ve davranışları bütün ayrıntıları ve her yönüyle kimse için gizli kalmadı. Üstelik o aralarında bulunan açık bir kitap gibiydi. Bu

nedenle onun hayatının en ince ayrıntılarından haberdar oldular. İşte bu nedenle, peygamberliğinin gerçekliğini gördükleri için getirdiği dini desteklemek ve başarıya ulaştırmak amacıyla canlarından geçtiler. Oysa onları bu işe teşvik etmek veya korkutarak bu işe yöneltmek için Hz. Muhammed (a.s)’in elinde Allah katından getirdiği dosdoğru vahiyden başka hiçbir araç yoktu.

O, İslam sancağı altında kardeşliğe davet etti. Öyle bir kardeşlik ki insanlar arasında ırk, renk, dil, mal ve cinsiyet temelinde hiçbir ayırım gözetmiyor. Bu, yüce Allah’ın şu sözleriyle vurguladığı kardeşliktir: “**Ey insanlar! Doğrusu biz sizi bir erkekle bir dişiden yarattık. Ve birbirinizle tanışmanız için sizi kavimlere ve kabilelere ayırdık. Muhakkak ki Allah yanında en değerli olanınız, O'ndan en çok korkanınızdır. Şüphesiz Allah bilendir, her şeyden haberdardır**.”.(Hucurât 13).

Hz Peygamber (a.s) soy sopun Allah katında hiçbir değer taşımadığının[1] altını çizdi ve dedi ki: “**Ey insanlar! Rabbiniz birdir. Babanız da birdir. Hepiniz Âdem’in çocuklarısınız. Âdem ise topraktandır. Hepiniz toprağın zerreleri gibi eşitsiniz. Arap’ın Arap olmayan üzerine bir üstünlüğü yoktur. Arap**

[1] Kuşkusuz Ebû Leheb İslam Peygamberi (a.s)’nin amcasıydı. Ne var ki o Allah’ın emrinden yüz çevirip haddini aşınca ve zorbalaşınca hakkında onu kıyamete kadar kınayacak olan Kuran ayetleri indi. Peygamber (a.s)’e akraba oluşu ona en ufak bir yarar sağlamadı.

olmayanın da Arap üzerine bir üstünlüğü yoktur. Siyah derili olanın beyaz derili üzerine bir üstünlüğü yoktur. Beyazın da siyah derili üzerine bir üstünlüğü yoktur. Üstünlük sadece takva ve Salih amel iledir" (Ahmed b. Hanbel, V, 411.; Buhari, Mezalim 10). Bunun anlamı şudur: İnsanlar arasında yargıda bulunurken Yüce Allah'ın ölçütü, renk ve ırkı hiç dikkate almaksızın tamamen takva (Allah korkusu, kötülüklerden sakınma, gerçeği arama) ve içtenlikle yapılan doğru ve güzel işlerdir. O dönemde kölelik yeryüzünde yaygın bir durumdaydı. Bunu hem ilahi olmayan dinler, hem de Kutsal Kitap'ın kendisi destekliyordu. Allah Muhammed (a.s)'i peygamber olarak görevlendirince o, köleleri özgürlüklerine kavuşturmayı, Allah'a yaklaştıran eylemlerin en büyüklerinden; günah ve kusurların silinme yollarının en önemlilerinden saydı.

Yüce Allah Peygamberi Hz. Muhammed (a.s)'i "âlemlere rahmet" olarak göndermiştir. Bir ayette onun hakkında şöyle buyrulur: **"(Resûlüm!) Biz seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik.**" (Enbiyâ 107). Muhammed Peygamber (a.s) dedi ki: "**Merhametli olanlara Rahman (olan Allah) merhamet eder. Siz yerdekilere merhamet edin ki, göktekiler de size merhamet etsin.**" (Ahmed b. Hanbel'den, Ebû Davud, Edeb 58, 4941). Yine bir hadisinde şöyle dedi: "**İnsanlara merhamet etmeyene Allah da merhamet etmez**" (Buhârî'den, Muslim, Fedâil 15, no: 66; Tirmizî, Birr 16, 1922.).

Peygamber (a.s) kendisi bizzat merhametin canlı örneğiydi. Bu konuda Yüce Allah der ki: "**O vakit Allah'tan bir rahmet ile onlara yumuşak davrandın! Şayet sen kaba, katı yürekli olsaydın, hiç şüphesiz, etrafından dağılıp giderlerdi. Şu halde onları affet; bağışlanmaları için dua et; iş hakkında onlara danış. Kararını verdiğin zaman da artık Allah'a dayanıp güven. Çünkü Allah, kendisine dayanıp güvenenleri sever**." (Al-i İmrân 159).

O (a.s), düşmanlarına karşı bile merhametliydi. Mekke fethedildiğindeki davranışına bakalım: Mekke'nin kâfirleri daha önce Muhammed (a.s)'e ve arkadaşlarına yapıp ettiklerinden dolayı onun kendilerini topluca öldürerek intikamını alacağını düşünüyorlardı. O ise sadece Kâbe'nin kapısının yanına dikeldi ve insanlara şöyle bir konuşma yaptı: "**Ey insanlar! Şimdi benim sizlere ne yapacağımı düşünüyorsunuz? Dediler ki: 'iyi/cömert bir kardeşsin, iyi bir kardeşin oğlusun'. Bunun üzerine 'Haydi gidin serbestsiniz!' dedi**. Bu olay onun merhametinin boyutlarını ve üstün karakterini yansıtmaktadır. Gerçekten de o anda kendi adına hepsinden intikam alması son derece kolaydı. Bununla birlikte, onları bağışladı. Bu onun âlemlere rahmet olarak geldiğinin bir göstergesidir; çünkü şu ayette görüldüğü üzere Kur'ân-ı Kerîm'in öğretilerini örnek alarak kendisi için öç almamıştır: "**İyilikle kötülük bir olmaz. Sen (kötülüğü) en güzel bir şekilde önle. O zaman seninle arasında düşmanlık bulunan kimse, sanki candan bir dost olur. Buna (bu güzel davranışa) ancak sabredenler kavuşturulur; buna ancak (hayırdan) büyük nasibi olan kimse kavuşturulur**." (Fussilet 34-35).

Dişini kırmalarından ve başını yarmalarından sonra düşmanlarının yok olup silinmeleri için beddua etmesi istenince şöyle demiştir: "**Allah'ım kavmimi affet; çünkü onlar bilmiyorlar**" (İbn Hibbân; Müslim, cihad 104, 105; Ahmed b. Hanbel, Müsned I, 380). O (s.a) hiçbir zaman kendisi için kızmamıştır. Bir hadisinde der ki: "**Güçlü kişi, yenen kişi (pehlivan olan) değildir. Asıl güçlü kişi, öfke anında sinirlerine hâkim olan kişidir**." (Buhârî, edeb 76, VII, 99; Müslim, birr 107, 2014,).

Alçakgönüllülükte bir zirve idi. Bir gün adamın biri titreyerek yanına gelir. (Adam krallardan bir kralın huzuruna çıktığını düşünmektedir.) Peygamber (a.s) ona der ki: "**Arkadaş titreme! Ben kral değilim. Ben, Kureyş'ten kurutulmuş et yiyen bir kadının oğluyum.**" (İbn Mace, Et'ime, 30). O derdi ki: "**Kalbinde zerre kadar kibir olan kimse cennete giremez**.". (Müslim, Îmân 147; ayrıca bkz. Ebû Dâvûd, Libâs 26; Tirmizî, Birr 61.). **Oğlu İbrâhim'in öldüğü gün güneş tutulmuştu. Bazıları "İbrâhim'in ölümü nedeniyle güneş tutuldu." Allah Elçisi onlara şöyle cevap verdi: "Şübhesiz güneş ile ay, hiçbir kimsenin ölümünden ve de hayâtından dolayı tutulmazlar. Bunu gördüğünüz zaman hemen namaz kılın ve Allah'a duâ edin**". (Buhari, Küsüf 2, 4, 5, 13, 19; el-Amel fı's- Salât 11; Bed'ü'l-Halk 4; Müslim, Küsüf 1, 8, (901, 902, 903); 130; Muttefekun aleyh). Bu bağlamda o kendisi hakkındaki her türlü aşırılığı yasaklıyor ve diyordu ki: "**Hakkımda, hıristiyanların Meryem oğlu Ìsa'ya yaptıkları aşırı övgülerde bulunmayın. Şurası muhakkak ki ben bir kulum. Benim için "Allah'ın**

kulu ve elçisi deyin."(Buhârî, Enbiya 44). Arkadaşlarından biri anlatıyor: "**Benû Âmir heyetiyle Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm'ın yanına gitmiştik. 'Sen bizim efendimizsin!' diye hitap ettik. 'Efendi, Allah'tır!' buyurdular. Biz: 'Fazilette en ileride olanımız, mertlikte en başta gelenimizsin!' dedik. Bize: 'Söylediğinizin hepsi bu veya buna yakın bir söz olsun. Şeytan sizi (mübalağalı medihlerde) koşturmasın!' buyurdular.**" (Ahmed b. Hanbel; Ebu Dâvud Edeb 10, 4806).

O güçsüzleri, çaresizleri ve yetimleri koruyup kollamanın dinin ayrılmaz bir parçası sayıldığı bir sistem/din getirdi. Yüce Allah şöyle buyurmaktadır: "**Dini yalanlayanı gördün mü? İşte o, yetimi itip kakar; Yoksulu doyurmaya teşvik etmez**." (Mâûn 1-3). Onları korumamak ve gözetmemek ise Cehenneme gidiş nedenlerinden kabul edilmektedir, bakınız yüce Allah ne diyor: "**Çünkü o, ulu Allah'a iman etmezdi, Yoksulu doyurmaya teşvik etmezdi**.". (Hâkka 33-34). O, (a.s) haksızlık ve zulmün, düşmanlığın, suçsuz insanlara yönelik terörün her çeşidinin kınandığı bir mesaj getirmiştir. Bu konuda Yüce Allah şöyle buyurmaktadır: "**Ey iman edenler! Allah'ın size helal kıldığı iyi ve temiz şeyleri (siz kendinize) haram kılmayın ve sınırı aşmayın. Allah sınırı aşanları sevmez**." (Mâide 87). Yine bir başka ayet şöyledir: "**İşte bu yüzdendir ki İsrailoğulları'na şöyle yazmıştık: Kim, bir cana veya yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya karşılık olmaksızın (haksız yere) bir cana kıyarsa bütün insanları öldürmüş gibi olur**." (Mâide 32)

Bütün bunlara paralel olarak İslam Dini öldürme olayını vahşî bir eylem olarak değerlendirir. Hatta İslam hayvanlara merhametli ve yumuşak davranmayı salık verir, onlara işkence etmeyi yasaklar, haram kılar. Bir Hadis’te şöyle anlatılır: “**Bir kadın bir kedi yüzünden azaplandırıldı. O kediyi hapsetti, ne yiyecek ne de su verdi, yerin haşerâtından yemesi için de bırakmadı. Derken kedi öldü ve kadın bu yüzden cehenneme girdi**.” (Muttefekun aleyh, Buhârî, bed'ul-halk 16/6, IV, 100; şürb 9/3, III, 77 ve Müslim birr, 133-4). Aynı şekilde bir hadiste şöyle geçmektedir: “**kötü yola düşmüş bir kadın bir köpeği suladı ve Allah, bu amelinden dolayı onun günahlarını affetti**” (Müslim, selâm 154-5; Tevbe 155). Başka bir hadis ise şöyledir: “**Ey Allah'ın Resulü! Bizim için hayvanlara yaptığımız iyilikler için de mi sevap var?’ diye Hz. Peygambere soruldu. O da ‘ Evet! Her yaş ciğer (canlı) için sevap vardır elbet’ buyurdu**." (Muttefekun aleyh, Buhâri, Şirb 9, Vudü 33, Mezâlim 23, Edeb 27; Müslim, Selâm 153, 2244; Muvatta, Sıfatu'n Nebi 23,; Ebü Dâvud, Cihâd 47). Mâlik, sıfatu'n-Nebî 23, s. 929; O, (s.a) Hoşgörüyü ve Müslüman olmasalar bile başkalarının haklarına saygı göstermeyi teşvik eden bir mesaj getirmiş ve demiştir ki: “**Kim bir muahide (daru'l-İslam'da yaşayan anlaşmalı gayrimüslime) zulmederse veya onun hakkını eksik verirse yahut ona takatinin üstünde bir yük yüklerse veyahut da gönül rızası olmadan ondan bir şey alırsa kıyamet günü ben onun davacısı olurum.**" (Ebu Davud İmarat 33; Beyhaki, Sünen-İ Kübra, 9/205

Onun mesajı emaneti korumaya çağıran hainliği yasaklayan bir mesajdır. Der ki: “**Sana emanet bırakanın emânetini geri ver. Sana ihânet edene ihânet etme**” (Tirmizî; Taberî, IV, 5/146).

Onun çağrısı bencilliği fırlatıp atan ve insanı, kendisi için istediğini başkaları için de istemeye davet eden bir çağrıdır. Bu konuda der ki: “**Sizden biri, kendisi için İstediği bir şeyi kardeşi için istemedikçe hakkıyla iman etmiş sayılmaz**.” (Buhârî îmân 7, I, 9; Müslim 71-2; Tirmizî 2515; Nesâî îmân 19/4, VIII, 115 ve İbn Mâce 66).

Bu mesaj güzel ahlak sahibi olmaya, kadına saygılı olmaya ve değer vermeye çağıran bir mesajdır. O şöyle buyurmuştur “**İman yönünden müminlerin en olgunu ahlâkı en güzel olanlarıdır. En hayırlınız da kadınları için hayırlı olanınızdır**.” (Ahmed b. Hanbel’den; Tirmizi, Rıda 11; Riyazü's-Salihin, I/278.)

Aynı konuda bir diğer hadis şöyledir: “**Bir adam Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem'e gelip şöyle dedi: ‘Ey Allah'ın Resulü! Kendisine iyilik yapmaya kim daha lâyıktır?’ ‘Annen.’ ‘Sonra kim?’ ‘Annen.’ ‘Sonra kim?’ ‘Annen.’ ‘Peki sonra kim?’ "Baban’ buyurdu.**”(Buhârî edeb 2, VII, 69 ve Müslim birr 1-4)

“Bir savaşa katılmak konusunda danışmak üzere gelen birine Peygamberimiz annesinin sağ olup olmadığını sorar. Sağ olduğunu öğrenince der ki: “Onu bırakma, yanında kal; çünkü cennet onun ayaklarının altındadır.” (Neseî, Kitabu'l-Cihad 6/ 3090. Sünen-i İbn Mâce, Kitabu'l-Cihad 12/ 2781).Buradan da

anlaşılıyor ki İslam'a göre "Cennet annelerin ayakları altındadır". Peygamberimiz şöyle buyurmuştur: ""**Kim üç kıza, ya da üç kız kardeşe, yahut iki kız kardeşe, yahut iki kıza bakıp onları güzelce (eksiksiz) terbiye edip yetiştirilse sonra da onları evlendir irse, cenneti hak eder**." (Ebû Dâvud 5147-8 ve Tirmizî 1916). Kadınlara iyilik etmek İslam'a göre Cennet'e girme nedenlerinin en büyüklerindendir. Hz Muhammed (a.s)'in getirdiği sistem, konumu baba, oğul, kardeş, eş veya yönetici gibi konumlardan hangisi olursa olsun erkeğe daima kadını koruyup kollamayı, malından onun için harcamayı ve meşru ihtiyaçlarını karşılamayı bir görev olarak yüklemiştir. Bunlar, mehrini, mirastan payını ve diğer haklarını vermek gibi bilinen yükümlülüklere ek yükümlülüklerdir[1]. Yüce Allah bu

---

[1] Bu konuda Levililer'deki duruma bakalım: "Adet gördüğü için kan kaybeden kadın yedi gün kirli sayılacak. Ona dokunan da akşama kadar kirli sayılacak. Adet gördüğü günlerde kadının üzerinde yattığı ya da oturduğu her şey kirli sayılacaktır. Kim kadının yatağına dokunursa, giysilerini yıkayacak, yıkanacak, akşama kadar kirli sayılacaktır. Kim kadının üzerine oturduğu herhangi bir şeye dokunursa, o da giysilerini yıkayacak, yıkanacak, akşama kadar kirli sayılacaktır. Kadının yatağındaki veya oturduğu şeyin üzerindeki herhangi bir eşyaya dokunan herkes akşama kadar kirli sayılacaktır. Adet gören kadının kirliliği onunla yatan adama da bulaşır. Adam yedi gün kirli kalır ve yattığı her yatak kirli sayılır. Eğer bir kadının âdet günleri dışında uzun süreli bir kanaması varsa, ya da kanaması âdet günlerinden sonra da devam ediyorsa, kanaması olduğu sürece âdet günlerinde olduğu gibi kirli sayılır. Kanaması olduğu sürece, âdet günlerinde

konuda şöyle buyurmaktadır: "**Boşanmış kadınlar, kendi başlarına (evlenmeden) üç ay hali (hayız veya temizlik müddeti) beklerler. Eğer onlar Allah'a ve ahiret gününe gerçekten inanmışlarsa, rahimlerinde Allah'ın yarattığını gizlemeleri kendilerine helâl olmaz. Eğer kocalar barışmak isterlerse, bu durumda boşadıkları kadınları geri almaya daha fazla hak sahibidirler. Erkeklerin kadınlar üzerindeki hakları gibi, kadınların da erkekler üzerinde belli hakları**

---

olduğu gibi, yattığı her yatak ve üzerine oturduğu her şey kirli sayılacaktır. Kim bunlara dokunursa kirli sayılacak. Giysilerini yıkayacak, yıkanacak, akşama kadar kirli kalacaktır. Ama kanama durursa, kadın yedi gün bekleyecek, sonra temiz sayılacaktır. Sekizinci gün iki kumru ya da iki güvercin alıp Buluşma Çadırı'nın giriş bölümüne getirecek ve bunları kâhine verecek. Kâhin birini günah sunusu, ötekini yakmalık sunu olarak sunacak. Böylece kadını kanamasından doğan kirlilikten Rabb'in huzurunda arıtacak." Burada Kutsal Kitap kadına yaşamının yarısında kirli damgasını vurmakla yetinmemekte, onu aynı zamanda kirliliği bulaştıran bir kaynak konumuna sokmakta, sanki hayız vs. durumları kadının kendi arzusuna bağlıymış gibi bir de kefâret gerektiren bir günah işlemiş muamelesine maruz bırakmaktadır. Kutsal kitaba göre kadının azizlerin ayaklarını yıkaması sevap kazandırıcı önemli eylemlerdendir (Timoteus'a 1. Mektup 5:9). Kadın kötülüktür, şerdir!! (Zekeriya 5:8). Kocasının ölümünden sonra zorla kayınbiraderiyle evlendirilir (Tesniye 5:25). Erkek mirasçılar varsa mirastan yoksun bırakılır (Tesniye 21:15-17) ve (Sayılar 27:1-11). Ve adam kızını satmakta hak sahibidir (Çıkış 21:7). Ayrıca boşanmış kadının yeniden evlenme hakkı yoktur (Matta 5:27-32).

vardır. Ancak erkekler, kadınlara göre bir derece üstünlüğe sahiptirler. Allah azîzdir, hakîmdir.” (Bakara 228).

Hz Muhammed (a.s)’in getirdiği hukuk, insanların ana-babalarına iyilik etmelerini, iyi davranmalarını, hatta onlar İslam’a karşı savaşsalar bile bunları yapmalarını emreder. Yüce Allah buyuruyor: “**Biz insana, ana-babasına iyi davranmasını tavsiye etmişizdir. Çünkü anası onu nice sıkıntılara katlanarak taşımıştır. Sütten ayrılması da iki yıl içinde olur. (İşte bunun için) önce bana, sonra da ana-babana şükret diye tavsiyede bulunmuşuzdur. Dönüş ancak banadır. Eğer onlar seni, hakkında bilgin olmayan bir şeyi (körü körüne) bana ortak koşman için zorlarlarsa, onlara itaat etme. Onlarla dünyada iyi geçin. Bana yönelenlerin yoluna uy. Sonunda dönüşünüz ancak banadır. O zaman size, yapmış olduklarınızı haber veririm**.”. (Lokman 14-15).

Bu, yumuşaklığa, inceliğe çağıran bir hukuktur. Peygamberimiz der ki: “**Cehennem ateşine haram olan kişiyi size bildireyim mi? Her cana yakın, ağırbaşlı, yumuşak huylu ve kendisiyle kolay geçinilen kimseye cehennem haramdır.” (Ahmed b. Hanbel; Tirmizî Kıyâmet**, 46). Bu, kabalık ve katılığı yasaklayan bir hukuktur: Allah elçisi dedi ki: “**Size cehennem ehlini haber vereyim mi? Bunlar kaba, cimri ve kibirli kimselerdir**." (Buhari Tefsir, Nun 1; Edeb 61; Eyman 9. Muslim Cennet 46, 2853. Tirmizi Cehennem 13, 2608). Öyle bir hukuktur ki insanlar onu uygulasalar esenlik

uyum ve mutluluk içinde yaşarlar. **Allah elçisi buyuruyor: "Müflis kimdir, bilir misiniz?’ ‘Bizde müflis, parası ve malı olmayandır’ dediler. Şöyle buyurdu:‘Asıl müflis, kıyamet günü namazı ile, orucu ve zekâtı ile gelir. Öte yandan, buna hakaret etmiş ona iftira atmış, berikinin malını yemiş, öbürünün kanını akıtmış ve falanı dövmüş olarak gelir. Yaptığı iyilik ve sevapları işte böylece ona buna dağıtılacaktır. Borcu ödenmeden sevapları biterse, bu defa onların günahlarını kendisi yüklenecek ve sonra da cehenneme atılacaktır**.” (Müslim birr ve's-sıla 59, 1997 ve Tirmizî 2418).

Bu din düşmanına karşı da olsa adalete ve iyiliğe çağıran bir dindir: “**Ey iman edenler! Allah için hakkı ayakta tutan, adaletle şahitlik eden kimseler olun. Bir topluluğa duyduğunuz kin, sizi âdil davranmamaya itmesin. Adaletli olun; bu, Allah korkusuna daha çok yakışan (bir davranış) tır. Allah'a isyandan sakının. Allah yaptıklarınızı hakkıyla bilmektedir**.” (Mâide 8). Bu, Olgun, kapsamlı, akıl, beden ve ruh ile uyumlu bir dindir. Her zaman ve mekâna uygundur. İyi olan her şeye çağırır, kötü olan her şeyi yasaklar[1]. Hz. Muhammed (a.s)

---

[1] Hz. Muhammed’in okuma yazması olmayan kültürel açıdan çok sınırlı ümmî bir toplum ortamında yaşamış bir ümmî olması ve bununla birlikte insanlığın inanç, ibadet, muamelât ve ahlak alanlarında gereksinim duyduğu en ince ayrıntılara dahi cevap veren olgun ve kapsamlı bir din/bir sistem getirmiş olması onun peygamberliğinin kanıtlarındandır. Onun öyle sistemler

peygamber olmadan önce varlıklı bir kadın olan Hz. Hatîce'nin kocasıydı. Onunla birlikte ticaret yapıyordu. Peygamberliğini açıkladıktan sonra toplumu ona İslam çağrısına son vermesi karşılığında mal mülk ve insanların

---

getirdiğine tanık oluyoruz ki yeryüzünün bütün kanun ve kuralları onunla yarışmakta yetersiz kalırlar. Örneğin, evlilik ve boşanma kuralları; hamilelik, iddet, emzirme, nafaka, miras hukuku; çocukların, akrabaların ve komşuların hakları; suç ve ceza hukuku; insan haklarının korunması; din, can, akıl, mal, namus ve neslin korunması gibi temel ilkeler. Bunların yanında yönetim, ekonomi ve toplum alanlarına ilişkin sistemler. Dahası yeme içme, giyim kuşam, yol ve yolculuk, uyuma uyanma, esneme aksırma, izin isteme, ziyaret, hasta görme ve sorma, kişisel temizlik ve daha niceleri. Hz. Muhammed'in peygamberliğinin önemli kanıtlarından biri de getirmiş olduğu görev, sorumluluk ve yükümlülüklerdir. Eğer amacı kazanç sağlamak ve kişisel şan şöhret ve etrafına adam toplamak olsaydı, gecesi gündüzüyle her gün beş kez namaz kılmayı, abdesti, guslü, hele kavurucu ve kurak çöl ortamında bir ay boyunca her gün tan ağarmasından akşama kadar hiçbir şey yemeden en önemlisi hiç su içmeden oruç tutmayı ve diğer görevleri farz kılması onun yararına olur muydu? İçki, zina, faiz, kumar ve daha başka insan nefsinin çok arzu ettiği birçok şeyi yasaklaması da cabası. Ek olarak (Tesniye 18:20) ve (Yeremya 14:15)'te belirtildiği üzere Allah yalan yere peygamberlik iddia edenleri helak edecektir. Hatta Hanenya'yı bir yıldan az bir sürede helak etmiştir. (Yeremya 28:15-17). Hz. Muhammed aleyhisselâm'a gelince o 23 sene Allah tarafından desteklenerek, zaferler elde ederek yirmi üç yıl davetini sürdürmüştür. Dini de halen dünyada en hızlı yayılan din konumunu korumaktadır. Bütün bunların nedeni onun bir peygamber oluşundan başka ne olabilir ki?

zaaf gösterdiği diğer şeyleri önerdiler. O (a.s) bütün bunları elinin tersiyle itti ve Rabb'inin mesajını iletme görevinde fedakârlık ve sıkıntılara göğüs germe yolunu seçti. Yüce Allah ona güç verip etkinliğini artırınca da zühdü ve azla yetinmeyi benimsedi. Krallar gibi yaşama güç ve kudretine kavuşmuş olmasına karşın o, hasırın üzerinde uyuyor, kerpiçten yapılma bir evde yaşıyordu. Bazen "**Rasulullah arka arkaya bir kaç geceyi aç olarak geçirirdi. Ailesi de akşam yemeği bulamazdı. Onların ekmeği çoğunlukla arpa unundan olurdu.**" (Tirmizî, 2360; Ibn Mace, 3347; Ahmed, I/255, 374; Tirmizî şemail, 87). Hatta vefat ettiğinde zırhı, ehl-i beyti için ekmek yapmak üzere aldığı arpanın karşılığında bir Yahudi'nin elinde rehin kalmıştı.

Peygamber (a.s) hayatını ve bütün çabasını insanlığın yaratılış amacını gerçekleştirmesini sağlamaya adadı. Bu amaç eşi ortağı olmayan bir Allah'a kulluk etmektir. Bu konuda Yüce Allah der ki: "**Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım**." (Zâriyât 56). İnsanlığı dünya ve ahiret perişanlığından kurtarmanın, dünyada ve ahirette mutluluğa ulaştırmanın tek yolu budur. Peygamber a.s miladi 632 yılında nebîlerin ve peygamberlerin en sonuncusu olarak ve aramızda güçlü ve yüce olan Allah'ın mesajını Kur'ân-ı Kerîm'i bırakarak dünyadan ayrıldı. O, kıyamete kadar insanlığın yolunu aydınlatan bir ışık kaynağı olsun diye Kur'ân-ı Kerîm'i bizlere bıraktı.

Amerikalı yazar Michael Hart, Muhammed Peygamber (a.s)'i "*The 100: A ranking of the most influential persons in History*" (Tarihteki en etkili yüz kişi) adlı eserinde listenin başına koyar ve onunla ilgili olarak şöyle der: "Kuşkusuz Hz. Muhammed (a.s) din ve dünya alanlarının her ikisinde birden en yüksek ve en belirgin biçimde başarı sağlayan tek insandır." İngiliz tarihçi William Moier ise "*Muhammed'in Yaşamı*" adlı kitabında şöyle demektedir: "Muhammed (a.s) sözlerinin açık ve net, dininin kolay oluşuyla başkalarından ayrılarak seçkin bir konum edinmiştir. Akıllara durgunluk veren işler başarmıştır. Tarih, İslam Peygamberi Muhammed (a.s)'in yaptığı kadar kısa bir zamanda, ruhları uyandıran, ahlâkı dirilten ve erdemi yüksek bir konuma ulaştıran başka bir lider daha tanımamıştır." İngiliz düşünür Corc Bernard Shaw "*Muhammed*" adlı kitabında şunları söyler: "Dünya Muhammed (a.s)'in düşüncesine sahip bir adama olabildiğince gereksinim duymaktadır. Bu öyle bir peygamberdir ki her zaman dinini saygın ve yüce bir konumda tutmuştur. Onun dini, diğer bütün medeniyetleri içinde sindirme konusunda en güçlü dindir, ebediyete kadar da kalıcıdır. Kuşkusuz kendi toplumumun üyelerinden birçoklarının araştırarak ve ikna olarak bu dini benimsediklerini görüyorum. Bu din kendisi için geniş alanını bu kıtada (Avrupa'da)

bulacaktır… Şüphesiz Ortaçağ'da din adamları bilgisizlik ve tutuculuk nedeniyle Muhammed (a.s)'in dini için karanlık bir tablo çizdiler. Elbette onu Hıristiyanlığın düşmanı olarak görüyorlardı. Ama ben bu adamın durumunu araştırıp öğrendim ve olağanüstü ilginç buldum. Onun Hıristiyanlığın düşmanı olmadığı, tam tersine insanlığın kurtarıcısı olarak adlandırılması gerektiği sonucuna ulaştım. Bana kalırsa bugün dünyanın işlerini eline almış olsa, insanlığın gözünü diktiği hedef olan barış ve mutluluğu sağlayarak bütün sorunlarımızı çözüme kavuşturmakta kesinlikle başarılı olurdu.

VII. Hıristiyanlığın ve İslam'ın İlkeleri

Hıristiyanlığın inanç sistemi beş temel ilkeye dayanır: 1) Teslis (üçleme), 2) Mesih (a.s)'in tanrılığı 3) Mesih (a.s)'in tanrısal peygamberliği, 4) Aslî günah, 5) kendini feda etme ve kefaret.

İslam'da şu anlamda bir Allah'ın birliği inancı görüyoruz: Allah birdir, tektir. Başkası ona ortak olmaksızın kulluğa (ibadete) tek başına o layıktır. Yardım ondan istenir, ondan gelir. Bu, İslam inanç sisteminin ilkelerinden, Hıristiyanlığın üçün birliği ilkesiyle çelişik bir temel ilkedir. İslam Dini Hz. Mesih (a.s)'e tanrı niteliği verilmesini gerisin geri putperestliğe dönüş sayar[1]. Kur'an'ın bize haber verdiğine göre zaten Mesih (a.s) asla bedene girmiş Allah değildir. O sadece, tek olarak yalnızca Allah'a kulluk etmeye çağıran görevlendirilmiş bir peygamberdir. Bu konuda diğer peygamberler nasılsa o da öyledir. Yine aynı şekilde İslam, Mesih (a.s)'i Allah'ın oğlu yapan bu tanrısal peygamberlik olayını da kabul etmez. İlk günah'a gelince böyle bir günah tanımayan İslam'ın bu ilkeye bakışı da diğerlerinden daha olumlu değildir. Bu red yaklaşımı aynen kendini feda etme ve başkalarının günahlarına kefaret konularına da uygun düşer.

---

[1] *History of Civilisation* adlı eserinin 11. Cildinin 276. sayfasında Hill Durant diyor ki: "Kuşkusuz Hıristiyanlık putperestliğe bir son vermemiş aksine onu benimsemiştir." Bu söz salt Allah'a özgü tevhide çağıran, Mesîh'in gerçek Hıristiyanlığına değil Pavlus'un Hıristiyanlığına uygun düşen bir sözdür.

İslam’ın inanç ilkelerine gelince bunlar altı tanedir:

1) Allah’a iman,

2) Meleklere iman,

3) Kutsal kitaplara iman,

4) Peygamberlere iman,

5) Ahiret gününe iman,

6) Hayır ve şerri ile Kadere iman.

Teslis (Üçleme)

Bu ilke Allah’ın zatında birbirinden ayrı üç unsur veya kişinin varlığını gösterir ki bunlar Baba Rab, Oğul Rab ve Kutsal RuhRab üçlüsüdür. İşin ilginç yanı Mesih (a.s) kendisi bu üçlemeyi hiçbir şekilde anmamıştır. Çünkü biz onun bir üçlüde toplanan üç unsur’un varlığını herhangi bir şekilde belirttiğine rastlamıyoruz. Bundan öte “unsur” kelimesi Kutsal Kitap’ın hiçbir yerinde geçmemiştir. Mesih (a.s)’in Allah inancı, ondan önceki peygamberlerin Allah inançlarından farklı değildi. Onların hepsinin çağrısı tevhit (birleme) çağrısıydı, teslis (üçleme)çağrısı değildi. Hz. Îsâ Mesih (a.s) bu anlayışı ve kendisinden önceki peygamberlerin getirdikleri bu geleneği pekiştirmiştir[1]. Markos İncilinden okuduğumuz

---

[1] İşaya’da deniyor ki: “Sizi fidyeyle kurtaran, Size rahimde biçim veren RAB diyor ki: "Her şeyi yaratan……Rab benim.” (İşaya 44:24); “Yahve Ben'im, başkası yok, Benden başka Tanrı yok…” (İşaya 45:5); “Çünkü gökleri yaratan RAB, Dünyayı yaratıp biçimlendiren, pekiştiren, Üzerinde yaşanmasın diye değil, yaşansın diye Biçimlendiren RAB -Tanrı O'dur- şöyle diyor: ‘Yahve Ben'im, başkası yok.” (İşaya 45:18). Başka bir yerde şöyle deniyor: “Mübarek ve tek Hükümdar, kralların Kralı, rablerin Rabbi, ölümsüzlüğün tek sahibi, yaklaşılmaz ışıkta yaşayan, hiçbir insanın görmediği ve göremeyeceği Tanrı, Mesih'i belirlenen zamanda ortaya çıkaracaktır. Onur ve kudret sonsuza dek O'nun olsun. Amin.” (Timoteus’a 1. Mektup 6:15-16); “…Çünkü Tanrı benim, başkası yok. Tanrı benim, benzerim yok.” (İşaya 46:9); bunu Kuran da Yüce Allah’ın şu sözleriyle destekliyor: “Allah her şeyin yaratıcısıdır. O, her şeye vekîldir.”

şu ayetler bu konuyu açıklamaktadır: "Onların tartışmalarını dinleyen ve Îsâ'nın onlara güzel bir cevap verdiğini gören bir din bilgini yaklaşıp O'na, 'Tüm buyrukların en önemlisi hangisidir?' diye sordu. Îsâ şöyle karşılık verdi: 'En önemlisi şudur: `Dinle, ey İsrail! Tanrımız olan Rab tek Rab'dir. Tanrın olan Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla, bütün aklınla ve bütün gücünle sev." (Markos 12:28-30).

Kutsal Kitap'ta Hz. Îsâ Mesih (a.s)'in birin içinde üç ilaha değil, ortağı olmayan bir tek Allah'a inanmış olduğunu bize açıklayan başka deliller de vardır. Matta İncili'nde Mesih (a.s)'in dilinden şöyle denmektedir: "Îsâ ona şöyle karşılık verdi: 'Çekil git, Şeytan! `Tanrın olan Rab'be tap, yalnız O'na kulluk et' diye yazılmıştır." (Matta 4:10).

Kesinlikle bu teslis kavramı Mesih (a.s)'in dünyadan ayrılmasından üç yüz yıl sonra geliştirilmiştir; çünkü meşru İncillerin dördü de "birdeki üç" konusuna hiçbir şekilde herhangi bir işaret içermiyorlar. Ayrıca ne Mesih (a.s)'in, ne havarilerinden birinin ve ne de ilk büyük bilginlerden veya Mesih (a.s)'in bağlılarından herhangi

---

(Zümer 62); "İşte Rabbiniz Allah O'dur. O'ndan başka tanrı yoktur. O, her şeyin yaratıcısıdır. Öyle ise O'na kulluk edin, O her şeye vekildir (güvenilip dayanılacak tek varlık O'dur)." (En'âm 102); ". Ölümsüz ve daima diri olan Allah'a güvenip dayan…" (Furkân 58); "… O'nun benzeri hiçbir şey yoktur. O işitendir, görendir." (Şûrâ 11). Bu özellikleri taşıyana böyle olana tek başına, sadece ona kulluk edilmesi tam anlamıyla hak ve adalettir.

birinin bu üçleme inancını başkalarına öğrettiklerine dair bir şeye rastlıyoruz. Bu konuda bildiğimiz teslis inancının Mesih (a.s)'in dünyadan ayrılmasından üç yüz yıl sonra ortaya çıkan anlaşmazlıklar ve çekişmelerden sonra İznik Konsili'nden başlayarak doğduğudur. Bu Konsil'de azınlığın görüşü tevhidi savunan çoğunluğa zorla dayatılmıştır[1]. Bütün bunlara rağmen üçlü konusunda rasyonel olarak düşündüğümüzde, bunun aklî bir delile dayanmadığını görürüz. Üçlüye inanmak insanın üç "Unsur"a inanmasını gerektirir. Bunlar ya sınırlıdırlar ya

[1] Hıristiyan konsilleri kendilerine hakları olmayan haklar tanımışlardır. Örneğin ilk konsilde Hz. Îsâ'yı ilahlaştırdılar; ikincisinde Rûhu'l-Kudüs'ü ilahlaştırdılar; üçüncüde de Hz. Meryem'i ilahlaştırdılar. 12. Konsilde kiliseye bağışlama hakkı tanıdılar, 20. Konsil de ise Papa'ya masumiyet verildi.
The Encyclolpedia of Americana'da şöyle bir ibare yer almaktadır: "Tevhit inancı tarihte çok erken dönemlerde tanrısal bir hareket olarak ortaya çıkmıştır. Aslında tevhit inancı teslis inancından onlarla ifade edilen bir çok sene öncesine dayanır. Hıristiyanlık Yahudilikten türemiştir. Yahudilik ise tevhit inancı konusunda tavizsizdir… kuşkusuz Mîlâdî 4. Yüzyılda kabul edilmiş olan teslis inancı Allah'ın ne olduğu ile ilgili ilk gerçek Îsevî öğretiyi yansıtmadı. Tersine bu öğretiden bir sapma olarak kaldı. (C. 27, s. 294). *Yeni Katolik Ansiklopedisi*nden şunları okuyoruz: "Kuşkusuz üç ayrı zatta bir ilahın temsili, şeklindeki inanç, dördüncü asrın sonundan önce Hıristiyan yaşamında ve dini uygulamalarında oturmuş ve yerleşmiş değildi. Başlangıçta teslis ilkesi adını almış olan bu tanrı tasavvurunun uzaktan yakından bir benzerini veya buna benzer bir düşünceyi ilk havari babalarda göremiyoruz."

da mutlak, yani sınırsızdırlar. Mutlak saydığımızda bu, farklı ve küllî varlık sahibi üç mutlak tanrının var olduğu anlamına gelir. Bunların sınırlı “Unsur”lar olduklarını kabul ettiğimizde ise baba, oğul ve Kutsal Ruh’tan hiç birini sınırlanmış oldukları için ilah sayamayız. Aslında teslis iki yaratılmışın, Îsâ Mesih (a.s) ve Kutsal Ruh (a.s)’un ilahlık konumuna yükseltilmesi sonucunda doğmuş bir inançtır. Teslis akılla benimsenme olanağı bulunmayan bir konu olmakla birlikte, kilise rahiplerinin buna karşı geleneksel savunmaları şöyledir: Bu, insanların anlaması gerekmeyen bir sırdır. İnsanlara düşen sadece bunu onaylamaktır.

İslam ise bizlere tevhit (birleme) inancını sade ve net bir biçimde açıklar. Yüce Allah’ın tek olduğunu vurgulayarak pekiştirir: “O’na benzeyen hiçbir şey yoktur.”, kesinlikle ortağı yoktur, Allah yarattıklarına asla gereksinim duymaz, hiçbir konuda onların desteğine bağlı değildir, tersine onlar güçlü ve yüce olan Allah’ın desteğine sürekli bir gereksinim içindedirler. O doğurmamış ve doğurulmamıştır. Asla zatından hiçbir şey eksilmez. Dengi benzeri yoktur. Ortağı ve karısı da yoktur. Yuhanna İncili’nde şöyle denilmektedir: “Ben Babamın yanında gördüklerimi söylüyorum, siz de babanızdan işittiklerinizi yapıyorsunuz.’ Onlar cevap verip kendisine: ‘Babamız İbrahim'dir’ dediler. Îsâ, onlara dedi: ‘İbrahim çocukları olsaydınız, İbrahim'in işlerini yapardınız. Fakat beni Allah’tan işittiğim hakikati

size söylemiş olan adamı[1] şimdi öldürmeğe çalışıyorsunuz; İbrahim bunu yapmadı." (Yuhanna 8:38-40)[2]. Yine aynı İncil'deki bir pasaj şöyledir: "Sonsuz yaşam, tek gerçek Tanrı olan seni ve gönderdiğin Îsâ Mesih'i tanımalarıdır. Yapmam için bana verdiğin işi tamamlamakla seni yeryüzünde yücelttim." (17:3-4).

Kur'an şu ayette de görüldüğü gibi tevhit inancını vurgular: "**De ki: O, Allah birdir. Allah sameddir. O, doğurmamış ve doğmamıştır. Onun hiçbir dengi yoktur**." (İhlâs Suresi). Şu ayetler de bu konuyu pekiştirmektedir: " **Ey ehl-i kitap! Dininizde aşırı gitmeyin ve Allah hakkında, gerçekten başkasını söylemeyin. Meryem oğlu Îsâ Mesih, ancak Allah'ın resûlüdür, (o) Allah'ın, Meryem'e ulaştırdığı "kün: Ol" kelimesi (nin eseri) dir, O'ndan bir ruhtur. (O'nun tarafından gönderilmiş yahut teyit edilmiş yahut da Cebrail tarafından üfürülmüş bir ruhtur). Şu halde Allah'a ve peygamberlerine iman edin. "(Tanrı) üçtür" demeyin, sizin için hayırlı olmak üzere bundan vazgeçin. Allah ancak bir tek Allah'tır.**

---

[1] Hoşea'da şöyle geçiyor: "…Çünkü ben insan değil, Tanrı'yım…" (Hoşea 11:9); Sayılar'da "Tanrı insan değil ki, Yalan söylesin; İnsan soyundan değil ki, Düşüncesini değiştirsin…" (Sayılar 23:19); Tekvîn'de "RAB, 'Ruhum insanda sonsuza dek kalmayacak, çünkü o ölümlüdür' dedi…" (Tekvîn 6:3).

[2] Kitâbı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit, "Tevrat" ve "İncil" , (İbrani Keldani ve Yunani Dillerinden Son Tashih Edilmiş Tercümedir.) Kitabı Mukaddes Şirketi, İstanbul 1958.

O, çocuğu olmaktan münezzehtir. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O’nundur. Vekil olarak Allah yeter.” (Nisa 171). “**Andolsun "Allah, üçün üçüncüsüdür" diyenler de kâfir olmuşlardır. Hâlbuki bir tek Allah'tan başka hiçbir tanrı yoktur. Eğer diyegeldiklerinden vazgeçmezlerse, içlerinden kâfir olanlara acı bir azap isabet edecektir. Allah'a tövbe edip O'ndan bağışlanmayı dilemeyecekler mi? Allah çok yarlığayıcı, çok esirgeyicidir**.” (Mâide 72-73).

Kutsal Kitap’ın tümünde teslis inancını destekleyen sadece bir ayete rastlıyoruz. Burada şöyle denmektedir: “Şöyle ki, tanıklık edenler üçtür: Ruh, su ve kan. Bunların üçü de uyum içindedir.” (Yuhanna’nın Birinci Mektubu 5:7). İlginçtir ki Hıristiyan bilim adamları bu metnin Kral James Baskısı (KJV) ve diğerleri gibi bir kısım İncil baskılarına yapılmış bir eklemeden ibaret olduğunu keşfetmişler ve bundan sonra da söz konusu metin, Gözden Geçirilmiş Yeni Standart İncil Baskısı’ndan (RSV) ve diğerlerinden çıkarılmıştır[1].

---

[1] Örnek olarak *Yeni Katolik Çevirisi*’ne (Îsevî Ruhbanlık) ve *Ortak Arapça Çeviri*’ye ve aşağıdaki İngilizce çeviriliere bakınız: *The Bible in Basic English; The Darby Translation; Weymouth's New Testament; Holy Bible: Easy-to-Read Version; Contemporary English Version; The American Standard Version; GOD'S WORD translation; The New Living Translation; The New American Standard Bible; The Revised Standard Version; World English Bible; International Standard Version; Hebrew Names Version of World English Bible.*

Îsâ Mesih (a.s)'in Tanrılığı Meselesi

Hıristiyanlar Îsâ Mesih (a.s)'in ezelî (öncesiz) bir tanrı olduğuna; iki bin yılı aşkın bir süre önce bir insanoğlu bedeninde, bakire Meryem tarafından doğurularak ortaya çıkmayı seçmiş olan ve kutsal üçlüde yer alan ikinci unsur olduğuna iman ederler. İncillerde kayıtlı olduğu üzere bu inanç tıpkı önceki ilke gibidir ve Mesih (a.s)'in sözlerine aykırı düşmektedir. Mesih (a.s) hiçbir zaman kendisine tanrılık niteliği yüklememiştir. Markos'un kitabına aldığı ve Hz. Îsâ Mesih (a.s)'in kendisi hakkındaki şu sözlerini aktardığı pasaj bunun en güzel kanıtıdır: "Îsâ ona, 'Bana neden iyi diyorsun?' dedi. 'İyi olan tek biri var, O da Tanrı'dır." (Markos 10:18). Şimdi sorarım, Îsâ Mesih (a.s), "Salih/iyi/ermiş" olarak anılmaya karşı çıkarken "tanrı" olarak anılmayı! hiç kabul eder mi? Mesih (a.s) Allah'tan söz ederken demiştir ki: "'…benim Babamın ve sizin Babanızın, benim Tanrımın ve sizin Tanrınızın! yanına çıkıyorum." (Yuhanna 20:17). Bakınız o, kendisi ile ilgili olarak "güç/kudret" niteliğini reddediyor. Kendi istemini değil kendisini peygamber olarak görevlendiren Allah'ın istemini aradığını açıkça belirtiyor: "Ben kendiliğimden hiçbir şey yapamam[1]. İşittiğim gibi yargılarım, ve benim yargım adildir. Çünkü amacım kendi istediğimi değil, beni gönderenin istediğini yapmaktır." (Yuhanna 5:30). Kendisine vahiy indiğini söylüyor: "Çünkü ben

---

[1] Mesîh kendisi hakkında bunu söylerken, Allah hakkında şöyle demektedir: "…Tanrı için her şey mümkün". (Markos 10:27)

kendiliğimden konuşmadım. Beni gönderen Baba'nın kendisi ne söylemem ve ne konuşmam gerektiğini bana buyurdu." (Yuhanna 12:49). Kuşkusuz kendini yüceltmeyi değil kendisini görevlendiren Allah'ı yüceltmeyi istiyor: "Eğer bir kimse Tanrı'nın isteğini yerine getirmek istiyorsa, bu öğretinin Tanrı'dan mı olduğunu, yoksa kendiliğimden mi konuştuğumu bilecektir. Kendiliğinden konuşan kendini yüceltmek ister, ama kendisini göndereni yüceltmek isteyen doğrudur ve O'nda haksızlık yoktur." (Yuhanna 7:17-18). Allah'ın ondan daha büyük ve yüce olduğunu dile getiriyor: "Size, `Gidiyorum, ama yanınıza döneceğim' dediğimi işittiniz. Beni sevseydiniz, Baba'ya gideceğim için sevinirdiniz. Çünkü Baba benden üstündür." (Yuhanna 14:28). Her zaman Allah'ı hoşnut edecek şeyleri yaptığını belirtiyor: "Beni gönderen benimledir, O beni yalnız bırakmadı. Çünkü ben her zaman O'nu hoşnut edeni yaparım." (Yuhanna 8:29). Allah'ın Krallığını (egemenliğini) müjdelemek için geldiğini söylüyor: "Ama Îsâ, 'Öbür kentlerde de Tanrı'nın Egemenliğiyle ilgili müjdeyi yaymam gerek' dedi. 'Çünkü ben bunun için gönderildim." (Luka 4:43). Göklerin Krallığına/egemenliğine girmeyi, Allah'ın istemini yerine getirmeye, ona boyun eğmeye bağlıyor: "Beni, `Rab! Rab!' diye çağıran herkes Göklerin Egemenliğine girecek değildir. Ancak göklerde olan Babamın isteğini yerine getiren girecektir."[1] (Matta 7:21). Ve o diyor ki:

[1] Yuhanna'da olduğu üzere İncil'e göre "Yâ Rab" sözü Hz. Îsâ'ya

"Tanrı'nın isteğini kim yerine getirirse[1], kardeşim, kızkardeşim ve annem odur." (Markos 3:35). Kıyametin zamanı bilmediğini, Ruhu'l-Kudüs'ün de bilmediğini, onu sadece Allah'ın bildiğini ifade ediyor: "O günü ve o saati, ne gökteki melekler, ne de Oğul bilir; Baba'dan başka kimse bilmez." (Markos 13:32). Kendisinin görevlendirilmiş peygamberlerden olduğunu söyler; kendisini öldürmek üzere düzenlenen komploların farkına varınca der ki: "Yine de bugün, yarın ve öbür gün yoluma devam etmem gerek. Çünkü bir peygamberin Kudüs'ün dışında ölmesi düşünülemez! Ey Kudüs! Peygamberleri öldüren, kendisine gönderilenleri taşlayan Kudüs! Bir tavuk civcivlerini kanatları altına nasıl toplarsa, ben de kaç kez çocuklarınızı öylece toplamak istedim, ama siz istemediniz." (Luka 13: 33-34). Kutsal Kitap'ta Hz. Mesih (a.s)'in dilinden aktarılarak yer alan bu ve buna benzer sözler, Allah ile olan ilişkisinde Hz Îsâ

---

yöneltildiğinde "Ey öğretmen/usta" anlamına gelir: "İsa arkasına dönüp ardından geldiklerini görünce onlara, 'Ne arıyorsunuz?' diye sordu. Onlar da, 'Nerede oturuyorsun, Rabbî?' dediler. `Rabbî', öğretmenim anlamına gelir." (Yuhanna 1:38)

[1] Bunu Matta şu şekilde aktarıyor: «Göklerdeki Babamın isteğini kim yerine getirirse, kardeşim, kızkardeşim ve annem odur.» (Matta 12:50). Burada "Babam" sözcüğü "Allah" yerine inanç sistemiyle ilgili Kelâmî/Teolojik nedenlerle konulmuştur. Büyük bilgin Kisman şu sözleriyle gerçeği ifade etmektedir: Kuşkusuz Luka ve Matta ellerinin altında bulunan Markos'un metnini teolojik gerekçelerle yüz kez bilerek ve isteyerek değiştirmişlerdir.

Mesih (a.s)’in bir insandan başka bir şey olmadığını, yaratıcı değil tıpkı Âdem (a.s) gibi bir yaratılmış olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Mesih (a.s) Allah’a dua ederdi (Markos 1: 35; 14: 35; Luka 5: 16). Bu bütün netliğiyle, onun elçi olduğu, tanrı olmadığı anlamına gelmektedir; çünkü tanrı asla hiç kimseye dua etmez. Hz. Îsâ Matta’da belirtildiğine göre şu sözleriyle Allah’ı överek yüceltiyordu: “Îsâ bundan sonra şöyle dedi: ‘Baba, göğün ve yerin Rabbi! Bu gerçekleri bilge ve akıllı kişilerden gizleyip küçük çocuklara açtığın için sana şükrederim.” (Matta 11: 25). İncillerde bulunan, Hz. Îsâ Mesih (a.s)’e ait sözlerin hiç birinde onun tanrı olduğuna dayanak olabilecek hiçbir şey yoktur. Teslis, İnkarnasyon, Mesih (a.s)’in tanrılığı gibi konulara özgü bütün inançlar ancak onun yeryüzünden ayrılmasından sonra ortaya çıkmıştır. Hıristiyanlık bunları putperest dinlerden almıştır. Yukarılarda geçen Hıristiyanlığa ait metinlerde kahramanların nasıl tanrılara dönüştüklerini gördük. Çoğunlukla Hindu’ların Krişna, Budistlerin Buda, Farsların Mitras, Mısırlıların Oziris, Yunanlıların Bakos, Babillilerin Ba‘l ve Suriyelilerin Adonis hakkında söyledikleri şeyi Hıristiyanlar da aynen Mesih (a.s) hakkında söylediler. İslam Dini ise tanrının bedene girmesi veya Allah’ın yarattıklarından herhangi birinin içine girmesi ya da onunla birleşmesi inancını reddetmesiyle bağlılarını bu hurafelerin ağından kurtarmıştır. Keskin ve kesin bir şekilde Hz. Mesih (a.s)’in de başka bir insanın da tanrı olamayacağını söyleyerek bu konuyu kestirip atmıştır. Yüce Allah şöyle

buyurmaktadır: "**Meryem oğlu Mesih ancak bir resûldür. Ondan önce de (birçok) resûller gelip geçmiştir. Anası da çok doğru bir kadındır. Her ikisi de yemek yerlerdi. Bak, onlara delilleri nasıl açıklıyoruz, sonra bak nasıl (haktan) yüz çeviriyorlar**." (Mâide 75). Bırakın diğer insanları, ister Îsâ (a.s), İster Muhammed (a.s), isterse diğer peygamberler (a.s) olsun yemek yiyen biri ilah olamaz. Çünkü yemek yeme eyleminin taşıdığı özellik ve gerektirdiği sonuçlar tanrılık özelliklerine aykırıdır. Bakınız birçok toplum ne kadar ilkel olurlarsa olsunlar yine de Allah tarafından görevlendirilmiş olan Peygamberin sadece, kendileri gibi yemek yiyen bir insan olmasına karşı çıkarlar. Örneğin Yüce Allah, Nûh (a.s) kavminin Nuh (a.s) hakkındaki sözlerini şöyle aktarıyor: "**Onun kavminden, kâfir olup ahirete ulaşmayı inkâr eden ve dünya hayatında kendilerine refah verdiğimiz varlıklı kişiler: "Bu, dediler, sadece sizin gibi bir insandır; sizin yediğinizden yer, sizin içtiğinizden içer**." (Mu'minûn 33). Benzer bir ayette de Peygamberin gönderilmiş olduğu bedevilerin söyledikleri şöyle aktarılır: "**Onlar (bir de) şöyle dediler: Bu ne biçim peygamber; (bizler gibi) yemek yiyor, çarşılarda dolaşıyor! Ona bir melek indirilmeli, kendisiyle birlikte o da uyarıcı olmalıydı!**" (Furkan 7). Mesih (a.s)'i tanrılaştıranlara gelince onlar işi "Kuşkusuz Allah yüce katından zatı ile inmiş ve yemek yiyen bir insan olmuştur." Demeye kadar vardırdılar. Yüce Allah bunların dediklerinden çok uzak ve çok yücedir. Yüce

Allah buyuruyor ki: “**Andolsun ki "Allah, kesinlikle Meryem oğlu Mesih'tir" diyenler kafir olmuşlardır. Hâlbuki Mesih "Ey İsrailoğulları! Rabbim ve Rabbiniz olan Allah'a kulluk ediniz. Biliniz ki kim Allah'a ortak koşarsa muhakkak Allah ona cenneti haram kılar; artık onun yeri ateştir ve zalimler için yardımcılar yoktur" demişti**.” (Mâide 72). Yüce Allah Mesih (a.s)’in (a.s) babasız olarak dünyaya gelişini onun ilahlaştırılması için bir neden kılanları şöyle yanlışlıyor: “**Allah nezdinde Îsâ'nın durumu, Âdem'in durumu gibidir. Allah onu topraktan yarattı. Sonra ona "Ol!" dedi ve oluverdi**.” (Âl-i İmrân 59). Çünkü Allah Âdem (a.s)’i babasız ve de anasız yaratmıştır[1]. Yüce Allah peygamberi Îsâ (a.s)’yı, diğer peygamberler gibi Allahtan korkup sakınan pak bir peygamber olarak niteliyor ve beşer oluşunu sürekli olarak vurguluyor. Mesih (a.s)’in kendisi hakkındaki sözünü Yüce Allah bize şu şekilde bildiriyor: “**Çocuk şöyle dedi: ‘Ben Allah'ın kuluyum. O, bana Kitab'ı verdi ve beni peygamber yaptı**.” (Meryem 30). Mesih (a.s)’in Allah’a kulluk ettiğini vurgulayan İncil ayetlerinden biri de şudur: “İbrahim'in,

[1] Hatta Kâhin Melkisedek (Melik-i sıdk) hakkında Kutsal Kitap der ki: “Babasız ve annesizdir, soyunu gösteren bir kayıt yoktur. Ne günlerinin başlangıcı, ne yaşamının sonu vardır. Tanrı'nın Oğlu gibi sonsuza dek kâhin kalacaktır.” (İbraniler 7:3). Böyleyken herhangi biri kalkıp, bunu da Allah’ın yanında tanrılaştırdı mı?!!

İshak'ın ve Yakub'un Tanrısı, atalarımızın Tanrısı, kulu Îsâ'yı yüceltmiştir…” (Elçilerin İşleri 3: 13, 2)

Bütün bunlardan anlaşılmaktadır ki Mesih (a.s)’in tanrı olmadığını söyleyen sadece İslam Dini değildir; Kutsal Kitap’ın kendi metinleri bile aynı şeyi söylemektedir. 25 Kasım 1984 tarihli Daily News gazetesine göre, İngiliz televizyonunda yayımlanan “credo” (iman) programının gerçekleştirdiği bir ankete katılan 31 İngiliz piskopostan 19’u, Hıristiyanların Hz. Mesih (a.s)’in tanrılığına inanmak zorunda olmadıklarını kesin bir dille belirtmişlerdir.

Mesih (a.s)’in Tanrısal Oğul olması

Diğerleri gibi bu inanç da Mesih (a.s)’in öğretileri ve sözleriyle uyuşmaz. Bunun yanı sıra Kutsal Kitap oğul ifadesini hem Hz. Âdem (a.s) için “Allah’ın oğlu Âdem” şeklinde (Luka 3:38); hem de Mesih (a.s)’ten önceki peygamberlerden bir kısmı için kullanır. Örneğin, Kutsal Kitap Allah’ın elçisi İsrail’e “Rabb’in oğlu” olarak işaret eder. Buna Musa (a.s)’nın beş bölümünden birinde şu sözlerle rastlıyoruz: “Sonra Firavun'a de ki, 'RAB şöyle diyor: İsrail benim ilk oğlumdur.” (Çıkış 4:22).

Aynı adın Davut (a.s) hakkında da Mezmurlar bölümünde şu şekilde kullanıldığını görüyoruz: “Tanrınız RAB el attığınız her işte sizi kutsadı. Bu geniş çölde dolanıp durduğunuz sürece sizi korudu. Tanrınız RAB geçirdiğiniz bu kırk yıl boyunca sizlerleydi ve hiçbir eksiğiniz olmadı.” (Mezmurlar 2:7). Benzer biçimde Süleyman’ın (a.s) “Rabb’in oğlu” şeklinde belirtildiğine tanık oluyoruz: “Adıma bir tapınak kuracak olan odur. O bana oğul olacak, ben de ona baba olacağım. Onun krallığının tahtını İsrail'de sonsuza dek sürdüreceğim.'” (Birinci Tarihler 22:10). Yukarıdaki bu kullanımlardan ve Kutsal Kitap’ta çokça rastladığımız diğer örneklerden altını çizerek belirtebiliriz ki, “oğul” sözcüğü gerçekte “Allah’ın sevgisine yakın olmayı belirtmek”ten öte bir anlam taşımamaktadır. Mesih (a.s)’in şu sözüne dikkat ediniz: “Ama ben size diyorum ki, düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin. Öyle ki, göklerde olan Babanızın oğulları olasınız. Çünkü O, güneşini hem kötülerin hem de iyilerin üzerine doğdurur. Yağmurunu

da hem doğruların hem de eğrilerin üzerine yağdırır.” (Matta 5: 44-45). Bu söz yineleniyor: “Ne mutlu barışı sağlayanlara! Onlara Tanrı oğulları denecek.” (Matta 5: 9). Bütün bu sözlerden sonra Mesih (a.s)’in “oğul” kelimesini kullanırken ona hangi anlamı yüklediğini kuşkuya yer bırakmayacak şekilde anlıyoruz. Buradan yola çıkarak diyebiliriz ki, Hz. Mesih (a.s)’i sözlük anlamıyla sınırlı olarak ve Hıristiyanların anladıkları şekliyle “Allah’ın oğlu” olarak görmenin en küçük bir haklı nedeni yoktur. Mesih (a.s)’in “Rabb’in oğlu” ifadesini kullanırken kastettiği anlam, ifadenin Âdem (a.s)’i, İsrail (a.s)’i, Davud (a.s)’u ve Süleyman (a.s)’ı göstermek için kullanıldığı anlamının tıpkısıdır. Burada belirtelim ki, Mesih (a.s)’i göstermek üzere “Allah’ın oğlu” ifadesi İncil’de 13 kez geçerken, “insanoğlu” ifadesi onu gösterecek şekilde 83 kez geçer. Yüce Allah’ın şu ayetinde de açıkça görüldüğü üzere Kur’an “Allah’ın oğlu” inancına kesin bir şekilde karşı çıkar: “**Allah çocuk edindi" dediler. Hâşâ! O, bundan münezzehtir. Göklerde ve yerde olanların hepsi O’nundur, hepsi O'na boyun eğmiştir**.” (Bakara 116). Gerçekten de Allah’a çocuk yakıştırmak onun mükemmelliğini giderir ve başkalarına gereksinim duymakla nitelenmesine neden olur.

Aslî Günah

Bu inanç ilkesi, Âdem (a.s)’in Allah’ın emrine karşı gelerek yasak ağacın (iyilik ve kötülüğü bilme ağacının) meyvesini yemesi konusuna göndermede bulunur (Tekvin 2:17).[1] Hıristiyan inanç sistemine göre Âdem (a.s)’ın bütün çocukları bu günahı ondan miras olarak almışlardır. Bu, bütün insanların ilk günahı taşıyarak doğdukları anlamına gelir. Allah’ın adaletinin yerini bulması için kesinlikle işlenen her günah için mutlaka bir kefaret ödenmesi gerekir. Başka bir deyişle, Allah işlenen hiçbir günahı cezasız bırakmaz. O basit bir günahı bile affetmez! Yine Hıristiyanların dediklerine bakılırsa, günahı temizleyen tek şey kan akıtmaktır. Pavlus bunu bize şu şekilde aktarır: “**Nitekim Kutsal Yasa'ya göre, hemen her şey kanla temiz kılınır ve kan dökülmeksizin bağışlama olmaz**.”[2] (İbranilere Mektup 9:22).

Üstelik bu kanın her yönüyle tam anlamda kan olması, günahı bilmeyen, bozgunculuğu kabul etmeyen bir kan olması gerekir. İşte bu nedenle Mesih (a.s), Allah’ın onlara göre oğlu, günahtan arı olan kendi kanını dökmüş, kalemin nitelemeye güç yetiremeyeceği işkence ve acılara katlanmış ve sonunda bütün insanlığın

---

[1] Burada akla, yanıtlanması gereken bir soru geliyor: Eğer Hz. Adem (a.s), iyi ile kötüyü ayırt edemiyorsa ona nasıl ceza verilebilir?!

[2] Bu ifade, günahların un karşılığında (Levililer), malla (Çıkış 30:15) ve değerli taşlar ve başka şeylerle (sayılar 31:50) bağışlanabileceğini belirten metinlerle çelişmektedir.

günahının bedelini bu şekilde ödedikten sonra ölmüştür. Çünkü o mutlak tanrıdır ve ondan başkasının insanlığın günahının mutlak bedelini ödeyebilme gücü ve imkânı yoktur. Bundan dolayı bütün içtenliğiyle ve kendinden geçerek Hz. Mesih (a.s)’e kurtarıcı olarak iman etmedikçe hiç kimse kurtulamaz esenliğe erişemez. Buna ek olarak her insanın doğasındaki insan oluş gereği sonsuzca cehennem ateşinde kalmasını gerektirecek biçimde suçlu olduğu kesindir. Bu durumun bir tek istisnası vardır ki o da insanın, Mesih (a.s)’in kendisi için canından geçmiş olduğunu ve kanıyla söz konusu günahın kefaretini ödediğini içtenlikle benimsemesidir.

Bu inanç ilkesi birbirinden ayrı üç bölüme ayrılır:

1) İlk günah; 2) Allah’ın adaletinin, günah işlemenin karşılığında mutlaka kan dökülmesini gerektirdiğine inanmak; 3) Mesih (a.s)’in Çarmıha gerili olarak ölmekle bütün insanlığın günahının kefaretini ödemiş olduğuna ve kurtuluşun sadece Hz. Mesih (a.s)’in bütün insanlığın yerine kendisini kurban ettiğine iman edenler için olanaklı olduğuna inanmak[1].

---

[1] Eğer Hz. Mesih döneminde yaşayanlar veya sonradan gelenler için günahtan kurtuluşun tek yolu onun insanlık için bir bedel olmak üzere çarmıha gerilerek öldürüldüğüne iman ise, Mesîh’in doğumundan önce günah işleyen ve Mesîh’i tanıma olanağından yoksun olduğu için söz konusu çarmıh inancına inanma ve bağışlanma fırsatı bulamadan günahkâr olarak ölenlerin durumu nedir acaba?

Birinci konuyla ilgili olarak De Grot (*Catholic Teaching*, s.140) diyor ki: “Kutsal Kitap bize Âdem (a.s)’in günahının Kutsal Meryem dışında bütün insanlara intikal ettiğini öğretiyor. Pavlus’un Romalılara Mektubu 19:55’te şu ifadeler yer almaktadır: ‘Bir adamın söz dinlemezliği yüzünden (Âdem’i kastediyor) birçoğu günahkâr kılındığı gibi, yine bir adamın söz dinlemesiyle (Mesih (a.s)’i kastediyor) birçoğu doğru kılınacaktır.’ ” Bu sözler bütün insanlığın Âdem (a.s)’den günahı miras aldıklarını açıklıyor. Hıristiyanlığın aslî günah inancının Mesih (a.s)’in sözleri karşısındaki durumu da tıpkı bundan önce sözü edilen inançlar gibidir. Yani bu inanç da Mesih (a.s)’in ve ondan önceki peygamberlerin sözlerine aykırıdır; çünkü onlar toplumlarına her kişinin sadece kendi eylemlerinden sorumlu olduğunu, çocukların asla ana-babalarının suçlarından dolayı cezalandırılamayacaklarını öğretmişlerdir. İnsanoğlunun günahkâr doğmadığının kanıtı, bizzat Mesih (a.s)’in kendisinin çocukları masum ve tertemiz sayması ve günahla doğmadıklarını ifade etmesidir. Bu durumu onun şu sözlerinde net bir şekilde görmekteyiz: “**Îsâ bunu görünce kızdı. Öğrencilerine, ‘Bırakın, çocuklar bana gelsin’ dedi. ‘Onlara engel olmayın! Çünkü Tanrı'nın Egemenliği böylelerinindir. Size doğrusunu söyleyeyim, Tanrı'nın Egemenliğini bir çocuk gibi kabul etmeyen, bu egemenliğe asla giremez**” (Markos 10:14-15).

Bu konuya bir de rasyonel açıdan baktığımızda, Âdem (a.s) ve Havva annemizin binlerce yıl önce işledikleri bir günahtan dolayı tümüyle insan türünün suçlanmasından, adaletin tamamen yok olması sonucunun doğduğunu görürüz. Günah, Allah’ın yasasını, veya doğru-yanlış yasasını bilerek ve isteyerek çiğnemektir. O halde günahın sorumluluğu veya cezası sadece o günahı işleyene yüklenmelidir, çocuklarına veya başkalarına değil. İnsanın doğuştan günahkâr olduğunu benimsemek, insan sevmezliğin ve kötümserliğin zirvesidir. Günahın kalıtsal olarak miras alındığına inanmakla bir insanın ne kadar mantıksız ve katı kalpli olabileceğini Aziz Augustine’in bu konuda ortaya koyduğu şu görüşe bakarak daha iyi anlayabiliriz: Ona göre vaftiz edilmemiş bütün çocukların yazgısı sadece sonsuza kadar cehennem ateşinde yanmaktır. Bunları açıklamasının üzerinden çok geçmeden daha da ileri giderek vaftiz edilmeden ölen çocukların bütün Hıristiyan dünyasındaki kutsanmış mezarlıklara gömülmelerine de karşı çıkmıştır. Bu, o çocukların temel günahı taşıyarak ölmüş olmalarından başka bir nedene dayanmamaktadır. İslam temel günah inancına karşı çıkar ve çocukları, doğduklarında tertemiz ve masum sayar. İslam Dini’nde günah kalıtsal değildir. İnsan, sadece yasaklardan kaçınmakta başarısız olduğunda veya yapması gerekenleri yapmadığında günah işlemiş olur.

Hıristiyanlıktaki Hz Îsâ'nın kendisini kurban etmesi ve günahların kefaretini ödemesi inancının ikinci bölümü şöyledir: ilk temel günah ve insanların ondan sonraki bütün günahları için bir bedel ödenmesi Allah'ın adaleti gereği zorunludur. Eğer Allah bir günahkârı cezasını vermeden bağışladıysa Allah'ın adaleti yalanlanmış olur! Peder W. Goldsack, bu ilkeyi anlattığı Kefaret (The Atonement) adlı kitabının beşinci sayfasında şöyle der: "Allah'ın kendi özel yasasını çiğnemeyeceği herkesin zihninde güneş gibi açık olmalıdır. Bu durumda onun uygun bir cezayla cezalandırmadan bir günahkârın günahını bağışlaması olanaksızdır; çünkü bunu yaparsa, nasıl kendisinin âdil ve dürüst olduğunu söyleyebilir." Bu görüş yazarın Allah'ı gereği gibi tanımak konusunda katmerli bir cahillik içerisinde olduğunu gösteriyor; çünkü Allah bildiğimiz herhangi bir yargıç veya kral değildir. O yüce ve kudreti sonsuz zat Kur'an'ın nitelediği gibidir: "**O, Rahmandır ve Rahîmdir. Ceza gününün mâlikidir**." Onun sıfatları adalet ile sınırlı değildir; Rahmet (acıma, merhamet) ve bağışlama da onun sıfatlarıdır; o merhametlilerin en merhametlisidir. Yüce Allah Yusuf (a.s)'un dilinden şöyle buyurur: "**(Yusuf) dedi ki: 'Bugün sizi kınamak yok, Allah sizi affetsin! O, merhametlilerin en merhametlisidir**." (Yusuf 92). Demek ki Allah, kulunun tövbesindeki içtenliğini ve içindeki kötülükleri yenme kararlılığını gördüğünde kusur ve günahlarını bağışlar.

Cezalandırmadaki temel dinamik genel olarak yanlış eylemin dizginlenmesi ve yanlış yapanın düzeltilmesidir. Cezalandırdıktan veya yerine başkasına ceza çektirdikten sonra günahkârı affetmek nasıl asla bağışlama sayılmazsa, tövbe ettikten ve kendisini düzelttikten sonra geçmişteki kusurlarından dolayı kişiyi cezalandırmak da adaletin değil ancak intikam isteğinin bir göstergesidir. Oysa bizim kulluk ettiğimiz Allah merhametli bir Rab’dir. O bir yasa koyduysa veya kendisine boyun eğilmesini emrettiyse bunun o yüce ve güçlü varlığın kendisine bir çıkar veya yarar sağlamak gibi bir nedeni olmayıp aksine bu bütün insanlığın yararınadır. O bir insanı cezalandırdığında bunu kişisel bir arzusunu tatmin etmek veya Hıristiyan inancının ileri sürdüğü gibi bedel ödetmek için yapmaz, sadece kötülüğü durdurmak ve yasayı çiğnemiş olanı arındırmak için yapar. O halde Allah, isyan ve günah yolundan dönen ve kendisini düzeltenin günahını bağışlar, onu cezalandırmaz, yerine kimseye ceza çektirmez ve bu durum onun adaletiyle çelişmez de. Bu nedenle Allah apaçık bir şekilde şöyle der: “**Âyetlerimize inananlar sana geldiğinde onlara de ki: Selam size! Rabbiniz merhamet etmeyi kendisine yazdı. Gerçek şu ki: Sizden kim, bilmeyerek bir kötülük yapar, sonra ardından tevbe edip de kendini ıslah ederse, bilsin ki Allah çok bağışlayan, çok esirgeyendir**.” (En‘âm 54).

Konumuz olan kendini kurban etme ve günahların kefaretini ödeme inancının üçüncü bölümü ise şöyledir: Hz Îsâ (a.s) İlk temel günahın ve insanların diğer günahlarının kefaretini işkenceler ve acılar çarmıhında ölerek ödemiştir. Mesih (a.s)'in kanının kurtarıcı gücüne îman etmedikçe kurtuluşun gerçekleşmeyeceğinde kuşku yoktur. Bu konuda J. F. De Groot, *Catholic Teaching* adlı kitabının 162. sayfasında şöyle der: "Rabbin adalet isteğini yerine getirmek ve onu hoşnut etmek için Mesih (a.s)'in bütün günahlarımızın kefaretini yüklenmiş olmasına bakılırsa o bununla Rab ile insan arasında aracı olmaktadır." Bu inanç Allah'tan Rahmet sıfatını gidermekle kalmaz, aynı zamanda adalet sıfatını da yok eder. Çünkü insanlığın günahlarını affetmesi karşılığında ondan kanını dökmesini istemesi tam olarak merhametsizliğini ilan etmesi demektir.[1] Dahası masum bir insanın başkalarının günahları nedeniyle işkencelere uğratılması ve çarmıha gerilmesi zulmün zirvesidir.

Kendini kurban etme ve günahlara kefaret inancının yanlışlığını ortaya koyan birçok kanıt vardır; burada bunlardan bir kısmına değineceğiz:

---

[1] Başkalarının sorduğu gibi ben de soruyorum: Hz. Âdem (a.s)'in pişmanlığı, itirafı, tövbesi, cennetten çıkışı, ardından tufan, Rabbe sunduğu onca adak ve kurban, günahının kefareti ve günahtan kurtuluşu için yeterli olmadı mı? Sonra öyle çirkin günahlar var ki bunların yanında Hz. Âdem'in malum ağaçtan yemek şeklinde sembolleşen günahı anılmaya bile değmez. Bunlar ne olacak, nasıl bağışlanacak? Bu aslî günah ve çarmıh sırrı neden bütün nebîlere ve peygamberlere gizli kalmıştır da kilisenin keşfetmesini beklemiştir?!

Birincisi: Mesih (a.s)'in Âdem (a.s)'in işlediği günah'a kefaret olarak çarmıha gerilmesi inancı geçersiz bir temel üzerine kurulmuştur. Geçersiz temel üzerine kurulan bir yapı da zorunlu olarak geçersizdir. Bunu şöyle açıklayalım: Âdem (a.s)'in günahının sadece kendisine özgü olmadığı ve bütün çocuklarının bunu miras aldığı düşüncesi bu inancın temelini oluşturmaktadır. Oysa Mesih (a.s)'in geçersiz kılmak için gönderilmediğini belirttiği Eski Ahit'teki şu sözler, bu inanca aykırı düşmektedir: "Ne babalar çocuklarının günahından ötürü öldürülecek, ne de çocuklar babalarının. Herkes kendi günahı için öldürülecek." (Tesniye 24:16); Başka bir yerde şöyle denmektedir: "Ölecek olan günah işleyen kişidir. Oğul babasının suçundan sorumlu tutulamaz, baba da oğlunun suçundan sorumlu tutulamaz. Doğru kişi doğruluğunun, kötü kişi kötülüğünün karşılığını alacaktır. Kötü kişi işlediği bütün günahlardan döner, buyruklarıma uyar, adil ve doğru olanı yaparsa, kesinlikle yaşayacak, ölmeyecektir. İşlediği günahlardan hiçbiri ona karşı anılmayacaktır. Doğruluğu sayesinde yaşayacaktır" (Hezekiel 18:20). Mesih (a.s)'in dilinden aktarılan şu ifadeler de bu inancın geçersizliğini gerektirir: "İnsanoğlu, Babasının görkemi içinde melekleriyle gelecek ve herkese, yaptıklarının karşılığını verecektir." (Matta 16:27). Bu pasajlar Kur'an'ın şu ifadeleriyle de örtüşmektedir: "**Gerçekten hiçbir günahkâr, başkasının günah yükünü yüklenemez. Bilsin ki insan için kendi çalışmasından başka bir şey yoktur. Ve çalışması da ileride görülecektir**." (Necm 38-40).

İkincisi: Tekvin 5:5’te belirtildiği üzere Âdem (a.s) ve eşi, yasak ağaçtan yedikten sonra 930 yıl daha yaşadılar. Oysa onların yaşamış olması, şu Kutsal Kitap pasajını geçersiz kılmaktadır: “Ama iyiyle kötüyü bilme ağacından yeme. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün.” (Tekvin 2:17). Çünkü bu olay gerçekleşmemiş, onlar ondan yer yemez ölmemişlerdir. Bu durum aynı zamanda Hz. Âdem (a.s)’in günahından döndüğünü, Allah’a tövbe ettiğini ve Hezekiel’de de belirtildiği üzere görevlerini dikkatle yerine getirdiğini ve Allah’ın onu bağışladığını göstermektedir. Nitekim Hezekiel’de şöyle denmektedir: “Kötü kişi işlediği bütün günahlardan döner[1], buyruklarıma uyar, adil ve doğru olanı yaparsa, kesinlikle yaşayacak, ölmeyecektir. İşlediği günahlardan hiçbiri ona karşı anılmayacaktır. Doğruluğu sayesinde yaşayacaktır.” (Hezekiel 18: 21-22). Bu, çocuklarının onun günahına mirasçı olmadıkları, kimsenin günahlarının affına karşılık Hz. Îsâ’nın ölmesinin bağışlama için bir gereklilik olmadığı anlamına geldiği gibi Kur’ân-ı Kerîm ile de uyuşur. Yüce Allah buyuruyor ki: “**Nihayet ondan yediler. Bunun üzerine kendilerine ayıp yerleri göründü. Üstlerini cennet yaprağı ile örtmeye çalıştılar. (Bu suretle) Âdem Rabbine âsi olup yolunu şaşırdı. Sonra Rabbi onu seçkin kıldı tevbesini kabul etti ve doğru yola yöneltti.**” (Tâhâ 121,122).

---

[1] Suçlanan kişi Hz. Âdem (a.s) gibi iyi ve samimi bir insan ise durumu ne olacak? Böyle birinin günahtan tövesinin kabulü daha öncelikli değil midir?

Üçüncüsü: Mesih (a.s)’in kendi isteğiyle, bilinçli olarak insanlığın günahları uğruna ölmek için geldiğini kanıtlayan hiçbir veri yoktur. Çünkü Kutsal Kitap’tan onun çarmıhta ölmeyi istemediğini okuyoruz. Düşmanlarının onu ortadan kaldırmak için kurdukları komplonun farkına varınca şöyle demiştir: “Yüreğim ölüm derecesinde kederli” (Matta 26:38). Ardından da havarîlerinden kılıçlar satın almalarını (Luka 22:36) ve kendisini düşmanlarına karşı korumak üzere uyanık kalmalarını istemiştir. Bundan sonra da Allah’a şöyle dua etmiştir: “**Abba, Baba, senin için her şey mümkün, bu kâseyi benden uzaklaştır. Ama benim değil, senin istediğin olsun.**” (Markos 14:36).

Dördüncüsü: Kutsal kitap aynı şekilde bize çarmıha gerilenin çarmıha gerilişi sırasında feryat ederek şöyle dediğini aktarıyor: “Saat üçte Îsâ yüksek sesle, ‘Elohi, Elohi, lema şevaktani’ yani, ‘Tanrım, Tanrım, beni niçin terk ettin?’ diye bağırdı.” (Markos 15:34). Bu ümitsizlik ve çaresizlik dolu ifadeler çarmıhtakinin kendi arzusuyla çarmıha gerilmediğini anlatmakla birlikte bundan da önce çarmıhtakinin kesinlikle İsâ Mesih (a.s) olmadığını vurguluyor; çünkü bu gibi ifadelerin, bırakınız Hıristiyanların öne sürdükleri biçimiyle bir tanrının dilinden çıkmasını, bir peygamberin dilinden dökülmesi de olanaksızdır.

Beşincisi: Markos 14:50'ye göre Mesih (a.s)'in çarmıha gerilmesine hiçbir havarisi tanık olmamıştır; çünkü onların hepsi Mesih (a.s)'i bırakıp kaçmışlardır![1] Doğal olarak İncil ve mektup yazarlarından hiçbiri çarmıh olayını görmemiştir. O halde bu, şu anlama gelmektedir: Bunların rivayetleri olayı gören ve tanık olanların rivayeti değildir. Dolayısıyla bu durum, -özellikle çarmıhla ilgili olarak İncil'lerin aktardıklarının baştan sona birbirinden farklı olduğunu da göz önüne alırsak- söz konusu rivayetlerin kaynakları konusunda bizi kuşkulandırmaktadır.

Altıncısı: Günahla kan arasında hiçbir ilişki olmadığı halde, Rabb'in gazabını dindirmek için kan dökülmesinin kaçınılmaz olduğu görüşü, Allah'ın güçlü bir şeytan olduğu biçimindeki ilkel tanrı tasavvurundan Hıristiyan inanç sistemine sızmış olmalıdır. Günahın silinmesi için zorunluluk olan şey kan değil, içtenlikle tövbe etmek, pişman olmak, kötülük eğilimine karşı sürekli bir mücadele ve peygamberleri aracılığıyla bize ilettiği şekliyle Allah'ın iradesini uygulamaya çalışmaktır. Ayrıca sonsuz yaşamın nasıl elde edileceği sorulduğunda Mesih (a.s)'in soruyu sorana cevap olarak, kendisinin

---

[1] Hz Îsâ Mesîh'in öğrencileri -Alah onlardan hoşnut olsun- hakkında olumlu düşünceler besleme görevimiz bizi iki şeyden birini kabul etmeye zorluyor: Ya bu, dejenere edilmiş, onlar hakkında uydurulmuş bir metindir diye düşünürüz, ya da öğrenciler ancak çarmıhtakinin Mesîh değil de benzeri olduğunu anladıktan sonra onu öylece bırakıp kaçmışlardır deriz.

kanını akıtmak suretiyle fidye ödeyen kurban olduğuna içtenlikle iman etmeleri gerektiğini söylememiş, sadece şöyle demiştir: "Îsâ ona, 'İyilik konusunda neden bana soru soruyorsun?' dedi. 'İyi olan tek biri var. Yaşama kavuşmak istersen, onun buyruklarını yerine getir." (Matta 19:17). (Bu söz, dinin emir ve yasaklarını uygula demektir).

Hıristiyanlığın kurtuluş projesinin belirgin özellikleri sadece onun etik ve düşünsel kırılganlığı değildir, bundan öte Mesih (a.s)'in getirdiği öğretiye aykırılık da bu projenin ön plana çıkan bir niteliğidir. Hz. Mesih (a.s) insanları öğretileriyle ve kendisini Allah yolunda yaşamları için iyi bir model olarak görmeleri konusunda sunduğu örneklerle günahtan kurtarmak için gelmiştir; yoksa onlar için bilerek ve isteyerek çarmıhın üstünde ölmek için ya da onların günahlarının bağışlanmasının kefareti olarak kanını sunmak için değil! O, aynı zamanda günahkârları tövbeye çağırmak için gelmiştir. Asırlar boyunca peygamberlerin metodu da bu olmuştur. O hiçbir zaman "günaha kefaret olarak geldim!" dememiştir. Matta'da şöyle denmektedir: "O günden itibaren Îsâ şu çağrıda bulunmaya başladı: «Tövbe edin! Göklerin Egemenliği yaklaştı." (Matta 4:17).

Kutsal Kitab'ın Pavlus'un şu sözleriyle Îsâ Mesih (a.s)'i "lanet" haline getirerek ona en büyük kötülüğü yapmış olması gerçekten üzücüdür: "Mesih uğrumuza lanetlenerek bizi Yasa'nın lanetinden kurtardı. Çünkü 'Ağaç üzerine asılan herkes lanetlidir' diye yazılmıştır" (Galatyalılara 3:13). Günaha karşı kurban olma ve kefaret

inancı diğer Hıristiyan inançlarıyla birlikte eski putperest dinlerdeki örneklerinden alınmıştır. Arthur Findley, *Rock of Truth* (Gerçeklik Kayası) adlı kitabının 45. sayfasında toplumların kurtarıcı ilahlar olarak gördükleri on altı şahıs sayar. Örneğin MÖ 1700'de Mısır'da Oziris, MÖ 1200'de Bâbil'de Ba'l, MÖ 1170'de Frigya'da Anis, MÖ 1100'de Eski Yunan'da Diyos Fiyos, MÖ 1000'de Hindistan'da Krişna, MÖ 725'te Tibet'te Andra, MÖ 560'da Çin'de Buda, MÖ 547'de Eski Yunan'da Promethe, MÖ 400'de Pers İmparatorluğunda Mitra (Mitras).

Kuşkusuz kendisini kurban etme ve kefaret inancı, akla ve mantığa aykırılığı bir yana, aynı zamanda iyi eylemlerin bırakılmasına; öldürme, hırsızlık, kaçırma, tecavüz, zina ve benzeri günah ve kötülüklerin yapılmasına kapıları ardına kadar aralamaktadır. Mesih (a.s)'in tamamlamak ve olgunlaştırmak için gönderildiği ve insanları davet ettiği dini kurallar bütününün, tavsiyelerin, iyi işlerin önemini Pavlus hafife almış ve Roma'ya mektubunda şöyle demiştir: "Çünkü insanın, Yasa'nın gereklerini yapmakla değil, imanla aklandığı kanısındayız." (Romalılar'a Mektup 3:28). Başka bir yerde demiştir ki: "Eğer İbrahim yaptığı iyi işlerden dolayı aklandıysa, övünmeye hakkı vardır; ama Tanrı'nın önünde değil." (Romalılar'a Mektup 4:2). O, Kurtuluş ve esenliği sadece Mesih (a.s)'in çarmıha gerilmesine inanmakla sınırlamayı görev bilmiştir. Artık böyle bir inanç ilkesine iman eden insanlığın durumunu sormayın, siz düşünün. Mesih (a.s)'ten gelen şu ifadeler bu konuda Pavlus'u haksız çıkaran kanıtlardandır: "Bu nedenle, bu

buyrukların en küçüklerinden birini kim çiğner ve başkalarına öyle yapmayı öğretirse, Göklerin Egemenliğinde en küçük sayılacak. Ama bu buyrukları kim yerine getirir ve başkalarına öğretirse, Göklerin Egemenliğinde büyük sayılacak.” (Matta 5:19).

İslam günaha kefaret ve kendini kurban etme inancını onaylamaz. Başkalarının acı çekmesi ve kendilerini feda etmeleriyle günahların bağışlanmayacağını açıkça belirtir. İslam’a göre sadece, günahkârın, günahı kesin bir biçimde bırakıp, yeniden yapmamaya karar alması ve günah işlediği için pişman olarak bu şekilde içtenlikle tövbe ettikten sonra iyi işleri yapmasının yanı sıra Allah’ın rahmeti ve cömertliği ile günahın bağışlanacağı açıktır.

Ancak eğer günah, insanlara yönelik bir haksızlık veya düşmanlık olarak işlenmişse, bunun bağışlanması için yukarıda belirtilenlere ek olarak olanaklar el verdiğince hakların hak sahiplerine verilmesi ve hak sahiplerinden af dilenerek hoşnutluklarının sağlanması gerekir. Şu ayetlerde belirtildiği gibi, İslam’da Allah’a bir tek tanrı olarak ortak koşmadan inanan, bunun yanında iyi doğru ve yararlı işleri yapan herkes kurtuluşa erer: “**Bilakis, Muhsinlerden olarak kim yüzünü Allah'a döndürürse (Allah'a hakkıyla kulluk ederse) onun ecri Rabbi katındadır. Öyleleri için ne bir korku vardır, ne de üzüntü çekerler**.” (Bakara 112); “**Artık her kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa, iyi iş yapsın ve Rabbine ibadette hiçbir şeyi ortak koşmasın.**” (Kehf 110).

İslam’la uyum içerisinde olan Mesih (a.s)’in öğretilerinden birisi şudur: “Kardeşlerim, eğer bir kimse iyi eylemleri yokken imanı olduğunu söylerse, bu neye yarar? Öyle bir iman o kimseyi kurtarabilir mi? Bir erkek ya da kız kardeş çıplak ve günlük yiyecekten yoksunken, sizden biri ona, ‘Esenlikle git, ısınmanı ve doymanı dilerim’ derse, ama bedenin gereksindiklerini vermezse, bu neye yarar? Aynı şekilde, tek başına eylemsiz iman da ölüdür.” (Yakub’un Mektubu 2:14-17).

Tevhit Dini ve Bütün Peygamberlerin Dini İslam

Yukarıda tartışmış olduğumuz Hıristiyan inanç sistemine yönelik tarafsız ve nesnel bir çözümleme bizi bir tek sonuca ulaştırır: Bu inanç ilkelerini benimsemek aklıselime dayalı mantığı yani sağlıklı rasyonel düşünceyi ortadan kaldırmaktır. Ayrıca bu ilkeler Hz. Mesih (a.s)'in sözleriyle de çelişmektedir. Aramızdan alınarak yükseltilişini izleyen yıllarda bağlılarından hiçbirinin Hz. Îsâ Mesih (a.s)'i Allah'ın bir peygamberi olarak görmekten öte bir yaklaşım benimsemediğini ve saydığımız bu Hıristiyan inançlarının ancak yıllar sonra bu dine sokulduğunu belirtmemizin bu konuda yeterli olacağını düşünüyorum. Bunun anlamı şudur: Hıristiyanlığın dayandığı temel sadece, Mesih (a.s)'in ve önceki peygamberlerin getirdikleri mesajdan/dinden büyük bir sapmadır.

Kuşkusuz tevhid ve kulluğu tek başına Allah'a özgü kılmak insanlık için temel ilkedir. Şirk (Allah'a ortak koşma) ise insanlık için sonradan hayatlarına sokulmuş eğreti bir olgudur. Yeryüzü halkı insanlığın babası Âdem (a.s)'den sonra on asır boyunca ortağı olmayan bir tek Allah'a kulluk etmeyi sürdürmüşlerdir. Sonra, aralarındaki ermiş kişilerle ilgili aşırılıkları; kendilerini Allah'a yaklaştırdıkları ve onun katında şefaatçi/aracı/destekçi oldukları savıyla onları tanrı derecesine yükseltmeleri nedeniyle Nuh Kavmi içerisinde şirk belirmiştir. Bunun üzerine Yüce Allah Nuh (a.s)'u onları yalnızca, ortağı olmayan Allah'a kulluk etmeye çağırmak üzere görevlendirmiştir. O zamandan Hz.

Muhammed (a.s)'e kadar Yüce Allah, kendisini birlemeye ve kulluğu yalnızca ona özgü kılmaya çağırmak üzere bütün toplumlara birbiri ardınca görevli elçiler göndermiştir. İnsanları Allah'ın varlığına onun Rab olduğuna inanmaya ve tek başına onun bütün varlığı yaratan, rızıklandıran (her türlü gereksinimlerini karşılayan), düzenleyen ve istediği gibi yöneten olduğunu benimsemeye çağırmak; Bu elçilerin yani peygamberlerin öncelikli davası olmuştur. Zaten bunlar, müşrikler (Allah'ın yanında sahte tanrılara da kulluk edenler) tarafından kesin olarak bilinen, yaratılışlarına işlemiş konulardı[1]. Aralarında iyi ve yararlı işler yaparak Allah'a yakınlaşmaya çalışanlar da vardı; ancak onlar kendileriyle Allah arasına aracılar ve şefaatçiler/destekçiler koydular. Peygamberler de onları,

---

[1] Tanrıtanımazlık ve Allah'ın varlığını inkâr sadece ve belirli nedenlerle on sekizinci ve on dokuzuncu yüzyıllarda yayılmıştır. Bunun nedenlerinden bazıları şunlardır: "Hıristiyan kilisesinin zulmü, halkları köleleştirmesi, din adına kendisine boyun eğdirmesi ve sömürmesi; Hıristiyanlığın dejenerasyonu; akılla, insanın doğal ve yapısal gereksinimleriyle çatışması; kilisenin uzun süre bilim ve bilim insanlarıyla savaşmasından sonra pozitif bilimlerde, sanat ve teknikteki yaygınlaşmanın insanları dine kin duymaya ve madde evreninin parıltısına kapılmaya yöneltmiş olması; Ayrıca insanın yapısı gereği zevk ve lezzetlere eğilimli olması; iç güdülerini, arzu ve isteklerini gemleyen sistem ve bağlardan kaçması; dinin, ve onun hayatın bütün yönlerini kapsayan mükemmel öğretilerinin değerini ve önemini ortaya koyabilecek bir modellik ve önderlik konusundaki yetersizlik.

araya aracılar ve destekçiler koymaksızın Allah’a yönelmeye ve yalnızca Allah’a yakarmaya çağırdılar. Bu nedenle bütün peygamberlerin toplumlarını davet etmeye şu sözlerle başladıklarına tanık oluyoruz: “**Ad kavmine de kardeşleri Hûd'u (gönderdik). O dedi ki: "Ey kavmim! Allah'a kulluk edin; sizin O'ndan başka tanrınız yoktur. Hâla sakınmayacak mısınız**” (A‘râf 65). Yüce Allah buyuruyor ki: “**Andolsun ki biz, "Allah'a kulluk edin ve tâğut'tan sakının" diye (emretmeleri için) her ümmete bir peygamber gönderdik. Allah, onlardan bir kısmını doğru yola iletti. Onlardan bir kısmı da sapıklığı hak ettiler**.” (Nahl 36); “**Senden önce hiçbir resûl göndermedik ki ona: "Benden başka İlâh yoktur; şu halde bana kulluk edin" diye vahyetmiş olmayalım**.” (Enbiyâ 25). Öyleyse İslam, Âdem (a.s)’dan başlayarak Nûh (a.s)’a ondan İbrahim (a.s), Mûsâ (a.s), îsâ (a.s) ve diğer peygamberlerden geçerek Muhammed (a.s)’e bütün elçilerin ve peygamberlerin dinidir. Sevgi ve saygıyla hepsi için Allah’tan esenlik ve iyilik dileriz. Allah’a ortak koşmadan tek Allah’a kulluk eden, kendi zamanı ve yerinde var olan peygambere uyan ve bağlanan herkes Müslüman olarak değerlendirilir, sonuçta da varacağı yer bol nimetli cennettir. İşte bu nedenle İslam, bağlılarına bütün peygamberlere iman etmeyi ve aralarında hiçbir ayrım yapmamayı öğretir.

İslam Allah’ın peygamberlerine vahiy yoluyla emanet ettiği bu sonsuz çağrıyı yeniden geçmişteki özüne kavuşturmuştur. İslam, özünde bir tek mesaj olan bu mesajın/dinin sürekliliğinden başka bir şey değildir. Allah’ın peygamberlerini mesajıyla birlikte uluslarına ve halklarına göndermesinin üzerinden belirli bir süre geçince insanlar öğretileri yanlış yorumladılar ve onları geçersiz inançlarla, efsane ve hurafelerle, Allah’ın hakkında hiçbir onay indirmediği ritüellerle karıştırdılar. Böylece dini, putperest uygulamalar, falcılık ve büyü düzeyine varıncaya dek aşağı çektiler. İşte bundan dolayı Allah’ın Muhammed (a.s)’e vahiyle emanet ettiği İslam mesajı aynı zamanda Hz. Îsâ Mesih (a.s)’in ve diğer bütün geçmiş peygamberlerin dinini yeniden canlandırmak demektir. Bu din kıyamete kadar insanların tümü için geçerli olan mesajdır. Diğer peygamberler için söz konusu olduğu gibi sadece belirli bir halka yönelik özel bir mesaj değildir.

Allah, tek başına bütün varlık evrenindeki her şeyi yaratan, rızıklandıran, düzenleyen, yönetendir. Her mükemmellik onun niteliğidir; eksiklik belirten her nitelik ondan uzaktır. Dine sonradan katılmış ekleme ve asılsız yamaların peşine düşülmeden, kulluk kokusu sinmiş hiçbir şey başkalarına yöneltilmeden, koyduğu yasalara uygun olarak, Ortak koşulmadan tek başına ona kulluk edilmesini niteliklerinin bir gereği olarak hak eder ve zorunlu kılar. Nasıl ki Allah’ı birlemek yani tevhit, dini görev ve sorumlulukların kayıtsız şartsız en büyüğü ve önemlisi ise tıpkı bunun gibi Allah’a ortak koşmak

yani şirk de günahların kayıtsız şartsız en büyüğü ve en iğrenç olanıdır. Bu günah öyle bir günahtır ki insan ölmeden önce tövbe etmediği takdirde Allah onu sonsuza dek bağışlamaz. Bu konuda yüce Allah buyuruyor ki: “**Allah, kendisine ortak koşulmasını asla bağışlamaz; bundan başkasını, (günahları) dilediği kimse için bağışlar. Allah'a ortak koşan kimse büyük bir günah (ile) iftira etmiş olur**.” (Nisâ 48). Bu günah Yüce Allah’ın Mesih (a.s)’in dilinden belirttiği gibi sahibini cennetten yoksun bırakan ve cehennem ateşinin sonsuzluğuna mahkûm eden günahtır: “**Andolsun ki "Allah, kesinlikle Meryem oğlu Mesih'tir" diyenler kâfir olmuşlardır. Hâlbuki Mesih "Ey İsrailoğulları! Rabbim ve Rabbiniz olan Allah'a kulluk ediniz. Biliniz ki kim Allah'a ortak koşarsa muhakkak Allah ona cenneti haram kılar; artık onun yeri ateştir ve zalimler için yardımcılar yoktur" demişti.**” (Mâide 72). Bu günah iyi içtenlikli ve yararlı da olsa bütün eylemleri boşa çıkaran günahtır. Bakınız ayette ne deniyor: “**İşte bu, Allah'ın hidayetidir, kullarından dilediğini ona iletir. Eğer onlar da Allah'a ortak koşsalardı yapmakta oldukları amelleri elbette boşa giderdi**.” (En‘âm 88). O halde Allah, insanların gereksinimlerinin karşılanması için doğrudan doğruya, aracısız ve destekçisiz olarak sığınmaları gereken tek varlıktır. O, Bütün yarattıklarının dayanıp güvenmesi gereken Rab’dir; çünkü o âlemlerin Rabbidir, Rahmandır (Esirgeyendir), Rahîmdir (Bağışlayandır), azizdir (güçlüdür), her şeyden haberdardır.

İtalyan Doğubilimci Dr. Laura Veccia Vagliery’nin *Apologia dell Islamismo* adlı kitabının Dr. Caselli tarafından yapılan “A*n İnterpretation of Islam*” (İslam’in Yorumu) başlıklı İngilizce çevirisinin 33 ve 34. sayfalarında yazarın şöyle dediğini görüyoruz: “İslam sayesinde puta tapıcılık bütün biçimleriyle yıkılmıştır. Varlık kavramı, dinlerin ritüelleri ve toplumsal yaşamın gelenekleri, değerlerini düşüren iğrençliklerden yakalarını kurtarmışlardır. Aynı şekilde insan aklı da boş ve oyalayıcı arzuların prangalarından azat olmuştur. Sonunda insanoğlu âlemlerin Rabbi olan yaratıcısına boyun eğmekle kendi onurunu gerçekleştirmeyi başarmıştır.”

Dr. Laura sözlerine şunları da ekliyor: “ İslam sayesinde ruh boş ve oyalayıcı arzulardan, kör tarafgirlikten kurtulmuştur. İnsanın iradesi her insanın yazgısını diğer insanlara bağlayan zincirlerden diğer bir deyişle gizli güçlerden kendisini kurtararak özgürleşmiştir. Din adamları, sahtekâr sır efendileri, kurtuluş simsarları, Allah ile insan arasında aracılık savıyla ortada dolaşan ve diğer insanlar üzerinde bir yetkileri olduğu konusunda kendi kendilerini doğrulayanların hepsi saygınlıklarını yitirmişlerdir. Bunların hepsi tahtlarından düşmüşlerdir. Böylece insan sadece ve yalnızca Allah’a kul olmuştur. Hür insanın insan kardeşine bağlılığı dışında hiç kimsenin başka bir

insana zorunlu bir bağlılığı kalmamıştır. Geçmişte insanlar toplumsal katmanların ürettiği zulümden inlerlerken İslam bütün insanların eşit olduğu bildirisiyle gelmiştir. Bundan sonra bir Müslümanı diğer Müslümanlardan farklı kılan şey ne doğumu ne de kişisel diğer etkenlerdir. Farkı oluşturan ölçüt takva, iyi ve yararlı işler yapmak, güzel ahlaka ve manevi niteliklere sahip olmaktır.”

VIII. İslam’a Doğru Son Adımım

İslam’a Girişimde Mesih (a.s)’in Etkisi

Hakkı arayan insanın İslam’ın doğruluğunu, Hıristiyanlığın ise Mesih (a.s)’in öğretilerinden saptığını kolayca anlamasını sağlamak için, geçen bölümlerde verdiğimiz bilgilerin bir bölümü bile yeterlidir. Bununla birlikte ben, kilisenin benim için çizdiği yoldan uzaklaşmak konusunda kesin bir adım atmamıştım. Hatta nereye gitsem “tılsımım”ı da yanımda götürüyordum. Yanımdan hiç ayırmadığım bu küçük kesenin içine yedi tane küçük gümüş haçla Hz. Mesih (a.s)’in hayalî bir resmi ve bir de heykelcik konulmuştu. Bu keseyi yanımdan ayırırsam başıma kötü bir şey geleceğinden korkuyor bu nedenle onu cebimde taşıyor ve hiçbir yere bırakmıyordum.

Bir gün camide elime geçmiş olan o kitaplardan birine göz gezdiriyordum ki tam o anda kalbimi sevinç ve mutlulukla dolduran iki ibare okudum, gözlerimden yaşlar boşalmaya başladı ve dedim ki: “Tanrım işte gerçek bu! Arayıp da bulamadığım yanıt işte bu!” Burada değerli okuyucuya hatırlatmak isterim ki, o ana kadar ne bir Arapça Kur’an’a elimi değdirmiş, ne ondan bir şey okumuş, ne de her hangi bir dilde bir tercümesine dokunmuştum. Kur’an kelimesinin kendisi de kelime dağarcığımın bir parçası değildi. Camiden aldığım bu basılı materyalin içinde Kur’an’ın açık, net, öz ve kesin bir şekilde Hz. Mesih (a.s) hakkında şöyle dediğini gördüm: “**Ve ‘Allah elçisi Meryem oğlu Îsâ'yı öldürdük’ demeleri yüzünden (onları lânetledik). Hâlbuki onu ne öldürdüler, ne de astılar; fakat (öldürdükleri) onlara Îsâ gibi gösterildi**.” (Nisâ 157).

O noktada bir an durakladım ve Yüce Allah'ın "**onu ne öldürdüler ne de çarmıha gerdiler**" sözünü birkaç kez yineledim. Orada tam da bu iki ibareyi okuduğum anda şu duyguya kapıldım: Eskiden beri mantıklı ve inandırıcı bir yanıtını bulamadığım için, Allah'ın kudreti hakkında kuşkuların içimi kemirip durmasına neden olan o soruyu Yüce Allah burada yanıtlıyordu.

Ne var ki bu yanıta ulaşmak o kadar da kolay olmadı. Bu yolda ilk olarak bir öğrenim bursu kazanabilmek için diğer öğrencilerle yarışmaya mecbur kaldım. Amerika'ya Washington eyaletine gitmek için binlerce mil yol kat ettim. Bir Latin Amerikalı olmam nedeniyle İngilizceyi hem okuyup anlayacak, hem de konuşacak kadar öğrenmem gerekti. Bu iki ibareye erişebilmem için ayrıca Seattle'daki diğer Müslümanlar nezdinde iyi bir kişilik sahibi olmam gerekliydi. 1978 yılında bu iki ibarenin Venezüella'lı birinin eline geçme olasılığı oldukça düşüktü; bununla birlikte Allah'ın yazgısı kaçınılmaz olarak gerçekleşiyor. Bu müthiş haberlerle coşku içerisinde olduğum o anlarda Allah'a dua ettim ve bağışlanmamı diledim. Aileme ve bütün dünyaya keşfettiğim bu yanıtı bir an önce haber vermek için Venezüella'ya uçmak istiyordum.

Olan bitenler bir sinema filmi gibiydi. Bu filmdeki başkahramanım, o iyi adam, sevgili Peygamberim Nâsıralı îsâ Mesih (a.s), evdeki küçük sunakta günde iki kez kendisine dua ettiğim adam, işte o kahraman çarmıha gerilmemişti!

Îsâ Mesih (a.s)’in Kalvary Tepesi’ne çıkardığı söylenen bu ağır haçın yükü sanki yokluğa uzanmış, ve koca bir dağın dinamitlerle parçalanması gibi paramparça olmuş gibi geldi bana. Bundan sonraki olayın da önem açısından bundan aşağı kalır yanı yoktu; çünkü ben durumu soğukkanlılıkla ve rasyonel bir şekilde iyice değerlendirdim ve dedim ki: “Gerçek, bu olduğuna göre **İslam** da kuşkusuz *‘gerçek din’*dir.” Bana tam yirmi yıldır Hz. Îsâ’nın öldürüldüğü söylenmişti. Öyle bir yolda ilerliyordum ki bu yolun başka hiçbir seçeneği yoktu. Oysa şimdi önümde mantıklı bir yanıtla birlikte bambaşka bir yol açılmıştı. Her şey gitgide daha da netleşiyordu. Evet, bu bulmacanın son parçasını da keşfettim. Bu da Allah’ın kudretiyle Hz. Mesih (a.s)’in elinden benim dünyamda gerçekleşen mucizeler dizisinden olmak üzere başıma gelen son olaydı. İkinci bir kez yine durumu akıl ve mantık süzgecinden geçirdim: Körlere yeniden gözlerini bağışlayan, suda yürüyen, cüzamlıyı iyileştiren, iki ayağına da basamayan kötürümü yeniden yürüten, binlerce insanı bir mucize olarak balık ekmekle doyuran ve ölüleri dirilten bu adam hiçbir şekilde çarmıha gerilerek öldürülmüş olamaz. Bu nedenle kesin olarak bu dine, İslam Dini’ne girmeye; Müslüman olmaya karar verdim!

Nasıl ki haç gözümde buharlaşıp yokluğa uçtuysa aynı şekilde Mesih (a.s)'in Pazar günü ölülerin arasından kalkması, Kutsal Fısıh haftası, hüzün Cuma'sı, yedi kilise ziyaretleri, "kutsal günler" denen günlerde et yerine balık yemek de dâhil Hıristiyanlıktan gelen diğer bütün inançlarım buharlaşıp gitti. Bunların tümü tuz buz oldu, hepsi gözümde sadece birer yalan oldu. Tılsım'ın gücü, yerini mühendislik öğrenimi gören genç bir adamın mantıklı düşüncesine bırakarak tükendi gitti. Ve bu genç adam, itfaiye eri gibi çalışan, birçoklarının yaşamını ve servetlerini kurtaran bir adam oldu. "doğal rezillikler" sayıldığı için yaygın olmasına rağmen, içki ve sigaraya yanaşmadığı gibi, toplumun içki ve sigara ile temsil edilen diğer rezilliklerine de tenezzül etmedi. Kısacası ben, bu Hıristiyan tuzağını ve oyununu benimsemeye daha fazla katlanamadım.

1979 yazında Oklahoma Eyalet Üniversitesinde seçimlik bir kurs almaya başladım. Bu benim için, git gide daha da derinlerine dalmaya başladığım yeni yolumu aydınlatan bir durum oldu. Bu kurs "İslam öğretileri" adını taşıyordu. O yılın yaz mevsimi sonunda Seattle'a gittim ve daha önce İslam'ı anlatan bu kitapları bana vermiş olan imamın önünde iki şahadet cümlesini söyleyerek, kelime-i şahâdet getirdim. Böylece resmi olarak da İslam Dini'ne girdim.

İmamın bana yönelttiği şu soruyu soruşunu hâlâ anımsıyorum: “İslam Dini’ne girme isteğinde kesinkes kararlı mısın?” “Evet” dedim. Yine ısrarla dedi ki: “Pasaportuna Müslüman olduğunu belirten bir ifade yazılacak olsa bile mi?” Dedim ki: “Böyle olsa da evet.” Bunun üzerine “mademki istediğin budur o halde söylediklerimi ardımdan yinele: “**Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden Rasûlullâh**” (**Tanıklık ederim ki Allah’tan başka tanrı yoktur; ve yine tanıklık ederim ki Muhammet onun kulu ve elçisidir.**) Dediği gibi peşinden kelime-i şahâdeti hem Arapça hem de İngilizce olarak yineledim. Bunu yapmakla İslâm’a girmem için önümde kalan son adımı da atmış oldum.

IX. İslam Yaşamımı Nasıl Etkiledi

Kuşkusuz her değişim belirli düzenlemeler gerektirir. Benim durumum da bu kuralın dışına çıkmadı. İslam'a girince, bu dinle ilgili öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek üzere Allah'a söz verdim. Henüz gencecik bir delikanlı iken ve Oklahoma Üniversitesi'nde daha sadece birinci yılımı tamamlamışken Müslüman bir kızla evlendim. Oklahoma Stealworth'taki İslam Merkezi benim için ilk Müslüman hocayı görevlendirdi. Bu, Fayez adlı bir Filistinliydi. Bütün istek ve çabamı sadece bu yeni dini öğrenmeye yöneltmiştim. . Allah hem onu hem de bana öğrettiklerini mübarek kılsın, kardeşim Fayez zamanının büyük bir bölümünü bana namazın yanı sıra îmânın ve İslâm'ın şartları, öldükten sonraki yaşam, kıyamet günü gibi İslam'ın ana dayanaklarını ve daha başka birçok konuyu öğretmeye adadı. Ölümden sonraki yaşam konusundaki tartışmaların ruhumda bıraktığı derin izi burada anmak isterim. Özellikle bir Hıristiyan olarak yaşadığım hayatım boyunca hiç kimse bana ölümden sonraki yaşam hakkında Müslüman olduktan sonra öğrendiğim gibi ayrıntılı bir şey öğretmedi. Aşağıda bu konudan özet olarak söz edeceğim:

Son peygamberin öğretilerine göre insan öldükten sonra başına neler gelir? Ölümden sonraki yaşam konusu birçoklarının dikkatini çeken bir konudur. Hıristiyan olarak yaşadığım dönemde ölüm benim için adeta çözülmez bir sırdı. Bedenim toprakla örtüldükten sonra başıma ne geleceği ile ilgili en ufak bir görüşüm yoktu. İslam’da bunun cevabını buldum. Vefat edince insanın Hz. Peygamberin öğretilerine/sünnetine göre toprağa verilmesi gerekir. Buna göre önce cenaze önce iyice yıkanır, üzerine güzel kokular sürülür ve iki parçadan oluşan beyaz beze sarılır; tabuttan çıkarılarak yüzü kıbleye dönük şekilde toprağa verilir. Peygamberimizin bir hadisine göre cenazeye katılanların mezardan ayrılışları esnasında ölü, onların ayak seslerini duyar ve o anda yalnız kaldığını anlar. Az sonra yanına iki melek gelir ve ona şu üç soruyu sorarlar:

1) Rabbin kimdir? 2) Dinin nedir? 3) Peygamberin kimdir?

Allah elçisi (a.s) buyurdu ki: “Kuşkusuz inanan insan bu soruları doğru biçimde yanıtlamakta herhangi bir güçlükle karşılaşmayacaktır. İnançsıza/kâfire gelince o, bu soruları kesinlikle yanıtlayamayacaktır.” Bu basit sorgulamadan sonra kabir hayatı başlar: ya cennet nimeti veya cehennem azabı; kabir insanın dünyadaki eylemlerine ve Yüce Allah’ın onun hakkındaki yargısına bağlı olacaktır. Müminin üzerine cennetin tatlı meltemleri, kâfirin üzerine kötü kokuları ve olanca şiddetiyle cehennemin yakıcı rüzgârı eser. Müminin kabri ona rahat ve huzur vermek üzere genişler, kâfirin kabri de daraldıkça daralır ve onun acı ve sıkıntılarını artırır. Yüce Allah’tan kabrimi genişletmesini ve kabir azabını benden uzaklaştırmasını dilerim.

Kardeşim Fayez’in bana verdiği bu bilgiler, günahları işleyip duran ve dünyadaki yaşamlarında hak ettikleri gibi cezalarını bulmayanların cezalandırılmalarıyla ilgili olarak bazı kuşkularımı giderdi. Allah’ın insana neden tövbe etmesi ve yeni bir yaşama başlaması için birçok fırsatlar verdiğini anladım. Aynı zamanda Allah’ın yarattıklarına yönelik kayıtsız şartsız ve eksiksiz adaletini de anladım. Oysa önceden ben bu geçici yaşamın ve sonraki sonsuz yaşamın bütün kavramlarını derin bir kavrayışla kavradığımı sanırdım; çünkü Katolik Kilisesi’ne bağlı olduğum zamanlarda bana Mesih (a.s)’in insanlığı kurtarmak için öldüğü söylenmişti. İslam’a girince öğrendim ki her insan sadece kendi eylemlerinden tek başına kendisi sorumludur. Ödül de ceza da eyleme bağlıdır. Bu görüş bana mantıklı geldi.

Bu bilgi birikimi bende birbirini destekleyen parçaların oluşturduğu sağlam bir zincir olacak şekilde azar azar toplandı. Bu dini öğrenme yolunda daha çok zaman harcamaya başladım. Kulüpte sabahın ilk ışıklarıyla spor çalışmalarına başladığımda baktım ki bu çalışmalar sabah namazıyla çakışıyor, hemen sabah antrenmanlarımı namazdan sonraya aldım.

İslam'a girmeden birkaç yıl önce kendimi bir müzisyen olmaya hazırlamıştım. Birkaç konsere de katılmıştım; gitar çalıp şarkı söylüyordum. Bunların hepsini bıraktım* ve zamanımın çoğunu Kur'ân-ı Kerîm'i vahyedildiği dilde, yani Arapça olarak öğrenmeye ayırdım.

Daha yirmi bir yaşında olduğum halde evli bir adam olarak üzerimdeki sorumluluklar ve mühendislik öğrenimi yapmakta olmam dikkate alındığında zaten başka hiçbir şeye ayıracak zamanım da yoktu. Allah'ın bana bağışlamış olduğu hidâyet sayesinde bu dine bağlılığım arttı. Hatta bendeki bu azıcık bilgiyi başkalarına da aktarmaya başlamak istedim.

Venezüella'ya döndüğümde ailem İslam hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Nasıl namaz kıldığımı görüyorlardı, buna alıştılar da; ancak yaptığım şeyler konusunda bana en küçük bir eleştiri veya kınama yöneltmediler. Amerika'da dört yıl kalmıştım ve bu süre annem-babam, kız ve erkek kardeşlerimle hiç görüşmeden geçmişti. Bundan olsa gerek ailemin bana olan sevgisi ve özlemi diğer her şeyi bastırdı ve beni olduğum gibi kabul ettiler.

---

* Çevirenin notu: Yazarın bu ifadesinden müzik, spor gibi etkinliklerin İslam tarafından yasaklandığı gibi bir sonuç çıkarılmamalıdır.

Çalıştığım yerde, şefimden büroda namazımı eda etmek için beş dakikalığına izin istiyordum. Gerçekten 1982 yılında çalışmakta olduğum petrol endüstrisi alanında kesin bir şekilde tek Müslüman Venezüellalı bendim. Allah'a beni dininde sağlam ve kararlı kılması için dua ediyordum. Özellikle her yerde tahriklerin başladığı ve günden güne arttığı bir dönemde bunu yaptım ve Allah'ın bir bağışı ve ödülü sayesinde pisliklerden ve bozulmaktan uzak kalmayı başardım.

Bugün, İslam Dinine girişimin üzerinden yirmi sekiz yıldan fazla bir süre geçmişken, o zaman bu kararı almış olmamdan dolayı her yanımı kuşatan bir mutluluk duyuyorum. Özellikle insanların her gün grup grup Allah'ın dinine girdiklerini gördükçe daha çok mutlu oluyor, âlemlerin Rabbine hamdediyorum.

İslam'ın yeryüzünde en hızlı yayılan ve pratik açısından kesin bir şekilde bağlıları en çok olan din olduğunu gördüm[1]. Üstelik bu, İslam davetçilerinin ellerinde bulunan olanaklar diğerlerininkiyle, özellikle

---

[1] Dini vecibelerini yerine getiren Müslümanlar, Hıristiyanlık da dahil olmak üzere yeryüzündeki bütün diğer dinlerin dini görevlerini yerine getiren bağlılarının tamamından sayıca kat be kat fazladır. İngiliz *Sunday Times* gazetesi birinci sayfasından bir istatistik yayımladı. Buna göre Müslümanlardan cami ve mescitlerinde namaz kılanların sayısı, kiliselere gidenlerin sayısından fazladır. Haftada en az bir kez namaz kılanların sayısı 930 bin kişiye ulaşırken haftada bir kez kiliseye gidenlerin sayısı 916 bin kişide kalmıştır. Üstelik bu, Müslümanların net bir şekilde azınlık oldukları bir Hıristiyan kentinde yapılmış bir çalışmanın sonucudur.

Hıristiyan misyonerlerininkiyle karşılaştırıldığında oldukça mütevazı kaldığı halde böyledir. İslam’ın en sade olanaklarla yayıldığına tanık olduğumuz bir zamanda görüyoruz ki, eğer ellerinde bulunan dev olanaklar misyonerlerin lehine büyük bir fark oluşturmamış olsaydı, Hıristiyanlık asla İslam’la yarışmaya yanaşamazdı. Neredeyse belirli uluslara özgü kalan diğer dinlere karşın, dünyanın her yerinde bağlıları bulunmasından yola çıkarak, Hıristiyanlığa ve İslam’a geçenleri nitelikleri açısından basitçe karşılaştırdığımızda açık bir biçimde şu manzarayla karşılaşırız: Asrımızda Hıristiyanlığa geçenler genellikle yoksulluk ve ihtiyaçtan kıvranan insanlardan oluşmaktadır. Bunlar, başkalarında bulamadıkları çekici şeyleri Hıristiyanlarda buluyorlar. Böyle değilse, neden Hıristiyan ülkelerde kiliseler, hatta Hıristiyanlığın kendisi toplu halde terk ediliyor da, ardından bu dini, fakir ülkelere yayma çabasına düşülüyor? Bir şeyden yoksun olan onu veremez, değil mi? Diğer yandan Müslüman olanların, hor görülmüşler, yoksullar, zenginler, ünlüler, bilginler, hatta Müslüman olmasıyla birlikte dünya olanaklarından birçoğunu yitirecek olan rahipler ve Hıristiyan din adamları gibi birçok farklı kesimden bir karışım oluşturduklarını görüyoruz. İşte böylece ben Allah’ın sözünün/vadinin tarihsel açıdan gerçekleştiğini görürken imanım güçlendikçe güçleniyordu. Yüce ve güçlü Allah buyuruyor ki: “**Onlar ağızlarıyla Allah'ın nurunu söndürmek istiyorlar. Hâlbuki kâfirler istemeseler de Allah nurunu tamamlayacaktır. Müşrikler istemeseler de dinini bütün dinlere üstün kılmak için Peygamberini hidayet ve hak ile gönderen o'dur**.” (Saff 8-9).

Günümüzde Kutsal Kitap’ı okuyanlar, orada bulunan bazı öğretileri genellikle sadece Müslümanların uyguladığını görürler. Örneğin Tekvin bölümünde Kutsal Kitap, Mesih (a.s)’in ve ondan önceki peygamberlerin namazlarında/dualarında yüce ve güçlü Allah için secde ettiklerini bize haber verir: “Avram yüzüstü yere kapandı…” (Tekvin 17:3) Matta’da deniliyor ki: “Sonra Îsâ öğrencileriyle birlikte Getsemani denen bir yere geldi. Öğrencilerine, ‘Ben şuraya gidip dua edeceğim, siz burada oturun’ dedi.” (Matta 26:36). Bakınız şimdi Müslümanlardan başka, ibadetlerinde secde eden kalmadı. Yine Kutsal Kitap’ın Neşîdeler Neşîdesi 4:1; Korintlilere Birinci Mektup 11:5 pasajlarında belirtildiği üzere Bakire Meryem’in giymiş olduğu tesettür giysisini de genellikle Müslüman hanımlar giymektedir. Hatta Luka 24:36’da belirtildiği üzere Hz. Mesih (a.s)’in selamlamada kullanmış olduğu “es-Selâmu ‘aleykum” ifadesiyle de Müslümanlardan başka selam veren kalmadı. Abdest alma, sünnet olma, domuz eti ve leş yemekten kaçınma ve diğer birçok konularda da durum aynıdır. Buna göre Mesih (a.s)’in ve ondan önceki peygamberlerin gerçek bağlıları Müslümanlardır.

X. Müslüman Olmamdan Başkaları Nasıl Etkilendi

Yüce Allah bana, beni dinine hidayet etmek gibi büyük bir bağışta bulunduktan sonar, içimde bu son mesajı duymamış olan insanlara tebliğ etmek için büyük bir istek doğdu. Başlangıçta çabalarım zaferle taçlanmadı. Kimileri konuya mizah yoluyla yaklaşırken kimileri de yetişkinlerin inançlarının artık değiştirilmesi zor bir noktaya geldiğini belirterek, bu mesajı çocuklara tebliğ etmemi önerdiler. Uzunca bir süre Allah’tan sonra Müslüman eşimden başka hiçbir yardımcım olmadı.

1990 yılında ikinci kez Amerika Birleşik Devletlerine Gittim ve o gidişimde güvenlik mühendisliği konusunda yüksek lisans diploması aldım. Bu gidiş, İslam’a davet alanında çabalarımı artırma kararını verdiğim bir dönem oldu. Teksas Eyaleti’nde I&M Üniversitesi’nde öğrenim gördüğüm sırada, Bryan College Station’daki Islam Kütüphanesi’nde bulunan basılı eserlerden ve bilgilerden yararlanarak özgün bir İslâmî eğitim programı hazırlamaya koyuldum. Aileme yolladığım mektuplarda bu İslâmî konuları da yazıyordum. Venezüella’ya dönüşümden sonra 1992 yılında babamla aramda kısa birkaç tartışma geçtikten sonra Allah’ın yardımıyla babam, annem ve yaşça en büyük erkek kardeşim Müslüman oldular. Bundan sonra, iki kız ve bir diğer erkek kardeşimle, erkek kardeşlerimden birinin oğlu da İslam’a girdiler.

Hıristiyanlara, bir Pazar günü Latin Amerika'daki en büyük camiyi gezdirmek üzere bir program önerisi hazırladım ve Karakas'ta son olarak açılan yeni caminin yöneticisine sundum. Önerimi inceledi ve kabul etti. Bu gezi programını koordine etme ve İslam hakkında hem Müslümanlara hem de diğer ziyaretçilere caminin imamıyla ortaklaşa konferanslar verme görevlerini gönüllü olarak üzerime aldım. Allah'a hamdolsun ilk çalışmalarımız büyük bir başarıya erişti. Camide gerçekleştirdiğimiz ve Venezüellalılara İslam hakkında verilen ilk konferans olma niteliğini de taşıyan bu etkinliğe katılanların sayısı 250 kişiye ulaştı. Büyük bir ihtimalle, Venezüella'da Hıristiyan, tanrıtanımaz, Yahudi ve diğer inançlardan insanlar ilk olarak İslam hakkında verilen bir konferansa katılıyorlardı. Program büyük bir başarı sağladı ve Allah'ın yardımı ve desteğiyle Venezüellalılardan birçokları Müslüman oldu. Bu program hâlâ devam etmekte olup, İslam'ı tanımak isteyen herkes programımıza katılabilir. Değişik yerlerde konferanslarımı verirken insanların İslam'a yönelik ilgileri dikkatimi çekiyor. Bir çok insan bu dini seçiyor. Birçokları İslam hakkında bulabildikleri kitapları basılı malzemeleri alıyorlar ve tıpkı geçen yirmi sekiz yılda benim yaptığım gibi aşama aşama onlardaki bilgileri öğreniyorlar. Kimileri de var ki, günahlara, pisliklere battıklarını, onlardan kurtulmalarının artık çok zor olduğunu ileri sürerek İslam'dan uzak duruyorlar. Bu noktada okuyucuya şunu hatırlatmak isterim: İnsanın İslam'a girmesi demek onun hayatında birdenbire köklü

değişikliklerin olması demek değildir. Doğal olarak böyle bir şey olur; ancak bu her zaman bu biçimde gerçekleşmez. Genellikle değişim insanın bilgisinin artması, din kardeşleriyle git gide yakınlaşması ve İslam'ın temel öğretilerini tanımasına paralel olarak kademeli bir süreç izler. Konferanslarım esnasında dinleyiciler bazen bana şu soruları yöneltiyorlar:

1) Müslüman olmam için Arapça mı konuşmam gerekir?

2) İslam'a girmek istediğimde Arap olmam zorunlu mudur?

3) Müslüman olmam için Hz. Îsâ Mesih (a.s)'e ve Bakire Meryem'e inanmayı bırakmam gerekir mi?

Yukarıdaki soruların hepsinin yanıtı "kesinlikle hayır"dır. İslam evrensel bir dindir, dünyanın her bölgesinden bağlıları vardır ve dil kesinlikle bir engel değildir. Müslüman olman için zaten Hz. Îsâ Mesih (a.s)'e en büyük peygamberlerden bir peygamber olarak; Meryem vâlidemize de Allah'ın bütün kadınlara üstün kılarak seçtiği annesi olarak iman etmen gerekir. Bazı insanlar bu dinin bazı gereklerini yerine getiremeyeceklerini düşündüklerinden İslam'a girmek için son kararlarını vermekte tereddüt gösteriyorlar. Doğrusu İslam'a giriş kolay bir iştir; aracısı, özel törenleri, karmaşık bir yönü, insanın gücünü aşan görev ve sorumlulukları yoktur. İnsana düşen şudur: Sadece tek olarak Allah'ın her şeyi yaratan, gereksinimini karşılayan/rızkını veren, her şeyi düzenleyen ve yöneten

olduğuna; en güzel isimler ve niteliklere sahip olan bu yüce varlıktan başka hiç kimsenin değil, sadece onun tek başına kulluğa layık olduğuna; ortağı, eşi benzeri olmadığına; doğurmadığına ve doğurulmadığına; hiç kimsenin ona denk olamayacağına içtenlikle inanmanın yanı sıra bütün biçim ve görünümleriyle putperestliğe karşı çıkmaktır.

Allah’tan başka tanrı olmadığına ve Muhammed (a.s)’in onun elçisi olduğuna tanıklık ettikten sonra geriye kalan her şey zamanla ve aşama aşama öğrenilebilir. Eğer İnsan bu durumdayken ölürse Müslüman sayılır ve Yüce Allah onu rahmetiyle kuşattıktan sonra cennet halkının arasına katar. İnsanın, Muhammed (a.s)’in Allah’ın elçisi olduğuna tanıklık etmesi, onun Allah tarafından gönderilen tek peygamber olduğu anlamına gelmez, bununla sadece Muhammed (a.s)’in, elçilerin ve peygamberlerin sonuncusu olduğu belirtilmiş olur; çünkü o, Âdem (a.s)’den bu yana kesintisiz gelen elçiler ve peygamberler zincirinin bir halkasıdır.

XI. İman Baskıyla Dayatılırsa

Yüce ve kudreti sonsuz Allah değerli kitabında, insanı İslam’a girmesi için zorlamanın caiz olmadığını belirten ayetler indirmiştir. Allah’ın Yüce Kur’an’da yer alan öğretilerinden olan bu hüküm, açık ve temel bir ilke sayılmaktadır. Yüce Allah buyuruyor ki: “**Dinde zorlama yoktur. Artık doğrulukla eğrilik birbirinden ayrılmıştır**.” (Bakara 256); başka bir ayette şöyle buyuruyor: “**Ve de ki: Hak, Rabbinizdendir. Öyle ise dileyen iman etsin, dileyen inkâr etsin**.” (Kehf 29). İslam başkalarıyla diyalog kurmaya ve onları hikmet ve güzel öğütle davet etmeye çağırır: “**(Resûlüm!) Sen, Rabbinin yoluna hikmet ve güzel öğütle çağır ve onlarla en güzel şekilde mücadele et! Rabbin, kendi yolundan sapanları en iyi bilendir ve O, hidayete erenleri de çok iyi bilir**.” (Nahl 125).

Katolik kilisesi bugünkü durumuna, ancak masum insanlardan milyonlarcasına karşı işlediği iğrenç katliamlar sonucunda ulaşabilmiştir. Katolik Kilisesi’nin inanç ilkelerini kabul etmedikleri gerekçesiyle Sadece Hollanda’da, üç milyon kişinin idam edildiğini öğrendiğimde yaşadığım şokun büyüklüğünü ancak ben bilirim.

15 Şubat 1568 tarihinde bütün Hollandalıların suçlu bulunduğuna ve kâfirlik suçundan dolayı haklarında ölüm cezası verildiğine dair kutsal makamın kararı ilan edildi. Bu toplu kıyım hükmünden çok az kişi kurtulabildi. Bu hükmün verilişinin on gün sonrasında İspanya kralı Kral II. Philip'in bir açıklaması yayımlandı. Bu açıklama Engizisyon Mahkemesi'nin verdiği kararı pekiştiriyor ve kararın ivedilikle uygulanmasını emrediyordu. Üç satırı geçmeyen bu hükümle, erkekler kadınlar ve çocuklardan oluşan üç milyon kişinin idam sehpasında asılmasına karar verilmiş oluyordu. Ve yeni ferman gereği idam hükmü hafifletilmedi. Yüksek veya aşağı konumda bulunmalarına bakılmaksızın insanlar her gün, her saat sürüklenerek getirilip kazıkların üzerine atılarak öldürülüyordu. II. Philip'e yazdığı bir mektubunda Alba Dükü, soğukkanlı ifadelerle kutsal haftanın sona ermesiyle birlikte öldürülenlerin sayısının sekiz yüz başa ulaştığını bildiriyordu. İznik konsili'nin toplanmasından sonra, orada meşru kabul edilenler dışındaki İncillere bağlılık göstermek idam cezasını gerektiren temel bir suç sayıldı. Bunun bir sonucu olarak konsil kararlarının alınmasını izleyen yıllarda bir milyondan fazla Hıristiyan idam edildi. Bütün bunlar, Athanasius'un Hıristiyanları birleştirmek için izlediği metodolojik yol idi. Bazıları bu korkunç günahların, kalplerinde merhamet, şefkat ve insanlıktan eser kalmamış kimi bencil insanlar eliyle işlenmiş kişisel veya toplu yanlışlardan ibaret olduğunu ve Kutsal Kitapın bunda payının olmadığını sanabilirler. Ne var ki Kutsal Kitap metinlerinin buna yönlendirdiğini

ve bunları yapmaya teşvik ettiğini öğrenince, insanlık, oldukça büyük bir şok yaşayacaktır. Bakınız Kutsal Kitap Rabbe neleri yakıştırıyor: "Şimdi bütün erkek çocukları ve erkekle yatmış kadınları öldürün. Yalnız erkekle yatmamış genç kızları kendiniz için sağ bırakın." (Sayılar 31:17-18); "Öbürlerine, "Kent boyunca onu izleyin ve kimseye acımadan, kimseyi esirgemeden öldürün" dediğini duydum. Yaşlıyı, genci, genç kızı, kadını, çocukları öldürün. Yalnız alınlarında işaret olanlara dokunmayın. İşe tapınağımdan başlayın." Onlar da tapınağın önünde duran İsrail ileri gelenlerinden işe başladılar." (Hezekiel 9:5-6). Yeşû, İsrail halkı için diyor ki: "Kâhinler yedinci turda borularını çalınca, Yeşu halka, 'Bağırın! RAB kenti size verdi' dedi. 'Kent, içindeki her şeyle birlikte, RABB'e koşulsuz adanmıştır. Yalnız gönderdiğimiz ulakları saklamış olan fahişe Rahav'la evindekiler sağ bırakılacak. Sakın RABB'e adanan herhangi bir şeye el sürmeyin. Adadığınız şeyleri alırsanız İsrail'in ordugâhını felakete ve yıkıma sürüklersiniz. Bütün altın, gümüş ve tunç ve demir eşya RAB için kutsaldır. Bunlar RABB'in hazinesine girecek.' Halk bağırmaya başladı, kâhinler de borularını çaldılar. Boru sesini işiten halk daha yüksek sesle bağırdı. Kentin surları çöktü. Herkes bulunduğu yerden dosdoğru kente girdi. Böylece kenti ele geçirdiler. Kadın erkek, genç yaşlı; küçük ve büyük baş hayvanlardan eşeklere dek,

kentte ne kadar canlı varsa, hepsini kılıçtan geçirip[1] yok ettiler." (Yeşu 6:16-21). Yine Rabbe bağlanan şu sözlere bakın: "Şimdi git, Amalekliler'e saldır. Onlara ait her şeyi tamamen yok et, hiçbir şeyi esirgeme. Erkek, kadın, çoluk çocuk, öküz, koyun, deve, eşek hepsini öldür." (1. Samuel 15:3); "Yavruları gözleri önünde parçalanacak, Evleri yağmalanacak, Karılarının ırzına geçilecek." (İşaya 13:16). Aynı şekilde şu sözler de Rabbe bağlanıyor: "Samiriye halkı suçunun cezasını çekecek, çünkü Tanrısı'na başkaldırdı. Kılıçla yıkılacaklar, Yere çalınıp parçalanacak yavruları, Gebe kadınlarının karnı yarılacak."[2] (Hoşea 13:16).

---

[1] İslam'ı kılıçla yayılmış olmakla töhmet altında bırakmak ve haksız yere suçlamak kilisenin uzun süredir zevk alarak yaptığı bir iş olmuştur. Oysa "kılıç" sözcüğü Kuran'da bir kez bile anılmazken Kutsal Kitap'ta tam 406 kez geçmektedir. Şimdi soralım: Hangisi kılıçla yayılmış olabilir?!. İslam mı, Hıristiyanlık mı?

[2] İslam Dini, cihada kadınlar ve çocuklar gibi güçsüz insanları korumak ve savunmak için izin vermiş ve meşru kılmıştır, onları öldürmek veya parçalamak için değil. Yüce Allah buyuruyor ki: "Size ne oldu da Allah yolunda ve 'Rabbimiz! Bizi, halkı zalim olan bu şehirden çıkar, bize tarafından bir sahip gönder, bize katından bir yardımcı yolla!' diyen zavallı erkekler, kadınlar ve çocuklar uğrunda savaşmıyorsunuz!" (Nisâ 75). Bu izin nefsi müdafaa içindir, düşmanlık için değil: "Size karşı savaş açanlara, siz de Allah yolunda savaş açın. Sakın aşırı gitmeyin, çünkü Allah aşırıları sevmez. (Bakara 190). Bu izin, dinin tebliğ edilebilmesi özgürlüğü içindir, insanları dini benimsemeye zorlamak için değil: "Dinde zorlama yoktur. Artık doğrulukla eğrilik birbirinden ayrılmıştır..." (Bakara 256). Yine Kuran'da buyuruluyor ki: "Ve de ki: Hak, Rabbinizdendir. Öyle ise dileyen iman etsin, dileyen inkâr etsin…" (Kehf 29).

Kutsal Kitap kuşkusuz, çocukların ve süt bebeklerinin öldürülmelerini, yere çarpılarak parçalanmalarını, hamile kadınların karınlarının deşilmesini öğütleyen dünyadaki tek kitaptır. Kutsal Kitap'ın içinde, masumları öldürmeye onlara karşı terör estirmeye çağıran böyle metinlerin bulunması ve bunların Allah'ın sözleri olarak verilmesi, en ufak bir kuşkuya yer bırakmayacak biçimde kanıtlamaktadır ki: Kutsal Kitap'a insan eli karışmıştır; bu eller, esirgeyen ve bağışlayan, merhametlilerin en merhametlisi, rahmeti her şeyi kuşatmış olan Allah'ın demediği şeyleri onun adına uydurmuştur[1]. Bakınız Yüce Allah ne güzel söylüyor:

---

[1] Kutsal Kitap'ı dejenere edenler Allah'ın Peygamberi Dâvûd'a kuşkusuz hiçbir ilgisinin olmadığı bir iftira attılar ve onu 2. Samuel 12:29-31'de belirtildiği üzere insanları testerelerle kesmek, fırınlarda yakmak gibi en iğrenç araçlara başvurarak toplu kıyım yapmakla suçladılar. "Ve Davud bütün kavmi toplayıp Rabba'ya gitti, ve ona karşı cenk edip onu aldı. Ve krallarının tacını başından aldı; ve ağırlığı bir talent altındı, ve onda kıymetli taş vardı; ve Davud'un başında konuldu. Ve şehirden pek çok çapul malı çıkardı Ve içinde olan kavmi çıkardı, ve onları hızarlara, ve demir tırmıklara, ve demir baltalara koydu ve tuğla fırınında çalıştırdı; ve Ammon oğullarının bütün şehirlerine böyle yaptı. Ve Davutla bütün kavm Yeruşalim'e döndüler." (2. Samuel 12:29-31); Kitâbı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit, "Tevrat" ve "İncil" , (İbrani Keldani ve Yunani Dillerinden Son Tashih Edilmiş Tercümedir.) Kitabı Mukaddes Şirketi, İstanbul 1958.
Çevirmenin notu:[Kitâb-ı Mukaddes şirketinin www.yeniyasam.com sitesindeki Kutsal kitap çevirisinde bu pasajın çevirisi değiştirilerek şu şekilde sunulmuştur. "... Davut kentten çok miktarda mal yağmalayıp götürdü. Orada yaşayan halkı dışarı çıkarıp testereyle, demir kazma ve baltayla yapılan

"Elleriyle (bir) kitap yazıp sonra onu az bir bedel karşılığında satmak için "Bu Allah katındandır" diyenlere yazıklar olsun! Elleriyle yazdıklarından ötürü vay haline onların! Ve kazandıklarından ötürü vay haline onların!" (Bakara 79).

---

işlerde, tuğla yapımında çalıştırdı. Davut bunu bütün Ammon kentlerinde uyguladı..." Görülüyor ki, aynı şirkete ait son nüshada ciddi bir değişikliğe gidilmiş ve şehirden çıkarılan halk ilk çevirilerde demir hızarlara, demir tırmıklara ve demir baltalara konurken, yani bunların nesnesi konumundayken son çeviride kurtarılarak bu kesici biçici araçların öznesi haline getirilmişler; bu araçlarla nedense şehirden çıkarılarak çalıştırılmışlardır. Oysa mantıklı olan bu araçlarla yapılacak işlerin şehrin içinde yapılmasıdır. Ayrıca savaş sonucu hezimete uğratılarak kentlerinin dışına çıkarılmış insanların hızarlara, baltalara vs. konmasını onların öldürülmesi şeklinde anlamak yerine bu araçlarla çalıştırılmaları anlamında değerlendirmenin zorlamanın da sınırlarını zorlayan bir aşırı yorum olduğu kanısındayım.]

1. Tarihler bölümünde şöyle denmektedir: "Ve içinde olan kavmi çıkardı, ve onları hızarlara, ve demir tırmıklara, ve baltalara koydu . Ve Davud Ammon oğullarının bütün şehirlerine böyle yaptı. Ve Davudla bütün kavm Yeruşalim'e döndüler" (Birinci Tarihler 20:3). Kitâbı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit, "Tevrat" ve "İncil" , (İbrani Keldani ve Yunani Dillerinden Son Tashih Edilmiş Tercümedir.) Kitabı Mukaddes Şirketi, İstanbul 1995.

Çevirmenin Notu:[Kitâb-ı Mukaddes şirketinin www.yeniyasam.com sitesinde yayımlanan son Kutsal Kitap çevirisinde bu pasajın da yukarıdaki gibi değiştirildiğine ve şu hale geldiğine tanık oluyoruz: "Orada yaşayan halkı dışarı çıkarıp testereyle, demir kazma ve baltayla yapılan işlerde çalıştırdı..." (Birinci Tarihler 20:3). Önceki nüshadaki "demir hızarlara…koymak" sonradan, "demir hızarlarla…yapılan işlerde çalıştırmak şeklinde değiştirilmiştir.]

Kutsal Kitap'ta yapıldığı gibi katliamlar Rabbe ve peygamberlerine bağlanırsa dünya nasıl barış içinde yaşayabilir hiç anlayamıyorum.

Baskı ve zorlama dinle uyuşmaz. Çünkü dinin kesin inanç, istem ve hoşnutluğa odaklanması/dayanması gerekir. Böyle olmadığında din anlamını yitirir. Bundan dolayı erkekler ve kadınlar için bağlanmak istedikleri dini belirleme konusunda tam bir din seçme özgürlüğünün sağlanması; bütün seçeneklerin tarafsız bir biçimde, hiçbir baskı ve zorlama olmadan sunulması gerekir. Katolik Kilisesi’nin dayattığı inançları kabul etmeyenin önünde ne, giyotinler, testereler, baltalar ne de ateşte yakılmak[1] seçenekleri olmamalıydı. Yüce Allah

---

[1] Bu ve buna benzer metinlerin Kutsal Kitap konusunda yetkili olanlara verdiği büyük sıkıntıya dikkatle baktığımızda görürüz ki: Bu yetkililer zaman zaman Kutsal Kitab’ın metinlerine bazı eksiltmeler veya değiştirmeler yapmak suretiyle müdahalelerde bulunuyorlar. Bu da gösteriyor ki Kutsal Kitap da, eksiltmelere ve ilavelere açık insan yapısı herhangi bir diğer kitap gibidir. 1. Samuel 6:19 bu duruma bir örnek oluşturmaktadır: “Rabb’in Antlaşma Sandığı'nın içine baktıkları için, RAB Beyt-Şemeşliler'den bazılarını cezalandırıp (elli bin kişiyi ve) yetmiş kişiyi yok etti. Halk Rabb’in başlarına getirdiği bu büyük yıkımdan dolayı yas tuttu.” Burada “elli bin” ifadesi İngilizce, Fransızca, Almanca, Arapça (el-hayat) ve Türkçe çevirilerde eksiltilmiştir. Çünkü bu durumun Rabbin rahmetine uygun düşmeyeceğini gördüler ve 70 adam demekle yetindiler. Özellikle de sadece Rabbin sandığına bakıvermenin katliama neden olmasının gerekli olmadığını anladılar. Yayım basım işlerinin iyice yaygınlaştığı ve insanların çoğunun Kutsal Kitap’a rahatlıkla eriştiği ve onu okuduğu devrimizde bile Kutsal Kitap’ı değiştirmekten ve eksiltmekten çekinmiyorlarsa Kutsal Kitap’ın kilise adamlarının tekelinde olduğu eski zamanlardaki durumunu varın siz düşünün.

insanlığa gönderdiği mesajların sonuncusunda ne güzel buyuruyor: "**Dinde zorlama yoktur. Artık doğrulukla eğrilik birbirinden ayrılmıştır. O halde kim tâğutu reddedip Allah'a inanırsa, kopmayan sağlam kulpa yapışmıştır. Allah işitir ve bilir.**" (Bakara 256). Günümüzde çeşitli ülkelerde başvurulan dinde zorlamanın sonuçlarını görmekteyiz. Uyuşturucu bağımlılığı, adam öldürme, hırsızlık, fahişelik/zina, yolsuzluk, tecavüz ve eşcinsellik hepsi, insanların kalplerinde hiç yeri olmayan bir dini benimsemeleri için baskı ve zorlama altına alınmalarının sonuçlarıdır. Ataların geleneklerini izlemeye gelince, bu da her hangi bir toplumu zorunlu olarak başarıya götürmez. İşte bu nedenle en azından ruhları kurtarabilecek, alkolikleri yeniden topluma kazandırabilecek, aileyi ve toplumu birleştirebilecek bir "seçenek" olarak adlandırabileceğimiz şeyi sunmak üzere bu eserle karşınızdayım.

Amerika Birleşik Devletlerinde 2002 yılında Katolik Kilisesi çevresine ilişkin yürek parçalayan haberler, bazı rahiplerin masum çocukları cinsel yönden kötü emellerine alet ettiklerini belirtiyordu. Burada insanı dehşete düşüren şey şudur: Vatikan'da en üst düzey görevleri işgal edenler, sanki bu eylemler iğrenç suçlar değilmiş gibi facia karşısında üzerlerine düşeni yapmadılar. Yaptıkları şey, kurbanlara sus payı olarak büyük paralar önermek suretiyle bu suçları örtbas etme çabasına düşmek oldu.

Birkaç yıldan beri elimde bir rapor bulunuyordu. Bu rapor, Amerika Birleşik Devletlerindeki papazların yüzde beşten fazlasının çocuklara yönelik tecavüz olaylarına karıştıklarını belirtiyordu. Bununla birlikte bu haberlerin dünyadaki başlıca televizyon kanallarında haber başlığı olarak yer bulabilmesi için birkaç yıl daha beklemek gerekti.

Hele 2004 yılında geçen elli yıl süresince Birleşik Devletlerde 4000'den fazla rahibin çocuklara yönelik cinsel suiistimal eylemlerine bulaştıkları haberleri duyulduğunda dünya ciddi anlamda bir şoka uğradı. Bu sürpriz değilse bile en hafif şekliyle ıstırap verici bir istatistiksel sonuçtur. Kuşkuya yer bırakmayan gerçek şudur ki, burada eğer ilk olarak kınanacak ve suçlanacak biri varsa kaçınılmaz olarak o, Kutsal Kitap'ın bizzat kendisidir. Çünkü bu iğrenç işler sadece bencil kişilerin eylemleriyle kalmamaktadır. Esas büyük şok, (Hezekiel 23:1)'de ve başka yerlerde görülebileceği gibi, içinde barındırdığı utanma duygusunu zedeleyen cinsel ifadeler nedeniyle Kutsal Kitap'ın bizzat kendisinin ahlâk dışı eylemlerin önünü açmasıyla yaşanmaktadır. Örneğin, genel anlamıyla zina ve özelde de ensest ilişki anlamında zina, Kutsal Kitap'ın basit bir biçimde kimi peygamberlere yakıştırdığı eylemlerdir. Elbette biz

Müslümanlar olarak Allah'ın peygamberlerinin böyle iğrenç eylemleri yaptıklarını asla doğrulamayız. Bazı Hıristiyanlara bir soru yönelterek dedim ki: Kur'an'ı Kutsal kitapları sayan veya onu yaşam biçimleri için bir kaynak olarak gören insanların yaşadığı ülkelerdekiyle karşılaştırıldığında; "adam öldürme, hırsızlık, uyuşturucu bağımlılığı, alkoliklik[1], fahişelik, eşcinsellik, ensest ilişkiler gibi suçlar ve diğer ahlaksızlıklar bu ülkede veya genel olarak Kutsal Kitap'ın Allah'ın kitabı olarak benimsendiği toplumlarda neden oransal açıdan büyük ölçüde yüksek çıkmaktadır?

---

[1] Hz. Îsâ Mesîh'in hâşâ ayyaş bir içkiçi olmakla nitelenmesi Kutsal Kitap'ı dejenere edenler tarafından ona yapılan ve hiçbir Müslümanın kabul edemeyeceği bir iftiradır. Bu, Allah'ın peygamberi Hz. Mesîh'e yapılan en büyük kötülüklerdendir. Bakınız İncil'de ne diyor: "İnsanoğlu geldiği zaman hem yedi, hem içti. Bu kez de diyorsunuz ki, `Şu obur ve ayyaş adama bakın! Vergi görevlileri ve günahkârlarla dost oldu!" (Luka 7:34). Diğer yandan Kutsal Kitap şunu da söylüyor: "Şarap insanı alaycı, içki gürültücü yapar, onun etkisiyle yoldan sapan bilge değildir." (Özdeyişler 20:1) Allah'ın elçilerinin en büyüklerinden Hz. Mesih gibi bir peygamberin -hâşâ- alkol bağımlısı olduğu doğru kabul edildiğinde insanlığın durumunun nasıl olacağını düşünmeyi okuyucunun değerlendirmesine bırakıyoruz.

Bu sorum üzerine birçokları şok oldu; çünkü böyle bir karşılaştırma yapmak hiç akıllarına gelmemiş. Örneğin bir Amerikan vatandaşı ile aramızda konuşurken ona bir İslam Ülkesinde içkinin etkisindeyken bir kadına tecavüz eden yedi suçlunun idam edilmesini kanıt olarak gösterdim ve dedim ki: “Bak, böyle bir uygulama sayesinde yüz binlerce kadın başka suçlular tarafından aynı duruma düşürülme tehlikesinden uzaklaştırılmış oluyorlar.” O da bunun üzerine dedi ki: “Bu yasa gerçekten oldukça acımasız, sert bir yasa, Amerika Birleşik Devletleri’nde asla uygulanamaz.” Ben de ona şöyle dedim: “Şu son sekiz ayda Amerika Birleşik Devletleri’nde tecavüze uğrayan kadınların ortalama günlük sayısı iki bini buldu. Yani bu süre içerisinde yarım milyondan fazla kadın tecavüze uğradı.” Bu sözüm onda şok etkisi yaptı ve bu İslamî kuralın uygulanmasının etkinliğini onayladı. Onunla ikinci bir kez konuşma olanağı bulsaydım ona şunları da söylemek isterdim: “Bir İslam toplumunda, her hangi bir imam kilise rahiplerinin yaptıkları gibi, bir çocuğa tecavüz etmiş olsa, o kişi diğer çocukları kurtarmak uğruna, kesinlikle ve geciktirilmeden idam edilirdi.”* Ne mutlu bana, İslam’a girerek Müslüman oldum! Müslüman olduğum için övünç doluyum.

---

* Çevirenin Notu: [Bütün İslam ülkelerinde durumun böyle olmadığı bir gerçektir. Biz yazarın bu ve benzeri kimi görüşlerini, İslam anlayışını oluşturan kaynaklarının sınırlılığına bağlıyoruz.]

XII. Papa’ya ve Dünya Liderlerine Açık Çağrı

Esirgeyen ve Bağışlayan Allah’ın Adıyla

Bu çağrımla, özellikle egemen konumda bulunan; değişik din, inanç, ideoloji ve gruplara bağlı milyonlarca insanı yönetenler olmak üzere bütün dünya liderlerine sesleniyor ve Allah’ın doğru yolda yürüyenleri esenlik ve sevgisiyle kuşatması için dua ediyorum.

Hepinizi İslam Dini’ne girmeye çağırıyorum. Haydi koşun İslam’a!. Allah’ın azabından kurtulup cennetini elde edin. Yahudi veya Hıristiyan olan biri İslam’a girerse Allah onun sevabını kat kat arttırır[1]. Peygamberimiz buyurdu ki: **Mükâfatları kendilerine ikişer kere verilen üç kişi vardır: (Birincisi) Ehl-i Kitap'tan bir kimse kendi Peygamberine iman eder, sonra Muhammed'e erişir, ona da iman eder, ona tabi olur ve onu tasdik ederse, işte bu kimsenin iki mükâfatı vardır…**” (Buhârî; Müslim 219).

---

[1] Kuşkusuz İslam Dini davet, diyalog gibi konulara varıncaya kadar kitap ehlini özel bir konuma yerleştirmiştir. Bu konuda Kur’ân-ı Kerim onlarla mücadelenin ilkesini “en güzel” ibaresiyle ortaya koyar: “…ehl-i kitapla ancak en güzel yoldan mücadele edin ve …” (Ankebût 46). Bunun yanında Hıristiyanların Müslümanlara sevgi açısından daha yakın olduklarını açıklar: “…Onlar içinde, iman edenlere sevgi bakımından en yakın olarak da ‘Biz hıristiyanlarız’ diyenleri bulacaksın. Çünkü onların içinde keşişler ve râhipler vardır ve onlar büyüklük taslamazlar.”(Mâide 82)

Ancak eğer İslam çağrısına sırtınızı dönerseniz Allah'ın huzurunda bir de yönetiminiz altında bulunanların ve size uyanların sorumluluğunu da taşıyacaksınız.

Allah bu çağrıyı bütün insanlığa ulaştırma sorumluluğunu dünyanın her bölgesindeki diğer Müslüman erkek kardeşlerim ve kız kardeşlerim gibi benim de omuzlarıma yükledi.

Yüce Allah buyurdu ki: **"(Resûlüm!) De ki: Ey ehl-i kitap! Sizinle bizim aramızda müşterek olan bir söze geliniz: Allah'tan başkasına tapmayalım; O'na hiçbir şeyi eş tutmayalım ve Allah'ı bırakıp da kimimiz kimimizi ilâhlaştırmasın. Eğer onlar yine yüz çevirirlerse, işte o zaman: Şahit olun ki biz Müslümanlarız! deyiniz.**" (Al-i İmrân 64).

Gözü olan herkes görsün ve aklı olan herkes düşünüp değerlendirsin diye yukarıdaki delilleri sunduktan sonra diyorum ki: Kuşkusuz insan, Allah'ın her insanı hakkı benimsemeye çağırdığı yol ayrımına ulaşmış bulunmaktadır. Yine bir kez daha vurgulayarak belirtiyorum ki, kendisini bir ve tek olan, rahmân ve rahîm olan Allah'a bütün istemiyle teslim etmiş, dinini ve emirlerini benimsemiş bir insan olarak; bütün insanları sahte ilahlara kulluğu bırakmaya; bütün putları, bunların dışında canlı- cansız maddî-manevî Allah'a ortak koşulan her şeyi fırlatıp atmaya; kendilerini yaratana tövbe etmeye ve ona, gerçek ilah ve evrenin yaratıcısına teslim olmaya çağırmak benim görevim ve sorumluluğumdur.

Burada belirtmem gerekir ki, kâfirin bu dünya hayatındaki zenginliği, toplumsal konumu ve etkinliği hangi düzeye yükselmiş olursa olsun bunlar onun cennete girmesini sağlamak için asla yeterli olmayacaktır[1]. Allah’tan başka tanrı olmadığına ve Muhammed (a.s)’in onun elçisi olduğuna tanıklık eden yoksulların en yoksulu bile, son peygamberin mesajının bütün evren için doğru yolun kılavuzu olduğuna inanmamış ve dünyanın en zengin insanı olarak yaşamış birinden daha şanslı ve daha mutlu olacaktır.

---

[1] Hatta dünyada da gerçek anlamda mutluluk ve huzur ancak yaratılış amaçlarına uygun eylemler ve davranışları – sergileyenler yani yalnızca Allah’a kulluk edenler tarafından elde edilebilir. Başka türlü asla gerçek mutluluk ve huzura ulaşılamaz. Yüce Allah buyuruyor ki: “Erkek veya kadın, mümin olarak kim iyi amel işlerse, onu mutlaka güzel bir hayat ile yaşatırız. Ve mükâfatlarını, elbette yapmakta olduklarının en güzeli ile veririz. (Nahl 97); “Bunlar, iman edenler ve gönülleri Allah'ın zikriyle sükûnete erenlerdir. Bilesiniz ki, kalpler ancak Allah'ı anmakla huzur bulur. (Ra‘d 28); “… kim benim hidayetime uyarsa o sapmaz ve bedbaht olmaz. Kim de beni anmaktan yüz çevirirse şüphesiz onun sıkıntılı bir hayatı olacak …” (Tâhâ 123-124). Bu ayet bize, psikolojik rahatsızlıklara yakalananların sayısında gözlenen artış ve yine bazı zenginlerin intihara yönelişi konularında bir açıklama sunmaktadır.

Yüce yaratıcı buyuruyor ki: “**Kim, İslâm'dan başka bir din ararsa, bilsin ki kendisinden (böyle bir din) asla kabul edilmeyecek ve o, ahirette ziyan edenlerden olacaktır**.” (Al-i İmrân 85); bir başka ayette şöyle diyor: “**Şüphe yok ki kafir olanlar, yer yüzündeki her şey ve bunun yanında da bir o kadarı kendilerinin olsa da kıyamet gününün azabından kurtulmak için onu fidye verseler onlardan asla kabul edilmez; onlar için acı bir azap vardır. Ateşten çıkmak isterler, fakat onlar oradan çıkacak değillerdir. Onlar için devamlı bir azap vardır**.” (Mâide 36-37).

İşte bu nedenle insan, ruhu bedeniyle bütünleşmiş halde canlı olduğu, soluk alıp, konuşur, aklını kullanır olduğu sürece kuşkusuz önünde Allah’a tövbe kapısı açıktır. İçtenlikle, dürüstçe tövbe edildiğinde, tövbe eden de Allah’tan başka ibadete layık gerçek tanrı olmadığına ve Muhammed (a.s)’in onun elçisi olduğuna tanıklık etmiş ve Allah’tan başkasına ibadetten kaçınmışsa cehennem ateşiyle arasında çok az bir mesafe kalmış bile olsa, Allah onun tövbesini kabul eder ve onu bağışlar. Dahası onun günahlarını sevaba çevirir onu rahmetiyle sonsuza kadar kalacağı cennetine alır. Yüce Allah şöyle buyuruyor: “**Ancak tevbe ve iman edip iyi davranışta bulunanlar başkadır; Allah onların kötülüklerini iyiliklere çevirir. Allah çok bağışlayıcıdır, engin merhamet sahibidir**.” (Furkan 70).

Başka bir ayette diyor ki: “**İman eden ve iyi işler yapanları, içinde ebedi kalmak üzere, zemininden ırmaklar akan cennetlere koyacağız. Allah, (bu söylenenleri) hak bir söz olarak vadetti. Söz verme ve onu tutma bakımından kim Allah'tan daha doğru olabilir?**” (Nisa 122). Bu, Allah’ın içtenlikle tövbe etmek ve yepyeni bir yaşama başlamak isteyen herkese verilmiş bir sözüdür.

Kur’ân-ı Kerîm’den şu ayetlerle; bütün insanlara dürüstçe ve içtenlikle dosdoğru yola dönme fırsatını verdiği; günahkârları, günahlarının büyüklüğüne bakmaksızın tövbeye çağırdığı şu ayetlerle; kendisinin rahmeti her şeyi kuşatan bağışlayıcı olduğunu; hak olduğunda da azabının kimse tarafından engellenemez olduğunu belirttiği şu ayetlerle çağrımı noktalıyorum:

Yüce Yaratıcı buyuruyor ki: “**De ki: Ey kendi nefisleri aleyhine haddi aşan kullarım! Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin! Çünkü Allah bütün günahları bağışlar. Şüphesiz ki O, çok bağışlayan, çok esirgeyendir. Size azap gelip çatmadan önce Rabbinize dönün, O'na teslim olun, sonra size yardım edilmez**.” (Zümer 53-54).

Burada bütün eksiklerden uzak olan yüce Allah bize tövbenin zamanının sınırlı olduğunu bildiriyor. Ölüm kapıya, can da boğaza dayandıktan sonra artık bağışlanmak söz konusu bile olamaz.

Allah'ın bağışlama ve rahmet/acıma sözü (tövbeden sonra) yaşam boyu, ölene kadar imana ve içtenlikle yapılan iyi işlere sarılmış olanlara yönelik olarak verilmiş bir sözdür. Bu konuda Yüce Allah diyor ki: "**Şu da muhakkak ki ben, tevbe eden, inanan ve yararlı iş yapan, sonra (böylece) doğru yolda giden kimseyi bağışlarım.**" (Tâhâ 82)

Âlemlerin rabbi olan Allah'a dualarımla yöneliyor, Hakkı/gerçeği arayan herkesi dosdoğru yoluna iletmesini diliyorum. Duygu düşünce inanç ve davranışlarını, Allah'ın hoşnutluğunu hak ettirecek şekilde düzeltmek amacıyla samimiyetle kendisini hesaba çeken herkesi doğru yola iletmesi, hidayetini nasip etmesi için şânı yüce olan Allah'a yakarıyorum. Kabul buyur Allah'ım, Âmîn.

"Sana da, daha önceki kitabı doğrulamak ve onu korumak üzere hak olarak Kitab'ı (Kur'an'ı) gönderdik. Artık aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet; sana gelen gerçeği bırakıp da onların arzularına uyma. (Ey ümmetler!) Her birinize bir şerîat ve bir yol verdik. Allah dileseydi sizleri bir tek ümmet yapardı; fakat size verdiğinde (yol ve şerîatlerde) sizi denemek için (böyle yaptı). Öyleyse iyi işlerde birbirinizle yarışın. Hepinizin dönüşü Allah'adır. Artık size, üzerinde ayrılığa düştüğünüz şeyleri(n gerçek tarafını) O haber verecektir." (Mâide 48).

Kur'an-ı Kerim'den	**Kutsal Kitaptan**
Yüce Allah Hakkında	
"Andolsun biz, gökleri, yeri ve ikisi arasında bulunanları altı günde yarattık. Bize hiçbir yorgunluk çökmedi." (Kaf 38).	"…Çünkü ben, RAB yeri göğü altı günde yarattım, yedinci gün işe son verip dinlendim." (Çıkış 31:17).
"Allah, O'ndan başka tanrı yoktur; O, diridir, kayyûmdur. Kendisine ne uyku gelir ne de uyuklama." (Bakara 255).	"O zaman Rab uyanan adam gibi şaraptan bağıran yiğit gibi uyandı" (Mezmurlar 78:65)
"Onlar, (bu âciz putları Allah'a ortak koşmak suretiyle) Allah'ın kadrini hakkıyla bilemediler. Hiç şüphesiz Allah, çok kuvvetlidir, çok üstündür." (Hac 74). "Ne göklerde ne de yerde Allah'ı âciz bırakacak bir güç vardır. O, bilendir, güçlüdür." (Fâtır 44).	Yakup (a.s) Tanrıyla güreşir ve onu yener: (Tekvin 32:30) "RAB Yahudaoğulları'yla birlikteydi. Yahudaoğulları dağlık bölgeyi ele geçirdilerse de ovada yaşayan halkı kovamadılar. Çünkü bunların demirden savaş arabaları vardı." (Hakimler 1:19)

“Şüphesiz ki Allah insanlara hiçbir şekilde zulmetmez, fakat insanlar kendilerine zulmederler.” (Yûnus 44).	"Yaşamımdan usandım, Özgürce yakınacak, İçimdeki acıyla konuşacağım. Tanrı'ya: Beni suçlama diyeceğim, Ama söyle, niçin benimle çekişiyorsun. Hoşuna mı gidiyor gaddarlık etmek, Kendi ellerinin emeğini reddedip Kötülerin oyununu onaylamak?” (Eyub 10: 1-3).
“Musa: ‘Onlar hakkındaki bilgi, Rabbimin yanında bir kitapta bulunur. Rabbim, ne yanılır ne de unutur’, dedi.” (Tâhâ 52).	“Ne zamana dek, ya RAB, Sonsuza dek mi beni unutacaksın?” (Mezmurlar 13: 1)
“Şüphesiz Rabbim duayı işitendir.” (İbrâhim 39).	“Ya RAB, ne zamana dek seni yardıma çağıracağım, Beni duymuyor musun? …” (Habakkuk 1:2).
“(Bu) Allah'ın vadettiğidir. Allah vaadinden caymaz; fakat insanların çoğu bilmezler.” (Rum 6).	Kutsal Kitap Rabbe şu işi yakıştırıyor: “Ve bununla beraber düşman memleketlerinde oldukları zaman, onları tamamen yok etmek ve kendileriyle olan ahdimi kırmak üzere kendilerini reddetmeyeceğim...” (Levililer 26:44)

Kur’an Yüce Allah’ı tam ve her şeyi kuşatan bir bilgiyle niteliyor. Bakınız, Âdem (a.s) ve eşi o ağaçtan yediklerinde olayı bildiğini göstererek onlara nasıl seslenir: **“**Rableri onlara: Ben size o ağacı yasaklamadım mı ve şeytan size apaçık bir düşmandır, demedim mi? diye nida etti.” (A’râf 22).	Allah’ı bilmemekle niteler (Tekvin 3:9). Âdem (a.s) yasak meyveyi yediğinde onun bunu yaptığını bilmediğini, cennette saklandığı zaman da yerini bilmediğini belirtir: “RAB Tanrı Adem'e, ‘Nerdesin?’ diye seslendi.” (Tekvin 3:9). "…Sana meyvesini yeme dediğim ağaçtan mı yedin?..." (Tekvin 3:11).
“İnkârcılar: Kıyamet bize gelmeyecek, dediler. De ki: Hayır! Gaybı bilen Rabbim hakkı için o, mutlaka size gelecektir. Göklerde ve yerde zerre miktarı bir şey bile O'ndan gizli kalmaz. Bundan daha küçük ve daha büyüğü de şüphesiz, apaçık kitaptadır (yazılıdır).” (Sebe’ 3). **“**O, görüleni de görülmeyeni de bilir; çok büyüktür, yücedir. Sizden, sözü gizleyenle onu açığa vuran, geceleyin gizlenenle gündüzün yürüyen (onun ilminde) eşittir.” (Ra’d 9,10). **“**Gaybın anahtarları Allah'ın yanındadır; onları O'ndan başkası bilmez. O, karada ve denizde ne varsa bilir; O'nun ilmi dışında bir yaprak	Allah’ın Mısırlıları ayırtedebilmesi ve özel olarak onları cezalandırabilmesi için Yahudilerin evlerine konacak işaretlere gereksinim duyduğunu belirtir: (Çıkış 12:13) Kutsal Kitaba bakılırsa Allah yerde olup biteni tam olarak bilemez ve bakıp emin olmak için yere iner: “Sonra İbrahim'e, ‘Sodom'la Gomora büyük suçlama altında’ dedi, ‘Günahları çok ağır. Onun için inip bakacağım. Duyduğum suçlamalar doğru mu, değil mi göreceğim. Yapıp yapmadıklarını anlayacağım."(Tekvin 18:20-21)

bile düşmez. O yerin karanlıkları içindeki tek bir taneyi dahi bilir. Yaş ve kuru ne varsa hepsi apaçık bir kitaptadır." (En'âm 59).

"Allah, Kâbe'yi, o saygıya lâyık evi, haram ayı, hac kurbanını ve (kurbanın boynuna asılan) gerdanlıkları (maddi ve manevi yönlerden) insanların belini doğrultmaya sebep kıldı. Bu da Allah'ın, göklerde ve yerde ne varsa hepsini bildiğini ve Allah'ın her şeyi bilici olduğunu (sizin de anlayıp) bilmeniz içindir." (Mâide 97).

"Ey insanlar! Allah'a muhtaç olan sizsiniz. Zengin ve övülmeye lâyık olan ancak O'dur." (Fâtır 15).

"Ey insanlar! Allah'a muhtaç olan sizsiniz. Zengin ve övülmeye lâyık olan ancak O'dur. Gerçekten 'Allah fakir, biz ise zenginiz' diyenlerin sözünü andolsun ki Allah işitmiştir. Onların (bu) dediklerini, haksız yere peygamberleri öldürmeleri ile birlikte yazacağız ve diyeceğiz ki: Tadın o yakıcı azabı!" (Âl-I İmrân 181).

Pavlus der ki: "Çünkü Tanrı'nın `saçmalığı' insan bilgeliğinden daha üstün, Tanrı'nın `zayıflığı' insan gücünden daha güçlüdür." (1. Korintliler 1:25).

Allah'ı yoksulluk ve ona yakışmayan niteliklerle nitelendirir, örneğin Allah, kiralık bir usturayla Musa(a.s)yı traş eder: "O gün Rab Fırat'ın ötesinden kiraladığı usturayla -Asur Kralı'yla- sakalınızı, saçlarınızı, beden kıllarınızı tıraş edecek." : (İşaya 7:20).

Allah'ın ateş ve duman saçan ağzı, burnu vardır: "Burnundan duman yükseldi, Ağzından kavurucu ateş. Ve korlar fışkırdı. Kara buluta basarak. Gökleri yarıp indi. Bir Keruv'a binip uçtu" (Mezmurlar 18:9).

Tanrı ağlar ve göz yaşı döker: "… Gururunuz yüzünden ağlayacağım gizlice, Gözlerim acı acı gözyaşı dökecek, Gözyaşlarım sel gibi akacak..." (Yeremya 13:17).

"Senin izzet sahibi Rabbin, onların isnat etmekte oldukları vasıflardan yücedir, münezzehtir." (Sâffât 180).

"O'nun benzeri hiçbir şey yoktur. O işitendir, görendir." (Şûrâ 11).

"Kötü sıfat, ahirete inanmayanlar içindir. En yüce sıfatlar ise Allah'a aittir. Çünkü O, her şeyden üstün ve hikmet sahibidir." (Nahl 60).

"O, öyle Allah'tır ki, kendisinden başka hiçbir tanrı yoktur. O, mülkün sahibidir, eksiklikten münezzehtir, selamet verendir, emniyete kavuşturandır, gözetip koruyandır, üstündür, istediğini zorla yaptıran, büyüklükte eşi olmayandır. Allah, müşriklerin ortak koştukları şeylerden münezzehtir. O, yaratan, var eden, şekil veren Allah'tır. En güzel isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanlar O'nun şânını yüceltmektedirler. O, galiptir, hikmet sahibidir." (Haşr 23,24).

Ağlayıp ağıt yakar, Çırılçıplak dolaşır: "Ben Mika, bundan ötürü ağlayıp ağıt yakacağım, Çırçıplak, yalınayak dolaşacağım. Çakal gibi uluyup baykuş gibi öteceğim" (Mika 1:8).

Sinek ve arılara ıslık çalar: "O gün RAB Mısır ırmaklarının ta uçlarından sinekleri, Asur topraklarından arıları ıslıkla çağıracak." (İşaya 7:18).

El çırpıp alkış tutar: "Ben de elimi çırpacağım Ve öfkem dinecek. Bunu ben RAB söylüyorum" (Hezekiel 21:17).

Yüce Allah bütün bunlardan yüce ve uzaktır, münezzehtir. Yaratılmışlara ait bu nitelikler Allah'a asla yakıştırılamaz.

Hz. Îsâ Aleyhisselâm Hakkında	
Kur'an-ı Kerim Hz. Îsâ Mesih'i savunur ve hakkındaki bu suçlamaları reddederek onun masum olduğunu belirtir. Yüce Allah Mesih (a.s) hakkında der ki: **"**Beni anneme saygılı kıldı beni bedbaht bir zorba yapmadı." (Bkz. Meryem 32)	Annesini şu sözlerle yanıtladığı için Hz. Îsâ'yı annesine karşı hayırlı evlat olmamakla suçlar: "…Kadın benden sana ne!.." (Yuhanna 2:4). Mesih (a.s)'i zorbalık ve katı kalplilikle suçlar: "Yeryüzüne barış getirmeye geldiğimi sanmayın! Ben barış değil, kılıç getirmeye geldim." (Matta10:34).
Hz. Îsâ (a.s)'nın ilk mucizesi doğumunun ardından beşikte iken hemen konuşması ve annesini savunması olmuştur. (Bkz. Meryem 30-33.)	Hz. Îsâ (a.s)'nın ilk mucizesi Celil Şehrine bağlı Kana'da bir düğün şöleninde suyu şaraba çevirmesi olmuştur. (Yuhanna 2:9).
Hz. Meryem Hakkında	
Kur'an Hz. Meryem'i savunur ve ona atılan iftirayı büyük bir bühtan olarak niteler: **"**Bir de inkâr etmelerinden ve Meryem'in üzerine büyük bir iftira atmalarından." (Nisâ 156). Dahası Allah'ın onu dünyanın bütün kadınlarına üstün kıldığını belirtir: **"**Hani melekler demişlerdi: Ey Meryem! Allah seni seçti; seni tertemiz yarattı ve seni bütün dünya kadınlarına tercih etti. (Âl-i İmrân 42).	"Siz babanızın yaptıklarını yapıyorsunuz. 'Biz zinadan doğmadık. Bir tek Babamız var, o da Tanrı'dır' dediler." (Yuhanna 8:4) "Yakup, Meryem'in kocası Yusuf'un babasıydı. Meryem'den de Mesih denilen İsa doğdu." (Matta 1:16; Bkz. Matta 1-18). "İsa görevine başladığı zaman otuz yaşlarındaydı. Yusuf'un oğlu olarak biliniyordu. Yusuf da Eli oğlu," (Luka3:23)

Mesih (a.s)’in Havarileri Konusunda	
Kur’an Hz. İsa’nın havarilerini savunur ve onu kaderine terk ettiklerine ilişkin suçlamanın yersizliğini ve havarilerin bu konuda masum olduklarını belirtir: “İsa, onlardaki inkârcılığı sezince: ‘Allah yolunda bana yardımcı olacaklar kimlerdir?’ dedi. Havârîler: ‘Biz, Allah yolunun yardımcılarıyız; Allah'a inandık, şahit ol ki bizler Müslümanlarız’, cevabını verdiler. (Havârîler:) ‘Rabbimiz! İndirdiğine inandık ve Peygamber'e uyduk. Şimdi bizi (birliğini ve peygamberlerini tasdik eden) şahitlerden yaz, dediler.” (Âl-I İmrân 52,53). “Ey iman edenler! Allah'ın yardımcıları olun. Nitekim Meryem oğlu İsa havârîlere: Allah'a (giden yolda) benim yardımcılarım kimdir? demişti. Havârîler de: Allah (yolunun) yardımcıları biziz, demişlerdi." (Saf 14).	Kitabı Mukaddes metinlerine göre bütün havariler Hz. İsa’yı yapayalnız kaderine terk etmiş ve kaçmışlardır: (Bkz. Markos 14:50) “Ama İsa dönüp Petrus'a şöyle dedi: ‘Çekil önümden, Şeytan! Sen yolumda engelsin. Senin düşüncelerin Tanrı'nın değil, insanın düşünceleridir.” (Matta 16: 23) Matta 26:15’te belirtildiğine göre Onikilerden biri olan Yahuda İskariyot sandık görevlisi (mali sekreter) olduğu halde Hz.İsa’yı Otuz parça gümüş karşılığında ele vererek ona ihanet etmiştir.

Allah'ın Selâmı Üzerlerine olsun diğer Bütün Peygamberler Hakkında	
"Allah birbirinden gelme bir nesil olarak Âdem'i, Nuh'u, İbrahim ailesi ile İmrân ailesini seçip âlemlere üstün kıldı.(Âl-i İmrân 33). "İsmail, Elyesa', Yunus ve Lût'u da (hidayete erdirdik). Hepsini âlemlere üstün kıldık." (En'âm 86) "(Ey Muhammed!) Kuvvetli ve basiretli kullarımız İbrahim, İshak ve Ya'kub'u da an. Biz onları özellikle ahiret yurdunu düşünen ihlaslı kimseler kıldık. Doğrusu onlar bizim katımızda seçkin iyi kimselerdendir. (Sâd 45-47). "Musa ve Harun'a selam olsun. Doğrusu biz, iyileri böylece mükâfatlandırırız. Şüphesiz, ikisi de mümin kullarımızdandı." (Sâffât 120-122). "Ey iman edenler! Siz de Musa'ya eziyet edenler gibi olmayın. Nihayet Allah onu, dedikleri şeyden temize çıkardı. O, Allah yanında şerefli idi. (Ahzâb 69).	Tekvin 9:21'e bakılırsa Nuh (a.s) içki içer ve çadırında çıplak olarak uzanıp yatar. Başka yerlerde İbrahim (a.s)'in onurunu feda ettiğini görürüz. (Bkz. Tekvin 12:10-15; 20:2). Lût (a.s) [Hâşâ] sarhoş olur, kızlarıyla zina eder ve kızlar bu ilişkiden hamile kalırlar (Bkz. Tekvin 19: 30_36). Yakup (a.s) ise yalan söyler, bereketi ve peygamberliği kardeşinden çalar (Bkz. Tekvin 27). Allah'ın Peygamberi Yakub'un en büyük bekâr oğlu Ruben Peygamber, babasının cariyesi ve baba bir iki kardeşinin annesiyle zina eder. (Bkz. Tekvin 35:22; 49:3). Yakub (a.s)'un dördüncü oğlu Yahuda oğlunun karısıyla zina eder ve ondan Perets ve Zerah doğar. (Bkz. Tekvin 38:18-30). Sonra Matta 1:1-18' de Mesih (a.s)'in soyu Perets'e bağlanır. Oysa Kutsal Kitap der ki: ""Yasa dışı doğan biri Rabb'in topluluğuna girmeyecek. Soyundan gelenler de onuncu kuşağa dek Rabb'in topluluğuna girmeyecektir. (Tesniye 23:2).

Musâ (a.s) Mısırlıyı kasten öldürmedi. O böyle bir şeyi aklından da geçirmedi. (Kasas 15). Kur’an-ı Kerim bu asılsız iddiaya karşı durarak Hârun (a.s)’u savunur, buzağıya ibadeti icat edenin Hârun değil Sâmirî olduğunu belirtir. (Bkz. Tâhâ 85-98). Andolsun ki biz, Davud'a ve Süleyman'a ilim verdik. Onlar: Bizi, mümin kullarının birçoğundan üstün kılan Allah'a hamd olsun, dediler. (Neml 15). Kur’an söz konusu yakıştırmaya karşı Eyüb (a.s)’ü savunur: “…Gerçekten biz Eyyub'u sabırlı (bir kul) bulmuştuk. O, ne iyi kuldu! Daima Allah'a yönelirdi. (Sad 44) Kur’an-ı Kerim Zekeriya (a.s)’yı da savunur. Meryem suresinde şöyle buyrulur: “O: Rabbim! dedi, (çocuğum olacağına dair) bana bir işaret ver. Allah: Sana işaret, sapasağlam olduğun halde üç gün insanlarla konuşamamandır, buyurdu. (Meryem 10). İşin özü şudur: Yüce Allah ona, hiç bir hastalığı ve özrü yokken üç gün insanlarla konuşamamasını	Eski Ahit’te Mûsâ (a.s) ve Hârûn (a.s)’a hainlik suçlaması yöneltilir ve Rabb’in şöyle dediği belirtilir: “Çünkü ikiniz de Zin Çölü'nde, Meriva-Kadeş sularında, İsrailliler'in önünde bana ihanet ettiniz, kutsallığımı önemsemediniz.” Tesniye 32:51. Mûsâ (a.s) Mısırlı adamı kasten ve planlayarak öldürmüştür. (Çıkış 2:12). Hârun (a.s) altın buzağıyı Mûsâ (a.s)’nın yokluğunda yapmış ve İsrailoğulları’na ona tapmalarını emretmiştir. Çıkış 32:1-6. Dâvut (a.s) komşusu ve ordusunun komutanı olan Uriya’ya ihanet eder, karısıyla cinsel ilişkiye girer. Ardından ona kalleşlik ederek öldürülmesini sağlar. Samuel 11:4,15. Süleyman (a.s) bin kadınla birlikte yaşar, onlar kalbini Rabb’den saptırıp başka ilahlara yönlendirirler ve onlar için mabetler yaptırır. Birinci Krallar 11:1-9. Dâvut’un oğlu Ammon üvey kız kardeşi Tamar’a tecavüz eder. İkinci Samuel 13:11-14. Dâvut’un oğlu Avşalom, babasının cariyeleriyle toplu zina yapar. İkinci Samuel 16:21-22.

mucizenin gerçekleşmesinin bir belirtisi olarak vermiştir. Konuşamaması onu cezalandırmak değil, sadece mucizenin bir belirtisi ve göstergesidir.

Kur'an-ı Kerim bütün Peygamberleri büyük bir saygıyla anar. Onlara asılsız ve çirkin suçlamalar yöneltmez. Bütün Peygamberlere imanı ve saygıyı İslam'ın en temel gereklerinden biri sayar. Yüce Allah buyuruyor ki: 'Biz, Allah'a ve bize indirilene; İbrahim, İsmail, İshak, Ya'kub ve esbâta indirilene, Musa ve İsa'ya verilenlerle Rableri tarafından diğer peygamberlere verilenlere, onlardan hiçbiri arasında fark gözetmeksizin inandık ve biz sadece Allah'a teslim olduk' deyin." (Bakara 136).

Bakınız şu ayetlerde Yüce Allah elçilerini nasıl övüyor: "Andolsun biz peygamberlerimizi açık delillerle gönderdik ve insanların adaleti yerine getirmeleri için beraberlerinde kitabı ve mîzanı indirdik." (Hadîd 25);

Eyüp (a.s) sabırsızlıkla ve Rabb'in isteğine karşı çıkmakla suçlanır. Eyüp 10. Zekeriya (a.s), yaşının geçmiş olmasına rağmen kendisindenYahya (a.s)'nın (Yuhanna'nın) doğması olayında, Rabb'in mucizesine inanmaz, bunun üzerine Rab onu dokuz ay dilinin tutulması cezasına çarptırır. Luka 1:20.

Hz. Mesih'e kendisinden önceki Peygamberleri hırsızlıkla suçlamakla nitelenir: "Benden önce gelenlerin hepsi hırsız ve haydutu, ama koyunlar onları dinlemedi."(Yuhanna 8:10). Rabb'e de "Peygamberleri fasıklık ve yalancılıkla suçlama" eylemi yakıştırılır: "Peygamber de kâhin de tanrısız; Tapınağımda bile kötülüklerini gördüm" diyor Rab. Bu yüzden izledikleri yol Onlar için kaygan olacak; Karanlığa sürülecek, Orada tökezleyip düşecekler. Çünkü cezalandırılacakları yıl Başlarına felaket getireceğim" diyor Rab.

"Onları, emrimiz uyarınca doğru yolu gösteren önderler yaptık ve kendilerine hayırlı işler yapmayı, namaz kılmayı, zekât vermeyi vahyettik. Onlar, daima bize ibadet eden kimselerdi. (Enbiyâ 73). Hatta Yüce Allah şu sözlerle Hz. Muhammed (a.s)'e onların izinden gitmesini emrediyor: "İşte o peygamberler Allah'ın hidayet ettiği kimselerdir. Sen de onların yoluna uy. De ki: Ben buna (peygamberlik görevime) karşılık sizden bir ücret istemiyorum. Bu (Kur'an) âlemler için ancak bir öğüttür." (En'âm 90).

Kuşkusuz Kur'an-ı Kerim, Hıristiyanların Kutsal Kitap'ının haksız yere çok yanlış tanıttığı ve imajlarını bozduğu peygamberleri savunmakla insanlığı büyük bir tehlikeden kurtarmıştır. Böyle olmasaydı, bu kötü imaja sahip peygamberleri önder ve model olarak gören insanlığın durumu acaba nasıl olurdu?

Samiriye peygamberleri arasında Şu iğrençliği gördüm: Baal adına peygamberlik ederek Halkım İsrail'i baştan çıkarıyorlar. Yeruşalim peygamberleri arasında Şu korkunç şeyi gördüm: Zina ediyorlar, yalan peşindeler. Kötülük edenleri güçlendirdiklerinden, Kimse kötülüğünden dönmüyor.Benim için hepsi Sodom gibi, Yeruşalim halkı Gomora gibi oldu. Bu nedenle Her Şeye Egemen RAB peygamberler için şöyle diyor: 'Onlara pelinotu yedirecek, Zehirli su içireceğim. Çünkü Yeruşalim peygamberleri Tanrısızlığın bütün ülkeye ayılmasına neden oldular.' Her Şeye Egemen RAB diyor ki: 'Size peygamberlik eden peygamberlerin Dediklerine kulak asmayın, Onlar sizi aldatıyor. RAB'bin ağzından çıkanları değil, Kendi hayal ettikleri görümleri anlatıyorlar." (Yeremya 23:11-16).

Eşitlik Hakkında	
"Hamd (övme ve övülme), âlemlerin Rabbi Allah'a mahsustur. Fâtiha 1. "Biz seni müjdeleyici ve uyarıcı olarak hak ile gönderdik. Her millet için mutlaka bir uyarıcı (peygamber) gelmiştir." (Fâtır 24). "Andolsun ki biz, "Allah'a kulluk edin ve Tâğut'tan sakının" diye (emretmeleri için) her ümmete bir peygamber gönderdik. Allah, onlardan bir kısmını doğru yola iletti. Onlardan bir kısmı da sapıklığı hak ettiler. (Nahl 36). Buradan anlaşılıyor ki Yüce Allah Peygamberlerini bütün uluslara göndermiştir, sadece İsrailoğullarında değil! "Ey insanlar! Doğrusu biz sizi bir erkekle bir dişiden yarattık. Ve birbirinizle tanışmanız için sizi kavimlere ve kabilelere ayırdık. Muhakkak ki Allah yanında en değerli olanınız, O'ndan en çok korkanınızdır. Şüphesiz Allah bilendir, her şeyden haberdardır." (Hucurât 13).	"Çünkü İsrail'in Tanrısı, orduların Rabbi şöyle diyor…" Yeremya 16:9. "…Şimdi anladım ki, İsrail dışında dünyanın hiçbir yerinde Tanrı yoktur…" İkinci krallar 5:15. Allah uluslara Yahudiler'e secde etmelerini ve ayaklarının tozunu yalamalarını emretmiştir: "…Yüzüstü yere kapanıp Ayaklarının tozunu yalayacaklar…" İşaya 49:23. Kutsal Kitap Ham'ın oğlu Kenan'ı Sam ve Yâfes'in kölesi yaparak insan soyunun üçte birinin lanetli ve köle olduğuna hükmetmektedir. (Tekvin 9:18-27). Kenanlı bir kadın, akıl hastası kızının iyileştirilmesi konusunda yardım isteyince Mesih (a.s) ona: "…Çocukların ekmeğini alıp köpeklere atmak doğru değildir" der. Matta 15:22-26. Böyle bir söz, sahibinin ırkçılıkla itham edilmesi sonucunu doğurur. Kutsal Kitap'ın ırkçılığı kadın erkek ayrımcılığına kadar uzanır: Çünkü orada

Kur'an-ı Kerimde belirtildiğine gore ilk günahta ve ondan tövbe etmekte Hz. Âdem ve Hz. Havvâ ortaktırlar. Cezasına da ortak olarak katlanmışlardır: "Şeytan onların ayaklarını kaydırıp haddi tecavüz ettirdi ve içinde bulundukları (cennetten) onları çıkardı." (Bakara 36).

"(Âdem ile eşi) dediler ki: Ey Rabbimiz! Biz kendimize zulmettik. Eğer bizi bağışlamaz ve bize acımazsan mutlaka ziyan edenlerden oluruz." (A'râf 23).

"…(Bu suretle) Âdem Rabbine âsi olup yolunu şaşırdı. Sonra Rabbi onu seçkin kıldı tevbesini kabul etti ve doğru yola yöneltti." Yüce Allah buyuruyor ki: "kadınların da ödevlerine denk belli hakları vardır. (Bakara 228).

Kur'an'ın kadına yaklaşımı ve ona verdiği değerle ilgili daha fazla bilgilenmek için Nisa Suresi ve Talak Suresi okunabilir.

denir ki: "Aldanan da Âdem değildi, kadın aldanıp suç işledi." Birinci Timoteus 2:14. Kadının pisliğinin erkeğinkinden iki kat fazla olduğunu söyler: "Levililer 12:1-5 1 RAB Musa'ya şöyle dedi: "İsrail halkına de ki: Bir kadın hamile kalıp erkek çocuk doğurursa, âdet gördüğü günlerde olduğu gibi yedi gün kirli sayılacaktır. Çocuk sekizinci gün sünnet edilmeli. Kadın kanamasından paklanmak için otuz üç gün bekleyecek. Pak sayılması için geçmesi gereken bu günler doluncaya dek kutsal bir şeye dokunmayacak, tapınağa girmeyecek. Ancak, kız çocuk doğurursa, âdet gördüğü günler gibi iki hafta kirli sayılacaktır. Kanamasından paklanmak için altmış altı gün bekleyecektir.

Allah nasıl Mesih'e baş olduysa erkek de kadına aynı şekilde baş olmuştur. Allah'ın yüceliği onda değil erkekte yansır. Kadın sadece Allah'ın erkek için yarattığı bir varlıktır. Birinci Korintoslular 11:3-9.

Bilimsel Gerçekler Hakkında	
Kur’anla çağdaş bilim arasında herhangi bir çatışma veya çelişme yoktur. Bundan öte Kur’an ancak modern çağda ve gelişmiş araçların kullanılmasıyla ortaya çıkarılabilmiş bazı bilimsel gerçeklere değinen ayetler içermektedir. (Bkz. Bakara 74, 173, 222; Nisâ 56; En‘âm 99, 125; Yunus 92; Yusuf 47; Ra‘d 41; Hicr 14-22; Nahl 66; İsrâ 12; Enbiyâ 30-32; Hac 5; Mu’minûn 12-14; Nûr 40, 43; Neml 88; Rûm 1-4; Yâsîn 37-40; Fussilet 11; Zâriyât 47; Tûr 6; Rahmân 19-20, 37; Hadîd 25; Nisâ 6-7; Târık 1-3; Alak 16). Kur’anda bunun gibi daha birçok bilimsel icaz vardır. Kur’an yerin küresel olduğunu dile getirerek der ki: “Allah,…Geceyi gündüzün üzerine örtüyor, gündüzü de gecenin üzerine sarıyor.” (Zümer 5,6). “İnsanlara ufuklarda ve kendi nefislerinde âyetlerimizi göstereceğiz ki onun (Ku'ran'ın) gerçek olduğu, onlara iyice belli olsun” (Fussilet 53).	Kutsal Kitap çağdaş bilimsel gerçeklerle çelişmektedir; çünkü o, yerkürenin Hz. Mesih’in doğumundan sadece 3700 yıl önce yaratıldığını söyler. Buna göre yerkürenin yaşı yaratıldığı andan yirmi birinci asra kadar yaklaşık olarak 6000 yıldır. Buna göre yerin yaşıyla insanın oradaki yaşı arasında sadece sayılı günler vardır. Oysa değişik bilimsel kaynaklar ve jeoloji kitapları yerin yaşının 4550 milyon yıl olduğunu ve yerin yaratılışıyla insanın yaratılışı arasında çok uzun bir sürenin geçtiğini kesin bir şekilde ortaya koyuyorlar. Kutsal Kitap Allah’ın ışığı, gündüzü ve geceyi; yıldızları, güneşi ve ayı yaratmadan önce yaratmış olduğunu söylemektedir. (Tekvin 1:3). O, Yerin dört köşeli (Rüya 7:1) ve dümdüz (Matta 4:8) olduğunu belirtir: “İblis aynı şekilde İsa'yı çok yüksek bir dağa çıkarıp O'na tüm görkemleriyle dünyanın bütün ülkelerini gösterdi.” (Matta 4:8). Yer dörtköşe mi, düz bir yüzey mi yoksa küresel midir?!!

“Kendilerine bilgi verilenler, Rabbinden sana indirilenin (Kur'an'ın) gerçek olduğunu bilir; onun, mutlak galip ve övgüye lâyık olan (Allah'ın) yoluna ilettiğini görürler.” (Sebe’ 6).

Bu konuda Bkz. *Kitâb-ı mukaddes Kur’an ve Bilim,* Maurice Boucaille. Ayrıca aşağıda adı anılan çağdaş bilim insanlarının Kur’an’ın i’câzı konusundaki söz ve gürüşlerine bakılabilir: Profesör Keith Moore, Profesör Van Bersoud, Profesör Joe Leigh Simpson, Profesör Marshal Jhonson, Profesör Gerald C. Goeringer, Profesör Yoshihide Kozai, Profesör Tejatat Tejasen, Profesör William W. Hay, Profesör Alfred Kroner, ve başkaları.

Yine Kutsal Kitap’a göre İsrailoğulları, kadınlı erkekli yetmiş kişi oldukları halde Yakupla birlikte Mısır’a girdiler. Sadece iki nesil sonra Hz. Musa (a.s) ile orayı terk ederken ise erkeklerinin sayısı 603550 kişiydi. Mısır Firavununun erkekleri öldürttüğü bilindiği halde Erkeklerin sayısı bu kadar çok olunca kadın ve Kutsal Kitap’a göre erkeklerinin sayısı 603550 kişiydi. Bu durumda erkeklerle birlikte toplam nüfuslarının 3 milyon civarlarında olması gerekir. Nasıl olur da 70 kişi iki nesil sonra üç milyon kişiye ulaşabilir?! (Tesniye 10:22; Çıkış 12:37; Sayılar 1:46).

Ayrıca Kutsal Kitap’a göre sadece su içmek sağlığa zararlıdır. (Makabilerin ikinci kitabı 15:39-40; Birinci Timoteus 5:23) Tavşan necis (pis) hayvanlardandır. Çünkü o “geviş getirmekle birlikte tek toynaklıdır.” (Levililer 11:6). Tavşanlar geviş getirir mi?!!

Kutsal kitapta bunlara benzer çağdaş bilimle çatışan birçok örnek vardır.

Kutsal Kitapların Korunması	
“O kitap (Kur'an); onda asla şüphe yoktur. O, müttakîler (sakınanlar ve arınmak isteyenler) için bir yol göstericidir.” (Bakara 2). “Kendilerine Kitap geldiğinde onu inkar edenler (şüphesiz bunun sonucuna katlanacaklardır). Halbuki o, eşsiz bir kitaptır. Ona önünden de ardından da bâtıl gelemez. O, hikmet sahibi, çok övülen Allah'tan indirilmiştir.” (Fussilet 41,42). “Kur'an'ı kesinlikle biz indirdik; elbette onu yine biz koruyacağız. (Hicr 9). “Bu Kur'an Allah'tan başkası tarafından uydurulmuş bir şey değildir. Ancak kendinden öncekini doğrulayan ve o Kitab'ı açıklayandır. Onda şüphe yoktur, o âlemlerin Rabbindendir.” (Yûnus 37). “Hâla Kur'an üzerinde gereği gibi düşünmeyecekler mi? Eğer o, Allah'tan başkası tarafından gelmiş olsaydı onda birçok tutarsızlık bulurlardı.” (Nisâ: 82).	“Nasıl, biz bilge kişileriz, RAB'bin Yasası bizdedir, diyebiliyorsunuz? İşte, bilginlerin yalancı kalemi Yasa'yı yalana çevirmiş. (Yeremya 8:8). “Bundan böyle, ' Rabb’in bildirisi' lafını ağzınıza almayacaksınız. Herkesin sözü kendi bildirisi olacak. Yaşayan Tanrı'nın, Her Şeye Egemen Rabb’in, Tanrımız'ın sözlerini çarpıtıyorsunuz siz. (Yeremya 23:36) “Bana boşuna taparlar. Çünkü öğrettikleri, sadece insan kurallarıdır.” (Matta 15:9)

Bağışlama ve Şefaat	
Günahları sadece Allah bağışlayabilir: **"**Yine onlar ki, bir kötülük yaptıklarında, ya da kendilerine zulmettiklerinde Allah'ı hatırlayıp günahlarından dolayı hemen tevbe-istiğfar ederler. Zaten günahları Allah'tan başka kim bağışlayabilir ki! Bir de onlar, işledikleri kötülüklerde, bile bile ısrar etmezler." (Âl-I İmrân 135). Bağışlanma dilenecekse ve her ne istenecekse sasadece ondan, aracısız olarak dilenir, istenir: **"**Kullarım sana, beni sorduğunda (söyle onlara): Ben çok yakınım. Bana dua ettiği vakit dua edenin dileğine karşılık veririm. O halde (kullarım da) benim davetime uysunlar ve bana inansınlar ki doğru yolu bulalar." (Bakara 186).	Kutsal Kitap insana günahları bağışlama yetkisi verir: "Bunu söyledikten sonra onların üzerine üfleyerek, 'Kutsal Ruh'u alın!' dedi. 'Kimin günahlarını bağışlarsanız, bağışlanmış olur; kimin günahlarını bağışlamazsanız, bağışlanmamış kalır." (Yuhanna 20:22-23)

Zenginlik Hakkında	
"Allah'ın sana verdiğinden (O'nun yolunda harcayarak) ahiret yurdunu iste; ama dünyadan da nasibini unutma. Allah sana ihsan ettiği gibi, sen de (insanlara) iyilik et" (Kasas 77).	Zenginler cennete giremezler: "Yine şunu söyleyeyim ki, devenin iğne deliğinden geçmesi, zenginin Tanrı Egemenliğine girmesinden daha kolaydır." (Matta 19:24).
Terör	
"İşte bu yüzdendir ki İsrailoğulları'na şöyle yazmıştık: Kim, bir cana veya yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya karşılık olmaksızın (haksız yere) bir cana kıyarsa bütün insanları öldürmüş gibi olur. Her kim bir canı kurtarırsa bütün insanları kurtarmış gibi olur." (Mâide 32).	"Şimdi git, Amaleklilere saldır. Onlara ait her şeyi tamamen yok et, hiçbir şeyi esirgeme. Erkek, kadın, çoluk çocuk, öküz, koyun, deve, eşek hepsini öldür." (1. Samuel 15:3).

Bilgi ve Hikmet	
"ve 'Rabbim, benim ilmimi artır' de.» (Tâhâ 114). "Allah sizden inananları ve kendilerine ilim verilenleri derecelerle yükseltsin." (Mücadele 11). "Allah hikmeti dilediğine verir. Kime hikmet verilirse, ona pek çok hayır verilmiş demektir. Ancak akıl sahipleri düşünüp ibret alırlar." (Bakara 269).	"Ama iyiyle kötüyü bilme ağacından yeme. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün." (Tekvin 2:17) "Çünkü çok bilgelik çok keder doğurur, bilgi arttıkça acı da artar. (Vâiz 1:18) "Akılsızın başına gelen, benim de başıma gelecek' Dedim kendi kendime, 'Öyleyse kazancım ne bilgelikten? Bu da boş' dedim içimden. (Vâiz 2:15)
Eksiksiz Din	
"Bugün size dininizi ikmal ettim, üzerinize nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak İslâm'I beğendim." (Mâide 3).	"Çünkü bilgimiz sınırlıdır, peygamberliğimiz de sınırlıdır. Ama mükemmel olan gelince, sınırlı olan ortadan kalkacaktır. (1. Korintliler 13:9-10).

00966552200985

"Hz. Mesih (a.s)'i Annemden ve Babamdan Çok Sevmeyi Öğrendim"

Ulu Allah buyurdu ki: "**İşte, hakkında şüphe ettikleri Meryem oğlu Îsâ -hak söz olarak- budur**." (Meryem 34). Hz. Muhammed, (a.s) Kur'ân-ı Kerîm'de ismiyle sadece beş kez geçerken, Hz. Îsâ Mesih (a.s)'in adı 25 kez geçer. Bu bağlamda Kur'ân-ı Kerîm'in on dokuzuncu sûresi Meryem adını taşır. Oysa Kur'ân-ı Kerîm'de Hz. Muhammed (a.s)'in annesinin veya eşlerinden ya da kızlarından birinin adını taşıyan bir sûre yoktur. Yine bu noktada, Hz. Meryem validemizin, Kur'ân-ı Kerîm'de adıyla açıkça anılan tek kadın olduğunu belirtmemiz uygun olacaktır.

Yüce Allah buyurdu ki: "**Hani melekler demişlerdi: Ey Meryem! Allah seni seçti; seni tertemiz yarattı ve seni bütün dünya kadınlarına tercih etti.**" (Âl-i İmrân 42).

"**Son duâmız: Alemlerin Rabbi Allah'a hamd ü senâlar olsun**."

Yazar bu küçük eserinde Hz. Mesih (a.s) hakkında Müslüman olmayan kişinin bilemeyebileceği gerçekleri göz önüne seriyor.

Yazarla iletişim için
00966552200985